Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

4

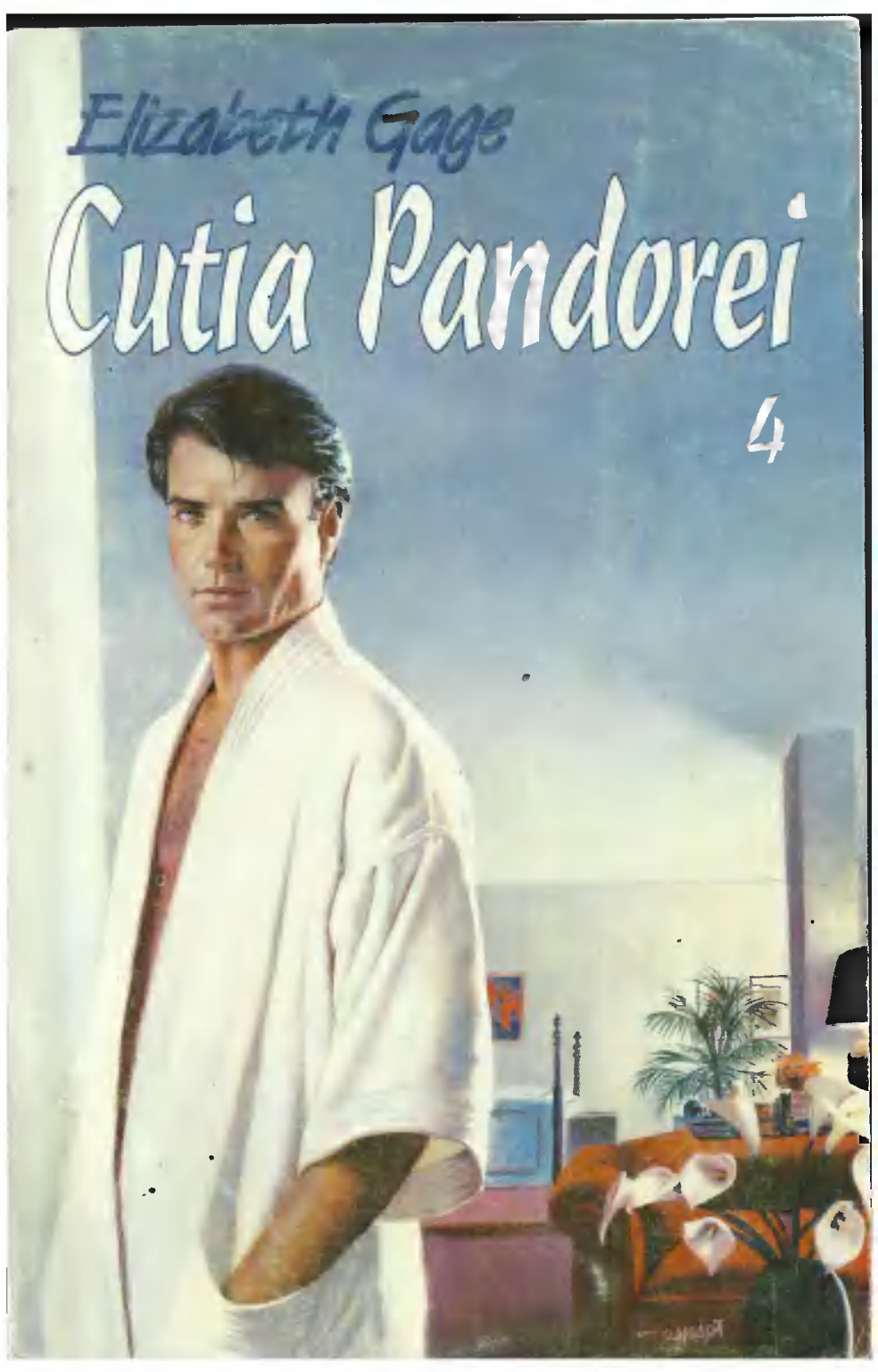

Pentru fiecare bărbat, există întotdeauna o femeie fatală

Pandora a fost prima femeie de pe pământ. Furios pentru că Prometeu furase focul zeilor pentru a-l dărui oamenilor, Zeus i-a cerut lui Vulcan să creeze o făptură din pământ şi apă. O făptură rea, pe care să o dorească toţi bărbaţii. Şi Vulcan a făcut femeia.

Afrodita i-a dăruit frumuseţe, Atena stăpînirea artelor, Graţiile, aspect atrăgător şi Hermes, talentul de a flata şi şiretenie. Zeus i-a dat numele de Pandora.

Pandora a adus cu ea o cutie, pe care zeii au prevenit-o să nu o deschidă niciodată. Curiozitatea ei era, însă, prea mare, aşa că, în cele din urmă, a desfăcut capacul. În clipa aceea, toate relele, grijile şi necazurile din lume au ieşit din cutie.

Pandora a închis-o cît de repede a putut, dar toate au izbutit să iasă, cu excepţia unui singur lucru: speranţa, care a rămas să consoleze omenirea.

Preţ 1100 lei

Pandora's Box
by Elizabeth Gage

© copyright 1986 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

Traducere de Anca Nistor

Volumul 4

Editura MIRON

Bucureşti - 1994

Cartea a patra

Cutia Pandorei

Anu

1964

Washington Post, 12 aprilie

LANCASTER ŞI ROCKEFELLER SE CONFRUNTĂ

Pe măsură ce sezonul alegerilor primare s-a apropiat de jumătate, ambele partide au dat semne de încredere în activitatea lor de căutare a unor candidaţi imbatabili pentru preşedinţie.

Asasinarea lui John F. Kennedy le-a oferit republicanilor un prilej de a smulge victoria din ghearele a ceea ce promisese să fie o dinastie democrată. Kennedy fiind decedat, iar Lyndon Johnson considerat în general un preşedinte interimar, republicanii sînt dornici să numească un candidat puternic ale cărui vederi să fie acceptabile pentru majoritatea

americanilor.

Acest candidat pare să fie ori Nelson Rockefeller, guvernator de New York şi un influent republican de mulţi ani, ori Barry Goldwater, senatorul de Arizona ultra-conservator, a cărui popularitate în rîndul republicanilor a crescut foarte mult în ultimele cîteva sezoane.

Singurul handicap al lui Rockefeller, care a cîştigat cu uşurinţă importantele alegeri primare din New Hampshire în martie, pare să fie divorţul său de prima soţie în 1962 şi căsătoria cu Felicia Murphy, în 1963. Rockefeller avansează rapid în ciuda acestui obstacol, convins că opiniile sale de centru şi vasta experienţă guvernamentală îl vor ajuta să-l întreacă pe Goldwater în vara aceasta şi pe candidatul democrat în noiembrie.

Vestea cea mare din partea democraţilor a venit dintr-o direcţie neaşteptată. Haydon Lancaster, senator de New York din 1959 şi o figură de mare popularitate încă de pe vremea cînd a fost trimis al administraţiei Eisenhower, a cîştigat cinci din cele şapte alegeri primare la care a candidat pînă în prezent, obţinînd victorii asupra unor adversari ca Johnson, Hubert Humphrey şi Robert Kennedy.

Lancaster, un respectat senator şi autor al cîtorva proiecte de legi importante atît în domeniul politicii interne cît şi al celei externe, este o curiozitate din punct de vedere politic. Deşi un devotat democrat liberal în ceea ce priveşte politica internă (tocmai pleda în favoarea proiectului de lege privind drepturile civile ale lui Kennedy la tribuna Senatului în după-

amiaza în care Kennedy a fost împuşcat la Dallas), nu i-a fost teamă să se disocieze de politica externă anticomunistă a partidului şi să critice cu vehemenţă intervenţia în Vietnam.

Lancaster nu se fereşte să-şi exprime public admiraţia faţă de reţinerea lui Dwight Eisenhower în legătură cu politica externă, ceea ce l-a făcut să intre uşor în conflict cu ambele partide. Democraţii de centru îl bănuiesc a fi un republican deghizat în democrat, în timp ce durii ambelor partide consideră că ar fi un susţinător al comunismului. Cîţiva critici conservatori sînt de părere că i-ar fi imposibil să lucreze ca preşedinte fie cu Congresul, fie cu Pentagonul, datorită opiniilor sale controversate asupra unor probleme de maximă importanţă, cum ar fi cea a Vietnamului.

Suporterii lui Lancaster îl consideră un înlocuitor perfect al decedatului Kennedy. Ca şi acesta, Lancaster este tînăr, chipeş, fermecător şi un excelent vorbitor. Ca şi Kennedy, el este un erou de război, deşi Medalia de Onoare *a lui Lancaster obţinută pentru un act de curaj aproape supraomenesc în Coreea umbreşte cu mult activitatea lui Kennedy în cel de-al doilea război mondial. Ca şi Kennedy, Lancaster provine dintr-o familie bogată şi influentă – deşi Lancasterii, vechi republicani, cu o avere moştenită de-a lungul a nenumărate generaţii, nu se pot compara cu clanul Kennedy, de politicieni irlandezi, care s-au ridicat prin propriile puteri.*

Interesant este faptul că principalul obstacol în cariera politică a lui Lancaster este identic cu cel al lui

Rockefeller: este divorţat şi recăsătorit cu fosta doamnă Winthrop Bond. Ţinînd cont de farmecul public al precedentei sale căsătorii cu Diana Stallworth, s-ar putea bănui că divorţul i-a afectat mult imaginea în ochii alegătorilor săi. Dar alegerile primare ne-au demonstrat pînă acum cu totul altceva. Doamna Bess Lancaster a fost o atrăgătoare şi elocventă voluntară în campania pentru soţul ei. Observatorii speculează că alegerea lui Kennedy ca prim preşedinte catolic pare să fi relaxat atitudinea electoratului. Poporul american pare să nu fie tulburat de gîndul că, în noiembrie, va trebui să aleagă între un Rockefeller divorţat şi un Lancaster divorţat.

Lupta promite să fie dură şi captivantă. Face ca, fie Rockefeller, fie Goldwater, care amîndoi fac parte din organizaţii importante, să se confrunte cu tînărul „Hal" Lancaster, un erou de război ale cărui poziţii politice controversate şi trecut conjugal par să-i ofere mai mult farmec. Republicanii au senzaţia că şansa de a smulge Casa Albă din mîna democraţilor li s-a ivit mai devreme decît s-au aşteptat. Dar Lancaster, care pare să fie favoritul alegerilor primare care au mai rămas şi posedă un farmec egal, dacă nu chiar superior celui al lui JFK, ar putea reprezenta cel mai puternic inamic pe care l-au avut republicanii în ultimii ani.

Numai dacă nu se va întîmpla ceva, curînd, care să păteze armura sclipitoare a lui Lancaster.

Doi

Muzeul de artă contemporană
anunţă cu mîndrie o expoziţie fotografică
realizată de Laura Blake

Cutia Pandorei

15 aprilie 1964

– Cucu bau. Te-am văzut.

Ea stătea în prag, profilată în lumina din hol care crea un fel de aură în jurul trupului ei subţire. Imaginea era aurie şi caldă, conturul întunecat al feţei dîndu-i şi mai mult farmec.

Băieţelul chicoti şi se foi în aşternut. Îi simţi zîmbetul luminîndu-se cînd făcu un pas spre el. Umorul ei părea să-l gîdile de departe, iar căldura ei îl mîngîia în ciuda distanţei dintre ei.

Posterul se afla pe peretele de lîngă uşă, un nou adaos în casa lor. Ştia că înseamnă ceva de mare

importanţă pentru mama lui, căci îl dusese emoţionată la muzeu ca să-i arate cele trei săli mari pline cu fotografiile ei. Acele fotografii erau ca nişte vechi prieteni pentru el, fiindcă trăise cu ele dintotdeauna. Dar la muzeu erau mărite de cîteva ori şi păreau aproape înspăimîntătoare aşa cum erau agăţate în galeriile acelea tăcute.

Ea continua să se apropie încet. Aşa era în fiecare seară. Mai întîi era delicioasa aşteptare cînd o auzea mişcîndu-se prin living-room sau închizînd un dulap în bucătărie. Apoi minunata nerăbdare pe măsură ce paşii ei se auzeau din ce în ce mai aproape. Şi, în final, acel val de căldură, o extraordinară baie de iubire, cînd ea intra în cameră şi îl lua în braţe.

– Eşti gata de culcare? îl întrebă ea şi el încuviinţă.

Atunci ea se aşeză lîngă el şi umbra i se combină cu imaginea luminoasă pe care o arunca pe tavan veioza de lîngă pătuţul lui.

O pictase ea însăşi cu mult timp în urmă, înainte ca el să-şi formeze memoria. Înfăţişa chipul zîmbitor al unui spiriduş micuţ, pe care, după numeroase consultări, se hotărîse să-l boteze Felix. Cînd era privit direct pe globul de sticlă, faţa lui părea veselă şi neastîmpărată, dar sinistră, cînd era proiectată în nuanţe de purpuriu, roşu şi verde pe tot tavanul.

Din moment ce el era încă destul de mic pentru a se teme de monştri, la început fusese nesigur în privinţa lui Felix.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de Felix, îi spusese ea. În primul rînd, o să-i sperie pe toţi monştrii care vor dori

să intre în camera ta, pentru că să ştii că monştrii se tem de spiriduşi. Şi, în al doilea rînd, îl faci să sufere dacă bănuieşte că nu-l placi.

Astfel că începuse să-i placă acel chip micuţ şi zîmbitor pe care lumina îl transforma într-o uriaşă mască strălucitoare a bucuriei. Şi, cînd mama lui venea în cameră seara, Felix îşi adapta forma de pe tavan la umbra ei, la fel cum ea îi dădea puţin din propria-i esenţă cînd se afla aproape de el.

Acum stătea pe marginea patului. Îi auzi foşnetul fustei şi simţi cum greutatea ei apasă salteaua, trăgînd patul uşor spre ea. În fiecare seară simţea acea înclinare care îl apropia şi mai mult de ea cînd îi spunea noapte bună. La început părea puţin incomod, dar uita cînd miracolul de a o avea alături eclipsa orice altceva.

Cînd se ridica să plece, patul revenea la normal – dar el era singur. Şi, o clipă, regreta acea înclinare care făcea parte din apropierea ei, acel mod de a trage lumea în jos, astfel încît el să alunece bucuros spre ea. După aceea îl fura somnul şi uita întregul proces pînă seara următoare. Şi chiar şi acea uitare era o parte din rutina care făcea ca zilele să i se pară atît de minunat de asemănătoare unele cu celelalte.

– Ei, zise ea luîndu-i mîna într-a ei, în timp ce, cu cealaltă, îl mîngîia pe păr. Te-ai distrat bine astăzi?

El încuviinţă.

– Mi-a plăcut desenul pe care l-am făcut.

– Şi mie.

Făcuse un portret al ei la ora de desen la

grădiniță, care acum era prins pe frigider, înlocuind un alt desen al lui, pentru care găsise un loc printre fotografiile ei pe pereții apartamentului.

Fusese o zi foarte obișnuită. Ea se trezise cu mult înaintea lui, lucrînd în camera obscură ca să poată fi liberă să stea de vorbă cu el la micul dejun. Îl îmbrăcase bine, căci afară era încă frig și îl dusese la grădiniță înainte de prînz. Își petrecuse ziua apoi la *Muzeul de artă contemporană,* pregătindu-și expoziția cu personalul muzeului și apoi, la două și jumătate, o dusese să ia băiețelul.

Făcea tot posibilul să-și organizeze viața în așa fel încît să stea cu el cît mai mult. Găsea că este dureros fizic ca munca să o despartă de el. Întotdeauna își developa fotografiile și se ocupa de toate celelalte treburi după ce se culca el sau înainte să se trezească. Îl lua cu ea peste tot. Majoritatea subiecților ei, în ciuda propriilor vieți neconvenționale, erau prietenii lui acum și abia așteptau să-l vadă, să-i dea mici cadouri, să-l îmbrățișeze și să-l sărute.

Nu erau mai capabili să-i reziste farmecului decît ea. Avea o blîndețe dulce, combinată cu un ușor umor și o capacitate extraordinară de înțelegere, care fura inimile tuturor. Pielea lui moale și trăsăturile frumoase, părul lui negru superb și ochișorii gravi, erau pline de o introspecție copilărească irezistibilă.

Numele lui era Michael. Ea nu a știut niciodată cum de s-a hotărît asupra acestui nume în timpul lunilor de sarcină solitară, cînd lumea ei a fost întoarsă cu susul în jos, pregătindu-se pentru o nouă carieră și,

de asemenea, pentru un copil. Pur şi simplu, îi apăruse în minte cu ciudata lui poezie şi profunzime masculină: Michael. Nu era un nume pe care să îl asocieze cu ceva sau cineva – dar ştia că avea să fie perfect pentru copilul ei. La fel cum ştia, într-un fel, că acest copil avea să fie băiat.

– Şi ce o să visezi în noaptea asta? îl întrebă ea ţinîndu-i mîna.

El căzu pe gînduri.

– Pe Alfalfa, spuse el.

Alfalfa era prietenul şi alter ego-ul lui imaginar, un drăcuşor zvăpăiat care încălca toate regulile de bună purtare şi dădea mereu de necazuri, căci era format în întregime din egoismul infantil şi neastîmpărul pe care Michael, din fire un copil liniştit şi cuminte, le ascundea în sine. Cele cîteva năzbîtii pe care le făcea prin casă erau puse adesea pe seama lui Alfalfa, care nu avea cum să se apere.

– Cînd o să-l visezi pe Alfalfa, îi spuse Laura, te rog să-i spui că îl iert pentru că a spart paharul din bucătărie. Nu l-am mai văzut de două zile. Bănuiesc că îi e ruşine de ce-a făcut, dar fiindcă e prea încăpăţînat să-şi recunoască fapta, se ascunde. Tu nu crezi?

– Ba da.

Felul lui uşor de a vorbi o vrăji ca întotdeauna. Era un copil care nu vorbea mult. Dar ochii lui trădau adesea ceea ce gîndea şi simţea.

– Bine, zise ea. Văd nişte buze delicioase. Cine o să primească un pupic de noapte bună din partea

lor?

El îşi ridică o sprînceană, şicanînd-o.

– Cum? întrebă ea prefăcîndu-se şocată. Vrei să spui că trebuie să mă duc la culcare fără un pupic de noapte bună? N-o să pot să închid ochii.

Pe buzele lui apăru un zîmbet.

Laura se aplecă să-l sărute. Cînd îi simţi buzele, închise ochii şi, ca în fiecare seară, ceva în adîncul ei tresări aproape dureros. Era atît de superb să simtă pura intimitate a iubirii şi a încrederii lui. Totuşi, o durea enorm cînd îşi dădea seama că, datorită faptului că existenţa lor era liniştită în timp, ştia că îl va avea pe acel Michael, pe cel din acea clipă de preţ, numai pentru seara respectivă.

A doua zi, un alt băieţel, mai mare cu o zi, mai curajos, mai isteţ şi mai independent cu o zi, avea să o salute. Astfel că, avîndu-l în seara aceea, îl şi pierdea şi, oferindu-i dragostea ei, îl înarma pentru a porni spre propriul lui viitor. Acest gînd o umplea de o ciudată dorinţă şi încîntare care o făceau să ofteze cînd îl îmbrăţişa.

Trebuia să-şi ascundă sentimentele sub calmul ei exterior, să zîmbească, să-l ciufulească şi să plece, de parcă acele momente extraordinare de la sfîrşitul zilei ar fi fost eterne şi viaţa pe care o duceau amîndoi nu avea să se schimbe niciodată.

– Te iubesc, îi spuse ea. Somn uşor şi vise plăcute.

– Noapte bună, mamă. Te iubesc.

O îmbrăţişă şi, cu un gest caracteristic lui, îşi lăsă degetele să lunece pe braţul ei pînă la palmă cînd ea

îi dădu drumul.

Cînd se opri în prag ca să-i mai trimită un sărut, văzu că o urmărea cu privirea. Lăsă uşa întredeschisă. Întorcîndu-se, zări lumina slabă pe care o proiecta veioza pe tavan.

„Mamă."

Atunci cînd se duse în living-room, acel cuvînt îi mai răsuna încă în minte, rostit de buzele lui. Era cel mai minunat cuvînt din lume şi îşi avea ecoul în dulcea durere care îi stăpînea inima cînd trebuia să-l părăsească.

În acel moment, în fiecare seară, se desprindea şovăitoare de obsesia iubirii faţă de el şi-şi îndrepta gîndurile asupra vieţii profesionale.

Întregul apartament era plin de fotografii, prinse pe panouri de plută pe toţi pereţii. Unele erau poze experimentale cu care Laura trebuia să trăiască săptămîni la rînd pentru a hotărî cît de importante erau pentru ea. Altele deveniseră demult o parte din canoanele ei personale şi erau incluse în expoziţia de la *Muzeul de artă contemporană.* Şi multe îl înfăţişau pe Michael.

Căci şi Michael făcea parte din expoziţie.

Îi trebuiseră trei ani şi jumătate pentru a-şi încheia studiile de artă fotografică după ce abandonase *Laura, Ltd.* Pe la jumătatea cursului, a vîndut fotografii multor reviste importante de specialitate, a cîştigat

premii internaţionale şi a fost recunoscută de către facultate şi colegii ei ca fiind cea mai mare minune din istoria şcolii.

Atenţia pe care o atrase opera ei o tulbură destul de mult, căci fotografia avusese întotdeauna un aspect particular şi chiar interzis pentru ea. Nu se aşteptase niciodată ca altcuiva să-i placă şi să-i aprobe munca.

Cu toate acestea, ştia că fotografiile ei sînt importante. Nu se îndoise niciodată de acest lucru. Dacă se simţea mult mai puţin decît importantă ca persoană, ştia că feţele pe care le surprindea pe celuloid spuneau o poveste crucială şi posedau adevăruri care puteau ieşi la iveală doar prin ele însele.

Acest lucru nu o făcea pe Laura să se simtă extraordinară şi nici măcar deosebit de încrezătoare. În schimb, o umplea de uşurare şi nelinişte persistentă, de parcă ar fi fost cît pe-aci să rateze şi ultima şansă de a capta acele imagini, dar avusese destul noroc să le surprindă înainte ca ele să dispară. Nu se simţise niciodată egală cu adevărurile pe care le spuneau – dar nutrea un sentiment de responsabilitate faţă de ele, căci nu se mai arătau nici unui alt fotograf. Şi, drept urmare, opera ei era imediat recunoscută.

Din moment ce aparatul de fotografiat îi imprima o profundă modestie, Laura nu se gîndi nici o clipă să lase celebritatea să i se urce la cap. Îşi făcea meseria ca un artist modest. Se dedica orelor dificile de curs de la *Parsons,* hotărînd să-şi cîştige existenţa ca fotograf. Trecu o mare parte din banii care îi mai

rămăseseră de cînd lucra la *Laura, Ltd.* într-un fond pentru Michael şi amîndoi trăiau modest din cîştigul rezultat din vînzarea fotografiilor.

Făcea lucruri de tot felul, portrete, fotografii de nuntă, industriale, comerciale şi chiar în domeniul modei. Cele din urmă o făceau uneori să întîlnească vechi prieteni care erau încă uluiţi de faptul că îşi abandonase strălucitoarea carieră de designer.

Iar în timpul care îi mai rămînea, făcea mii de poze subiecţilor ei preferaţi, oameni de la periferia societăţii, care în singurătatea, suferinţa şi chiar dezamăgirea lor îi vorbeau, într-un fel, inimii ei, ajungînd, astfel, să împartă o porţiune din sufletul ei. Primplanurile dureroase pe care le făcea acelor chipuri-cheie îi formau ochiul artistic, a cărui faimă ajunsese atît de departe, încît *Muzeul de artă contemporană* îi făcuse marea onoare de a-i organiza o expoziţie în primăvara aceea.

Erau aproape trei ani de cînd drumurile separate reprezentate de dragostea ei pentru băiat şi devotamentul faţă de aparatul de fotografiat se intersectaseră.

Bineînţeles că îi făcuse sute de poze lui Michael în perioada cît fusese bebeluş. Dar acelea nu erau decît nişte simple documente care îi atestau creşterea. Într-un fel, Michael şi ochiul artistic al aparatului ei de fotografiat rămăseseră pe diferite lungimi de undă. Cînd îi făcea poze era o mămică mîndră, nu o artistă.

Apoi, într-o zi, simţi nişte furnicături ciudate în degete cînd îşi aţinti obiectivul asupra lui. Aparatul ar

îi vrut să-i facă o fotografie serioasă, dar, în acelaşi timp, să o şi împiedice să o facă. Ea încercă să se opună tentaţiei, dar, pînă la urmă, renunţă. Se apropie cu aparatul de feţişoara lui, îi vorbi încet pentru a-i atrage atenţia şi, cu o uşoară emoţie, îi făcu prima fotografie „adevărată".

Cît de tulburată fusese cînd developase acele prime imagini! Datorită apropierii lui de femeia din spatele aparatului, Michael permisese să i se vadă direct în sufletul său de copil. Pentru prima oară, Laura observă lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată doar cu ochii ei de mamă – o seriozitate, o melancolie şi o individualitate misterioasă care o umplu de uimire.

În ciuda nevinovăţiei emoţionante a băieţelului, în acele fotografii era o gravitate pe care nici chiar un adult nu o putea îndura. Ceva ce Laura ar fi putut fi tentată să numească destin, dacă acel cuvînt nu ar fi sperlat-o prea mult cînd era vorba de Michael.

Michael împlinise un an şi jumătate în ziua aceea. În cursul anilor care se scurseseră de atunci, Laura îi făcuse mii de fotografii. Renunţase la multe lucruri pentru a lucra împreună şi numise aparatul de fotografiat „Poppy" pentru a-l umaniza şi pentru a-l face să-l respecte ca pe o altă putere de viziune şi nu doar ca pe o simplă prelungire a ei.

Cînd *Muzeul de artă contemporană* îi făcuse oferta de a-i organiza o expoziţie, nu existase nici o îndoială în mintea ei cum că Michael trebuia să joace un rol important în cadrul acesteia.

După o gîndire foarte atentă, Laura îşi împărţi fotografiile în trei categorii, fiecare din ele urmînd să ocupe cîte una din sălile rezervate expoziţiei. Prima categorie conţinea cele mai importante fotografii, cu care Laura îşi începuse cariera. Printre ele se aflau cele ale lui Penny Heyward însărcinată, cel dintîi eseu fotografic adevărat al Laurei. De asemenea, mai era şi seria „Alex", deja devenită celebră, care făcea parte din colecţia de la *George Eastman House* din Rochester şi era doar împrumutată *Muzeului de artă contemporană* pentru perioada expoziţiei.

Tema acelei încăperi avea să fie trecutul. Cariera de manechin a lui Penny era doar o amintire acum. Avea doi copii şi locuia în Connecticut. Alex, în mod tragic, dar nu şi neaşteptat, era mort, victima unui război între bandele din Bronx.

Cea de-a doua încăpere reprezenta prezentul şi conţinea o selecţie a actualilor subiecţi ai Laurei, printre care oameni săraci anonimi şi cîteva figuri publice celebre care, fie o rugaseră să le facă fotografii, fie îi fuseseră indicate de vreuna din revistele pentru care lucra ca liber profesionist. Acea încăpere arăta jocul de lumină şi umbră, spaţiu şi timp, mască şi realitate pe chipurile unor oameni surprinşi între ceea ce ar fi vrut să fie şi ceea ce lumea făcuse din ei.

Cea de-a treia sală avea să fie rezervată în întregime lui Michael – identificat în fotografii doar ca „Băiat" – şi întruchipa viitorul însuşi, aşa cum se vedea acesta în atenţia aparatului faţă de frumuseţea spontană a copilăriei. Laura nu putea să nu simtă că

avea să fie cea mai importantă. Căci fotografia, după părerea ei, era asemeni maternităţii. Cu ajutorul ei, Laura imortaliza imagini trecătoare, condamnându-le astfel caracterul efemer – exact cum dragostea ei faţă de Michael confirma faptul că nu îl putea avea o veşnicie aşa cum era acum, ci trebuia să-l dea drumul cu fiecare sărutare a ei, să-l trimită în existenţa lui separată cu toată dragostea ei.

Totuşi, în inima fotografiilor ei se afla pierderea şi, de asemenea, moartea – deoarece pozele oamenilor supravieţuiau nu numai după ce aceştia erau schimbaţi de timp, dar şi după ce dispăreau complet de pe pământ. Fotografia era documentul care atesta o pierdere inovitabilă, căci chiar în clipa în care omul îşi elibera imaginea aparatului de fotografiat, era purtat de soartă spre un loc unde acesta nu îl putea urma niciodată. Fiindcă ochiul aparatului nu putea să vadă în timp, nici în trecut, nici în prezent, ci era priceput – oh, cât de priceput! – să surprindă clipa prezentă, momentul trecător.

– Dacă imaginea fotografică nu ar fi fost trecătoare, îi declarase Laura odată unui reporter de la o revistă italiană de specialitate, nu ar fi conţinut adevărul. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar o ştiu.

Cu toate acestea, dacă fotografiile erau despre pierdere, erau implicit, şi despre dragoste – cel puţin pentru Laura. Încerca să-şi lase subiecţii să-i pătrundă în suflet şi să le ofere o parte din ea aşa cum îşi dăruia toată inima lui Michael ştiind că, la un moment dat, el tot avea să dispară în propriul viitor.

Şi, dacă dublarea acelei relaţii intime cu ajutorul aparatului de fotografiat prin captarea frumuseţii trecătoare a băiatului era, într- un fel, un sacrilegiu, un păcat, ea tot trebuia să o facă. Căci folosea aparatul ca un act de iubire. Aceasta era arta şi, de asemenea, viaţa ei.

Astfel că, în ciuda dorinţei de a-l păstra pe Michael numai pentru sine, se hotărîse să-i arate fotografiile şi străinilor.

Expoziţia ei era intitulată *Cutia Pandorei.* Cuvintele acelea îi veniseră în minte din senin, într-o zi, pentru una din cele mai bune fotografii ale lui Michael, şi îi rămăsese în cap cu o asemenea încăpăţînare, încît în cele din urmă, îşi spusese că trebuiau să reprezinte întreaga expoziţie şi, poate chiar toată cariera ei fotografică.

Nu putu să nu se întrebe dacă prezentarea celui mai personal colţ al viziunii ei nu era cumva prea mult. În parte se temea că munca îi va fi ridiculizată. O altă parte a ei, mai profundă, avea senzaţia că poate nu avea nici un drept să arate publicului ceva atît de intim precum ce emana din ea şi din subiecţii ei în fotografii.

Cu toate acestea, Laura aşteptă cu nerăbdare trecerea celor cîtorva zile care mai erau înainte de deschiderea expoziţiei. Abia aştepta să vadă uşile masive ale muzeului deschizîndu-se în faţa vizitatorilor curioşi care aveau să se plimbe prin sălile în care fotografiile făcute din tot sufletul ei, şi extrem de mult mărite, aveau să-i privească în toată goliciunea lor.

Şi, mai presus de toate, voia să fie de faţă cînd

acei necunoscuţi aveau să intre în cea de-a treia încăpere, în acel sanctuar de preţ, unde era prezentat Michael.

Trei

15 aprilie 1964

Camera de hotel era învăluită în umbră.

Numai ochiul albăstrui al televizorului ilumina încăperea. Pe ecran se vedea Hal zîmbind şi făcînd cu mîna mulţimii de oameni care îl aclamau. Se auzea vocea comentatorului TV care descria campania pentru alegerile primare.

– Astăzi Haydon Lancaster şi-a continuat odiseea prin Vestul Mijlociu, transmiţîndu-şi mesajul de internaţionalism şi pace bazate pe forţă economică şi militară unui public vădit admirativ. Cel care era numit odată „Prinţul Hal" de prietenii apropiaţi şi de rude, arăta, într-adevăr, ca un prinţ. Farmecul şi umorul său,

combinate cu elocvenţa discursurilor sale, par să reprezinte ceva greu de învins pentru adversarii săi. A câştigat deja în cinci primare şi nu dă semne de oboseală.

Tess era goală pe sub cămaşa de noapte de mătase. Încuviinţă în sinea ei cînd reportajul se sfîrşi. Comentatorul îşi făcuse treaba foarte bine.

Toaturile ei subtile în favoarea lui Hal – un aranjament încheiat cu o strîngere de mînă fără să lase nici o urmă – îi dăduseră siguranţa că departamentele de stat aveau să-l trateze bine. Deocamdată, strategia dăduse rezultate. Punctele negative ale lui Hal, divorţul şi recăsătoria, combinate cu părerile lui controversate în privinţa politicii externe, fuseseră neglijate. La emisiunile de ştiri de seară se arătau din belşug imagini ale chipului său frumos, ale farmecului său şi ale căldurii cu care vorbea mulţimii – şi se punea accent pe succesul lui.

Cei care lucrau în cadrul canalelor de televiziune îi datorau mult lui Tess, aşa că ea apelă la serviciile lor pentru acea campanie. Aştepta cu încredere prezentări bune de la toate cele trei canale pe perioada primarelor şi – Doamne ajută – în timpul alegerilor generale. Acestea erau ca şi cîştigate.

Bineînţeles că Hal nu avea să afle niciodată cît de mult făcuse pentru el pe ascuns. Nici nu avea de ce să afle. Treaba lui Hal era să fie cel mai bun candidat şi cel mai bun viitor lider al poporului american. Treaba lui Tess era să-l ajute să ajungă la Casa Albă.

Momentul era foarte potrivit. Lyndon Johnson,

aflat temporar în Biroul Oval, era gata să predea ştafeta altcuiva. Nici Robert Kennedy, nici Hubert Humphrey nu îl puteau întrece pe Hal – alegerile primare demonstraseră deja acest lucru. Iar Rockefeller şi Goldwater aveau să se elimine unul pe altul în cursa republicană. Învingătorul avea să ajungă în urma convenţiei de la San Francisco în fruntea unui partid divizat.

Hal era omul zilei şi al destinului. Tot ce trebuia să facă începînd din ziua aceea era să evite incidentele neplăcute şi Casa Albă era a lui.

Emisiunea se sfîrşi. Tess închise televizorul şi se întinse pe pat în întuneric. Era epuizată după campania din ultima săptămînă – discursuri în fiecare zi, uneori cîte două, trei apariţii importante, pentru a nu mai vorbi de duzinile de interviuri pe aeroporturi, în avioane şi în studiourile de televiziune. Nu mai dormise liniştită de săptămîni întregi. Dacă nu ar fi existat nerăbdarea care îi stăpînea simţurile în clipa aceea, ar fi adormit imediat.

Ceasul de pe noptieră arăta ora zece şi douăzeci. Nu avea să mai treacă mult...

Sună telefonul şi ea ridică repede receptorul.

– Alo?

– Eu sînt. Unde eşti?

Vocea era masculină, profundă şi mîngîietoare.

– La şase sute douăzeci şi doi, spuse ea uitîndu-se la cheia de pe măsuţa alăturată.

Urmă o pauză. Vocea de la capătul celălalt al firului tăcea. Ea se întrebă dacă îi simţise, oare, do-

– Ne vedem într-un minut.

Ea închise, se dădu jos din pat ca să descuie uşa, îşi scoase cămaşa de noapte şi rămase goală în mijlocul camerei. Trupul îi era încordat de atîta aşteptare.

Secundele trecură ca nişte ore. Auzi paşi pe coridor, se ridică în capul oaselor cînd se apropiară şi apoi oftă îndurerată cînd ei se îndepărtară.

„Grăbeşte-te." Tot trupul îi fremăta. Nu mai suporta.

În cele din urmă, alţi paşi se apropiară de uşă. Urmă un moment de linişte. Apoi, auzi o bătaie uşoară, doar cu vîrful degetului.

Nu spuse nimic. Uşa se deschise încet, doar atît cît să dezvăluie silueta înaltă din prag, cu pardesiul pe braţ şi cu o valijoară în mînă.

Nici unul nu scoase o vorbă. Întunericul se lăsă din nou cînd se închise uşa. Ea se întinse, privind spre tavan, cu un zîmbet pe buze. Îl simţea venind spre pat.

Îl simţi locului, invizibil, uitîndu-se la ea. Apoi îşi scoase haina, aruncînd-o pe un scaun de lîngă măsuţa de toaletă. Ea îi vedea forma albă a cămăşii, de parcă ar fi fost o fantomă.

Răsuflarea i se tăie cînd auzi foşnetul veşmintelor pe care şi le scotea. Golul dinăuntrul ei se transformă într-o neliniştе dureroasă ce pulsa. Nu numai sexul îi ardea – ci întreaga feminitate îi era înrobită în clipa aceea.

În sfîrşit, văzu că era gol. Înaintă, atinse marginea

patului şi se aplecă deasupra ei.

Îi simţi limba strecurîndu-i-se în gură în aceeaşi clipă în care o mînă caldă îi cuprinse sînul. Sărutul deveni din ce în ce mai profund şi mai senzual pe măsură ce degetele lui alunecau peste burta ei, oprindu-se puţin în dreptul pulpelor. Le mîngîie, bucurîndu-se de senzaţia pe care i-o provoca nuditatea ei şi apoi îi depărtă picioarele cu o mînă blîndă. O auzi icnind cînd îi atinse miezul.

Îl trase spre ea mai mult. El ştia că nu suportă să mai aştepte. Atît de mare îi era dorinţa, încît, prima oară, voia ca totul să se termine foarte repede. Aşa că îngenunche deasupra ei, mîngîindu-i obrajii, umerii şi sînii cu o ciudată blîndeţe şi se apropie încet, încet, pînă cînd vîrful lui îi atinse miezul.

Un centimetru, apoi încă unul – şi gemetele ei îi spuneau să se grăbească, să pătrundă mai adînc. El se aşeză cu grijă, şi cu blîndeţe – căci aceea era cheia atracţiei lui, acea atingere delicată şi înceată – şi sexul lui lung alunecă în interiorul ei în întregime.

– Ah! strigă ea ca o fetiţă neputincioasă în faţa ademenirilor lui.

Trupul i se încordă nebuneşte în jurul sexului său atent, iar el simţi tremurul muşchilor ei feminini care îi dăruiau primul lor orgasm şi îşi declarau dorinţa de mai mult.

Picioarele ei îi erau în jurul mijlocului acum, trăgîndu-l din ce în ce mai adînc, în timp ce mîinile ei îi mîngîiau coapsele. Membrul lui minunat nu se mişca, ci era îngropat în adîncul ei, aşteptînd un semn pentru

mîngîierile lente.

Ah, iubitul meu, gemu ea. Ah, ce dor mi-a fost de

simţi sărutul pe obraz. Trupurile le erau înlănţuite îmbrăţişarea atît de febrilă şi de strînsă, încît ea avea senzaţia că va leşina.

Trupul meu, scînci ea. Te rog, mai mult...

El începu să se mişte înăuntrul ei. Acel membru intra şi ieşea, intra şi ieşea, într-un ritm lent şi constant, dar, într-un fel, mai senzual, mai cunoscător cu fiecare împunsătură. Iar ea tremura, implora şi murmura, plimbîndu-şi degetele peste tot trupul lui, sărutîndu-i obrajii, gura şi ochii, orgasm după orgasm ajungînd o la fel cum zguduie un cutremur de pămînt clădirile cele mai înalte de la suprafaţă.

În curînd, propria lui dorinţă începu să o urce pe ultimele culmi ale extazului. Micile ei strigăte îl încon-jurară, neputincioase, cuprinse de panică şi încîntare. Momentul acela se prelungi ameţitor, penisul fierbinte şi lent mişcîndu-se în ea în timp ce ea îşi dăruia car-nea asemeni unei sclave vrăjite, orice gînd făcînd loc unei plăceri sălbatice în mintea ei, orice grijă faţă de sine dizolvîndu-se în extazul imposibil pe care i-l oferea el.

În cele din urmă veni, un minunat torent alb care ţîşni în ea ca un izvor al tinereţii, onorînd cu misterul său fierbinte locul ei cel mai tainic. Un geamăt ireal ieşi din gîtlejul ei cînd i se dărui.

În final, ea rămase moale şi istovită, continuînd să se agaţe de sexul lui tare cu toţi muşchii, sărutîndu-i

buzele şi ţinîndu-l strîns în timp ce pulpele ei îi mîngîiau contururile mijlocului.

Şi abia acum, după ce o făcuseră o dată şi durerea acută a dorinţei fusese alinată, ea îi rosti numele.

– Hal...

Acel murmur veni din adîncul sufletului ei.

– Te iubesc atît de mult...

În semn de răspuns, el o luă în braţe cu căldură şi o sărută din nou. Întreaga lungime a lui părea să se dedice confortului şi plăcerii ei.

Dar ea avea nevoie de mai mult.

– Spune-o, zise ea zîmbind lîngă obrazul lui şi atingîndu-i buzele cu degetul.

Urmă o clipă de tăcere.

– Şi eu te iubesc, Bess, spuse el.

– Ah...

Un mic fior o străbătu. Sunetul acelor cuvinte de preţ evocă propriul răspuns, un ultim spasm de satisfacţie feminină.

Tess stătea în braţele soţului ei cu ochii închişi de fericire.

Numai dacă ar fi fost atît de simplu.

Zilele acelea se întîlneau pe fugă, ocaziile fiind prilejuite de ritmul campaniei electorale. Luau avioane separate pînă în punctul cel mai apropiat în care puteau ajunge direct din localităţile respective. Cinau

avem timp; discutau puţin despre cam-
plin de un optimism rezervat şi plănuiau cu
avut de făcut în cursul săptămînii următoare.
despre bîrfele Washingtonului, despre Lanca-
doar ca să nu se mai gîndească la ceea ce îi
pe amîndoi – şi, bineînţeles, făceau dra-

La suprafaţă părea o viaţă vibrantă şi obositoare a
politician care candida pentru cea mai înaltă
şi a soţiei lui pe care o iubea şi pe sprijinul
Cînd erau despărţiţi, se sunau cel puţin
pe zi. Suişurile şi coborîşurile campaniei îi
şi mai mult. Ori de cîte ori puteau fura un
de intimitate, dorinţa lor reţinută se adăuga
formate în cei patru ani de căsnicie, făcînd
amanţi lacomi.

Numai dacă ar fi fost atît de simplu!

După cîteva momente petrecute în braţele lui Hal,
văzu că se îmbracă. Se dădu şi ea jos din pat
şi îi urmă exemplul. Coborîră apoi să bea
şi să ia o cină tîrzie. După aceea se întoarseră în
şi făcură o dragoste superbă, savurînd încet
care îi orbiseră atît de brusc cînd sosise el.

Cînd totul se sfîrşi, Hal adormi în braţele ei, iar ea
pe el ca o mamă, ascultîndu-i răsuflarea şi închi-
visele şi gîndurile nevăzute care trebuiau
ocupe mintea. Cît de obosit era din cauza acelei
istovitoare! Dar era un bărbat puternic şi
Era capabil să reziste presiunii, să-şi
simţul umorului şi să-i fie un soţ bun.

După puţin timp, ea se desprinse de el şi se duse desculţă la baie. Îşi deschise cutia cu articole de toaletă, găsi o sticluţă de Nembutal şi scutură o capsulă în palmă. Făcu o pauză, se uită la pastilă şi apoi mai dădu drumul uneia, după care le înghiţi pe amîndouă cu un pahar de apă de la robinet şi se întoarse lîngă soţul ei, care nu îi simţise absenţa. Somnul provocat de oboseală îl făcuse să nu mai fie conştient de nimic.

Tess ştia că nu avea să doarmă bine în noaptea aceea. Somnul venea din ce în ce mai greu de la o vreme. Se temea că, în curînd, şi Nembutalul avea să aibă aceeaşi soartă ca Seconalul şi Miltownul şi toate celelalte dinaintea lui, puterea calmantelor fiind incapabilă să combată emoţiile care o ţineau trează o bună parte din noapte.

Îl privi pe Hal cu un zîmbet îndurerat. Era un soţ atît de minunat. O trata cu cea mai sinceră afecţiune şi cu respect. Ba mai mult decît atît, ochii i se luminau cînd ea îi apărea în faţă. Îi încredinţa ceva preţios din el însuşi, prin rîsul, îmbrăţişările, cuvintele mîngîietoare, felul în care glumea cu ea uneori – şi, mai presus de toate, prin încrederea în judecata ei şi în absoluta ei fidelitate faţă de el.

Da, Hal îi oferea o parte din sine.

Dar nu tot.

Tess ştia că posedă ceva ce Hal iubea cu adevărat. Ceva ce îl făcea să se simtă în siguranţă, iubit, apărat şi chiar fericit.

Dar în totalitate o iubea, oare?

De fapt, pe ea o iubea, oare?

Acea dilemă îşi arătase colţii şi în ziua în care se căsătorise cu Hal, iar de-a lungul anilor care urmaseră, devenise din ce în ce mai dureroasă fără să fie mai clară sau mai lesne de înţeles.

Ea nu ştia decît că nevoia ei crescîndă de Hal nu se mai distingea de un fel de tortură pe care farmecul şi dulceaţa lui o agravau în loc să o atenueze.

Cînd puse ochii prima oară pe Hal, nici nu-i trecuse prin cap că s-ar fi putut îndrăgosti de el. De fapt, era atît de sigură că nu poate iubi nici un bărbat, încît ar fi pariat pe propria-i minte şi pe cele mai mari ambiţii ale ei.

Dar Hal o cucerise. Să fi fost doar datorită faptului că el însuşi era atît de uşor de iubit? Era, într-adevăr, aşa cum îi sugera porecla, un prinţ. Nici o femeie nu ar fi putut rezista seducţiilor noblеţei lui ca persoană, seducţii care deveneau irezistibile cînd se combinau cu frumuseţea trupului său bărbătesc perfect.

Sau să fi fost îngrozitorul blestem pe care Sybil nebuna îl pronunţase în ziua în care Hal fusese ales în Senat, care, într-un fel, dăduse viaţă inimii lui Tess şi fixase imaginea lui Hal în adîncul ei ca o boală incurabilă? Blestem pe care Sybil îl lăsase în urma ei cînd intrase în mormînt...

„În afară de una.

Doar una."

În seara aceea, cînd Hal îşi dăruise esenţa soţiei lui de patru ani – o soţie al cărei trup, graţie tinereţii, dar şi faptului că nu avusese copii, mai avea încă

formele perfecte ale unei fete – senzualitatea atingerii lui fusese la fel ca întotdeauna. Era un mod tandru de a se dărui, plin de dorinţa de a-i face plăcere soţiei sale.

Dar exista încă acea absenţă misterioasă, de parcă o parte din el nu ar fi fost acolo sau de parcă, în cel mai adînc ungher al lui Tess, ar fi trecut pe lîngă semn şi s-ar fi dăruit unui lucru aflat în afara ei, ratînd orice încerca ea din tot sufletul să-i ofere.

Era limpede că făcea tot posibilul să ascundă acea măruntă absenţă, acel mic mister, şi să o reducă la o nuanţă a iubirii lui pe care soţia sa să nu o observe. Dar ea o observa cu atît mai mult. Şi avea iar şi iar dovada că săgeata lui Sybil îşi atinsese ţinta, că mai existase cineva. Tess, o expertă în interpretarea subtilităţilor din dorinţele bărbaţilor, nu putea să nu sesizeze adevărul. Sybil nu vorbise aiurea. Chiar şi din mormînt, Sybil îi răsucea cuţitul în rană.

Timp de cinci ani, Tess urmărise trei ţeluri. Primul, bineînţeles, era acela de a-l pregăti pe Hal pentru Casa Albă şi acum se afla pe punctul de a-şi vedea acest plan încununat de succes.

Al doilea era de a-i dărui un copil. Aici dăduse greş în mod jalnic. Încercaseră chiar din ziua nunţii. Ea consultase cei mai buni ginecologi din Europa şi din America. Îndrăznise să încerce şi unele medicamente pentru fertilitate prescrise de specialişti. Suferise zi de zi şi noapte de noapte în legătură cu măsurile anticoncepţionale pe care le luase în timpul căsătoriilor anterioare şi se întrebase dacă nu cumva

acestea îl tulburaseră, într-un fel, sistemul reproducător.

Hal nu dăduse rezultate. Şi, cu fiecare lună care trecea, vedea că dezamăgirea pe care Hal o ascundea faţă de ea îşi spunea cuvîntul asupra fericirii lui. Deşi el încerca să nu acorde atenţie acelei probleme, Tess îşi dădea seama foarte bine că îşi dorea copii mai mult decît orice distincţie politică. Faptul că Diana nu îl daruise copii fusese un factor important în destrămarea căsniciei lor. Iar cînd se căsătorise cu Bess, el fusese convins că, în scurt timp, aveau să apară şi copiii. Dar nu, ghinionul îl umărea din nou. Căci Bess părea să nu poată rămîne însărcinată.

Cel de-al treilea ţel al ei era de a-l face pe Hal să o »iubească.

Ideea aceea ar fi putut părea absurdă oricărui observator din afară. În fond, ea îl cucerise, îl despărţise de prima soţie şi poseda, într-adevăr, atît de mult din el, încît oricine s-ar fi întrebat de ce îşi dorea mai mult.

Dar ironia acestui lucru nu făcea ca scopul respectiv să fie mai puţin serios. De fapt, îngrozitor de serios chiar.

Deoarece Tess era îndrăgostită de Hal. Nu ca loiala şi melancolica Bess, nici ca Lisa Bond cea copilăroasă, nici ca felina şi senzuala Liz Benedict, ca nici unul din celelalte alter-ego-uri pe care le găsise ca fiind convenabile în viaţă – ci ca Tess însăşi. Şi, mai mult decît orice pe lume, dorea să fie iubită de Hal pentru ea însăşi, nu pentru masca pe care şi-o crease

pentru a-l înlănţui.

Dar acest lucru era imposibil. Hal se căsătorise cu o impostoare subtilă. Loialei Bess, tînăra văduvă cu instincte materne, îi dăruise el încrederea şi, în final, mîna. Nu ştia nimic despre adevărata femeie din spatele acelei măşti. Cît despre Tess, a cărei viaţă prădalnică ceruse ca deghizarea să-i fie o armură constantă împotriva lumii, ştia şi mai puţin despre adevărata sa persoană decît soţul ei. Fiindcă toată viaţa fusese mult prea ocupată să cucerească pentru a se mai osteni să-şi creeze o personalitate reală, cu puncte tari şi slăbiciuni, ca orice om normal.

Astfel că se confrunta cu tragica dilemă de a fi silită să se ascundă în spatele măştii chiar şi atunci cînd o blestema pentru faptul că stătea între ea şi soţul ei. Avea vise de şcolăriţă în care să fie mîngîiată şi dorită de Făt-Frumos pentru ceea ce era în realitate, cînd în tot acest timp ştia că nici ea însăşi nu ar fi vrut să-şi vadă propriul chip, aşa cum Dorian Gray nu voia să se uite la păcatele pe care le ţinea ascunse în pod de atîţia ani.

Atît de mare îi era confuzia, încît Tess nu mai era sigură de nimic. Se întrebă dacă nu i se crăpa masca sub apăsarea iubirii. Îi treceau prin cap tot felul de gînduri stranii. Oare ea însăşi l-ar fi putut cuceri pe Hal aşa cum făcuse Bess? Ce s-ar fi întîmplat, oare, dacă Hal şi-ar fi dat seama cine era adevărata femeie din dosul măştii lui Bess? Oare ar fi fugit îngrozit?

Erau întrebări cumplite care o umpleau de groază şi de fiori. Deschideau o uşă spre nişte îndoieli

chinuitoare de a căror existenţă habar nu avusese vreodată. Şi, mai dureros decît orice altceva, îi îndreptau mintea şi bogata imaginaţie spre acel subiect care avea să o pedepsească în mod sigur – spre femeia fără chip care, după spusele lui Sybil, îi stăpînise inima lui Hal.

Nu putuse să nu-l cerceteze pe Hal. Oamenii pe care îi angajase, cei mai buni din ţară, dezgropaseră şi adunaseră dovezi despre duzini de legături pe care Hal le avusese cu tot soiul de femei: ziariste, asistente politice, soţii ale Washington-ului, actriţe, o tînără creatoare de modă, o vedetă a comediei muzicale de po Broadway.

Existau fotografii care atestau multe din acele legături. Dar ele însemnau prea puţin. Căci era imposibil de aflat la care din acela partenere ţinuse cu adevărat, care din ele avusese o altă semnificaţie în inima lui.

Aşa că Tess se afla tot în punctul din care plecase, ziua în care tăciunele iubirii care aştepta să prindă viaţă în inima ei fusese aprins de cuvintele pline de cruzime ale lui Sybil Lancaster.

Era o femeie îndrăgostită, o femeie care nu era sigură că este iubită. Şi pentru boala aceea nu exista nici un remediu. Devenea din ce în ce mai acută, mai dureroasă, cu fiecare atingere a soţului ei, cu fiecare zîmbet pe care acesta i-l arunca după o îndelungată absenţă. A poseda doar o parte din el era un chin infinit mai groaznic decît a nu-l poseda deloc.

Tess era geloasă, nu numai pe acea femeie misterioasă pe care nu o putea descoperi şi numi, dar

şi pe ea însăşi. Căci, cîştigîndu-l pe Hal pentru Bess, pierduse şansa de a-l avea pentru sine. El aparţinea unei străine, iar în spatele măştii ei, Tess era cea mai singură femeie din lume.

Şi astfel, cu fiecare lună ce trecea fără apariţia unui copil şi, pe măsură ce Casa Albă se apropia, în timp ce solicitudinea soţului ei devenea din ce în ce mai afectată de absenţa copilului şi de oboseala unei mari ambiţii, chinul lui Tess era şi mai cumplit.

„Voi, duhuri ce daţi gînduri ucigaşe,
stîrpiţi femeia în mine..."

Versurile acelea din *Macbeth,* pe care nici nu mai ştia cînd le învăţase, îi veniră în minte cu o limpezime teribilă, lovind chiar în inima sentimentelor ei. Cel puţin dacă n-ar fi fost îndrăgostită! Măcar dacă lucrurile ar fi avut aceeaşi însemnătate acum pe care o avuseseră înainte să-l cunoască pe Hal. Dar nu. Jocul era altfel acum. Ceea ce Diana trebuia să fi suferit în timpul anilor petrecuţi alături de el, Tess suferea de un milion de ori mai mult. Pentru că, pentru Diana, Hal nu fusese decît un străin politicos – în timp ce, pentru Tess, era atît de aproape, şi, totuşi, atît de departe...

Tess stătea acum în întuneric lîngă soţul ei, ascultîndu-i răsuflarea ritmică. În somn, avea chipul unui băieţandru. Cît de inocent era şi, totuşi, cît de capabil să provoace durere! Probabil că aceste două lucruri mergeau, într-un fel, mînă-n mînă. Aceea era o enigmă pentru dezlegarea căreia era prea obosită.

Cele două capsule de Nembutal îi amorţeau simţurile, dar somnul părea încă destul de departe.

„Mi se păru că aud un glas strigînd: Nu mai dormi! Macbeth ucide somnul...“

A doua zi avea să-şi ia rămas bun de la soţul ei, însoţindu-l la războiul lui politic, şi să lupte cu toate puterile pentru el în absenţă. Apoi, peste cîteva zile, avea să se afle din nou în braţele lui şi să guste din acea preţioasă parte a lui care îi dădea puterea de a supravieţui, care era sîngele vieţii ei. Era un remediu, dar, din păcate, şi o otravă, căci se combina cu adrenalina ei şi rezulta un drog ce provoca un gen de durere pe care numai o femeie o putea îndura.

Îi atinse părul uşor cu degetul. Îi simţi trupul tresărind încetişor. Un oftat îi scăpă de pe buze şi, în somn, se întinse şi o luă în braţe.

Pentru cine oftase? Pe cine visa că ţine în braţe în noaptea aceea?

Tess închise ochii.

„Nu mai dormi...“

Cuvintele continuau să-i joace prin minte ca nişte demoni batjocoritori, în timp ce se cufundă într-un somn tulbure.

Patru

17 aprilie 1964

Diana se plimba singură prin Central Park.

Nu ştia ce să facă. Încă încerca să-şi revină de pe urma unui dejun luat în compania femeilor nemăritate din familia Stallworth – verişoarele Renée Stallworth şi Becky deForrest, alături de mătuşile Rachel şi Lulu şi, bineînţeles, de mama – un dejun care o vlăguise atît de mult, încît după aceea, dormise o oră în apartamentul ei de la *Pierre.*

În seara aceea trebuia să se ducă la casa de pe Fifth Avenue pentru a cina cu cîţiva prieteni de familie care o cunoşteau încă de cînd era mică. Aceştia aduceau un prieten burlac din Europa, un scoţian pe

Numele Guy McElvain, proprietarul unui castel imens de pe lîngă Aberdeen. Fiind de multă vreme burlac, era o pețită perfectă pentru Diana şi, mult mai important era faptul că, prin el, ar fi putut să plece din ţară.

Dejunul fusese chinuitor. Nici una din femeile Stallworth nu o iertase pe Diana pentru cele întîmplate cu Hal. Două ore în compania lor, luptîndu-se cu falsa lor bună dispoziţie şi cu evidentul dezgust faţă de ea, bucăţi prea mult.

Diana era ruşinea familiei Stallworth. Rudele păreau să vrea să o apere de lumea exterioară, dar, în acelaşi timp, să uite de existenţa ei. Consiliile de familie reunite pentru a găsi o modalitate în care să scape de ea erau ceva obişnuit în sînul clanului Stallworth. Reuniunile sociale la care era invitată erau rigide şi numai cea mai curajoasă şi mai binevoitoare dintre rude îi adresa un cuvînt plăcut.

Aşteptau cu toţii politicoşi ca ea să dispară. Şi nimeni nu dorea acest lucru mai mult decît Diana însăşi.

În dimineaţa aceea, înghiţise două tablete de Bonzedrină cu cafea, ca pregătire pentru ziua care o aştepta. Dar combinaţia de stări sufleteşti din cursul dimineţii o făcuse să fie prea disperată pentru a suporta dejunul fără alte întăritoare. Adăugase un Mildown paharului de vodcă de pe la zece, sperînd să-şi mai recapete puţin echilibrul. Intenţia ei era de a suporta dejunul bînd o vodcă Gibson la masă şi sorbind puţin din sticluţa ei la toaletă.

Dar Miltown-ul o slăbise într-un mod neprevăzut. Pe la unsprezece era atît de derutată, încît mai bău

două pahare în următoarele patruzeci şi cinci de minute şi se duse la masă ca o jucărie cu un şurub slăbit.

Ora de somn de după tortura de la dejun nu o refăcuse deloc. Acum era trei şi jumătate. Vedea seara ce avea să urmeze, ca de atîtea alte ori, ca pe o aventură sumbră prin care nu prea spera să treacă fără să-şi afecteze şi mai mult mîndria, nervii şi, bineînţeles, reputaţia.

Aceasta era viaţa pe care o ducea acum. În fiecare dimineaţă se trezea pentru a da o luptă pentru supravieţuire care deveni, pînă să- şi dea ea seama, un alunecuş prin lumina ceţoasă a zilei către seara sinistră. Prima deplasare a nisipurilor mişcătoare de sub picioarele ei avusese loc cînd se privise în oglindă şi văzuse masca pe care alcoolul o modela cu răbdare din ceea ce fusese odată chipul ei frumos.

Pentru a uita acel chip capitula zilnic în faţa tranchilizantelor, stimulentelor şi băuturii. Rezista destul de bine dimineaţa; apoi, Gibson-urile de la dejun o făceau să parcurgă după- amiaza ca prin ceaţă, un chin în care orele pe care le petrecea singură erau aproape la fel de dezastruoase ca întîlnirile obligatorii cu rudele cele mai apropiate.

Apoi venea seara, cortina acesteia fiind ridicată de cocktail-uri tari şi înghiţituri pe furiş din sticluţa ei. Rareori simţea gustul cinei sau îşi mai amintea ce mîncase. Seara trecea ca într-un vis şi a doua zi dimineaţă stătea să se întrebe dacă jignise sau nu pe cineva, dacă spusese ceva care să o facă pe ea în-

Dacă nu se jeneze, dacă nu cumva vorbise mai nedes-luit ca altădată, dacă nu răsturnase vreo vază, nu se împiedicase sau nu căzuse chiar.

Şi tot timpul era conştientă că oamenii o privesc, minunîndu-se cît de repede se scufunda şi întrebîndu-se cum de mai îndrăznea să se arate în public.

„Ca moartea încălzită." Acea expresie familiară devenise motto-ul Dianei pentru sine. La treizeci şi trei de ani, simţea tentaculele depărtate ale morţii în pilu-lele care îi învăluiau creierul într-o pînză urîtă şi în alcoolul care îi duhnea în gură şi îi îmbăta trupul. Lumea era un ocean întunecat care aştepta să o tragă la fund.

Avea să încerce să mai plutească la suprafaţa lui pe o mică bulă de alcool – dar nu pentru multă vreme.

Nimeni nu avea să-i simtă lipsa. Rudele aveau să fie chiar încîntate să-i vadă chipul tras dispărînd odată cu speranţele pe care şi le puseseră odată în ea. Ruşinea ei era de două ori de neiertat, căci i se oferise totul, inclusiv marele Hal Lancaster, unicul Prinţ Hal, şi ea fusese prea slabă pentru a-l păstra.

În curînd, într-un fel sau altul, avea să dispară din lumea aceea, încercînd să lase în urmă cît mai puţine amintiri în legătură cu ruşinea ei. Pentru debutantele anului următor sau pentru fiicele acestora ea avea să fie doar un nume de care se lega un uşor iz de scandal, ca un buchet de flori ofilite de la un bal unde ceva neplăcut se întîmplase cu mulţi ani în urmă.

Oricum, ruşinea ei avea să-i supravieţuiască şi să

le chinuiască pe fetele familiei Stallworth multe generaţii viitoare. Căci ea fusese odată soţia lui Haydon Lancaster – şi îl pierduse...

În timp ce se lăsase furată de astfel de gînduri, Diana ajunsese să se plimbe prin Central Parc în după-amiaza aceea, purtînd ochelari fumurii şi un batic pentru a fi cît mai greu de recunoscut. Ziua aceea era atît de groaznică, încît, dacă nu trăgea în piept puţin aer curat şi nu arunca o privire rasei umane din afara lumii ei interioare care se prăbuşea, nu avea să facă faţă serii şi ar fi ratat şi acea slabă şansă de a pune mîna pe scoţian.

Hoinări pe alei, privindu-i pe cei care alergau uşor pe lîngă ea, adidaşii lor făcînd să scrîşnească pietrişul. Văzu mame care îşi plimbau bebeluşii în cărucioare, bătrîne pe bănci, hrănind porumbeii, băieţii jucîndu-se cu mingi pătate de iarbă şi tineri îndrăgostiţi ţinîndu-se de mînă în lumina soarelui zîmbitor.

În ciuda atmosferei ameţitoare pe care o crea, conţinea o prospeţime primăvăratică ce o făcea pe Diana să-şi continue plimbarea. Se ruga ca încă o jumătate de oră petrecută astfel să o aducă în stare să încheie ziua într-un fel.

Apoi, deodată, îşi dădu seama că se rătăcise.

Văzu o pajişte întinsă, o colină, un monument de marmură şi, în depărtare, în spatele copacilor cu

Înaintea noi, construcţiile de cărămidă ale Cartierului de Vest. În jur nu era nimeni. Diana habar nu avea unde se afla.

Acest lucru o înspăimîntă. Se jucase în Parc cînd era mică şi cunoştea fiecare colţişor începînd de la Grand Army Plaza şi pînă la Strada Nouăzeci şi Şase. Era la fel de imposibil să se rătăcească în Central Park ca a uita ce furculiţă să folosească mai întîi la un dineu.

Totuşi, nimic nu i se părea cunoscut. Stejarii aceia mari, aleea, chiar şi cerul albastru, pe care îl vedea gălbui din cauza ochelarilor de soare – totul era ciudat. Ca şi cum Parcul ar fi fost vrăjit şi transformat într-un tărîm bucolic al nimănui.

Începu să se gîndească să o ia înapoi pe unde venise prin peisajul acela străin şi propria ei zăpăceală pînă cînd avea să ajungă pe un teren familiar. Cînd ajungea acasă, va bea o tărie. Mai bine să renunţe la ideea nebunească de a lua aer decît să rişte cine ştie ce aventură neplăcută.

Tocmai dădea să se întoarcă şi să pornească înapoi cînd, deodată, văzu femeia şi băieţelul.

Se jucau pe o pajişte uşor în pantă. Se vedeau o pătură de picnic, un coş şi o sacoşă mare alături de care, pe iarbă, era un aparat de fotografiat.

Mama – căci ceva din tăcuta lor intimitate arăta clar că era mamă – se tîra pe coate şi pe genunchi

spre băieţel, acesta prefăcîndu-se că nu o vede stînd cu faţa ascunsă în îndoitura braţului. Purta pantaloneşi din bumbac cu o bandă elastică în jurul mijlocului şi o hăinuţă uşoară de primăvară.

Trebuia să aibă vreo cinci, şase ani – Diana nu prea se pricepea să estimeze vîrsta copiilor – şi era chiar frumuşel, cu părul negru şi o piele ca alabastrul. Cînd îşi ridică privirea spre mama lui, chicotind în clipa în care o văzu apropiindu-se, Diana îi zări ochii negri, frumoşi ca ai unei fetiţe.

Mama purta blugi şi pulover. Era foarte scundă şi avea un păr negru de lungime medie. În timp ce se tîra spre băieţelul care se zvîrcolea de nerăbdare, ceva tineresc şi primăvăratec părea să emane din amîndoi, armonizîndu-se cu nemişcarea înmiresmată a Parcului.

– Cucu bau, spuse mama. Te-am văzut...

Glasul răsună cu atîta limpezime, încît Diana îşi dădu seama că se afla mult mai aproape de ei decît îşi închipuise. De fapt, atît de aproape, încît dacă ar fi făcut cea mai mică mişcare, ei ar fi auzit-o şi ar fi întors capetele. Iar ea nu voia să rupă vraja jocului lor şi nu voia nici ca ei să o vadă înainte de a găsi o modalitate de a scăpa neobservată.

Mama scotea gîngureli amuzante de ameninţare pe măsură ce se apropia de copil. În cele din urmă, ajunse şi băieţelul făcu un efort să scape înainte ca mîinile ei albe şi delicate să-l prindă şi să-l tragă spre ea. Rîsul lui răsună în aerul Parcului asemeni unor băşicuţe la suprafaţa unui curent de apă.

Mama îl trăsese deasupra ei şi el chicotea în scobitura gîtului ei cînd îl îmbrăţişă. Ochii ei se ridicară plini de dragoste spre cerul de deasupra capului şi un strat slab de fericire maternă i se auzi în gîtlej. Ţinea băiatul strîns, pretinzînd că îl luase prizonier. Un zîmbet stins îi flutură pe buze.

Deşi o vedea din profil şi arăta puţin ciudat din cauza atmosferei stranii a Parcului şi percepţiei neclare a Dianei, i se părea, într-un fel cunoscută. Rămase nemişcată, sperînd să o observe mai bine.

– Te-am prins! spunea mama.

– Ba nu, eu te-am prins! o corectă băiatul.

– Ei, nu mai spune, te crezi isteţ, nu-i aşa? zise mama zîmbind şi se întoarse atît de brusc, încît băieţelul fu prins sub ea, cu mîinile pe umerii ei. Bănuiesc că ai impresia că poţi să mă duci cum vrei, nu?

– Mm-hmm, încuviinţă băiatul atingîndu-i obrazul.

Era foarte masculin în felul său, în ciuda vîrstei fragede şi a frumuseţii trăsăturilor. Vădita intensitate a iubirii mamei lui îl făcea să fie sigur de locul pe care îl ocupă în inima ei, deci, de o anumită putere masculină pe care o avea asupra ei.

Diana tocmai le admira apropierea, cînd timbrul vocii femeii îşi făcu loc în mintea ei, în sfîrşit, şi ea îşi dădu seama de ce i se părea atît de cunoscută.

Datorită faptului că mama era atît de măruntă, băiatul părea mai mare. Acum, Diana cîntări din privire acele membre delicate şi perfecte, modificate foarte puţin în urma naşterii şi de cei opt sau nouă ani care trecuseră de cînd o văzuse ultima oară. Mai văzu, de

asemenea, în locul părului lung, tunsoarea pe care o avea pe vremuri.

Dar nu îşi amintea numele. O clipă, Diana înjură alcoolul care îi îmbîcsea memoria, la fel cum o bolnavă de artrită ocărăşte boala care îi provoacă durere şi cînd destupă o sticlă.

Maternitatea o făcuse pe femeie şi mai frumoasă decît înainte. Avea pe chip o aură de iubire atît de proaspătă, încît Dianei îi venea să-şi ferească privirea ruşinată în faţa unei fericiri atît de perfecte.

Simţi un nod în gît cînd trecutul veni să o ia în braţe. Într-un alt timp şi într-o altă lume şi ea ar fi putut avea acea aură de iubire maternă şi ar fi putut ţine în braţe un băieţel ca acela. Frumuseţea gîtului ca de lebădă al mamei, ochii ei rîzători plini de pasiune maternă, glasul acela încărcat de umor şi bucuria ar fi putut fi ale ei.

Dar nu în acea lume. Acolo ea nu putea fi decît o baborniţă zbîrcită şi nu putea decît să privească o asemenea fericire imposibilă comparînd-o cu o scenă dintr-un basm, transformată ca prin farmec în realitate în acel colţişor al Parcului.

Totuşi, numele atît de familiar pe vremuri nu îi venea în minte. Nu putea decît să privească şi să asculte.

Mama încă îl mai ţinea pe băieţel sub ea.

– Mă uit în sus, zise ea întinzîndu-şi gîtul pentru a vedea printre ramurile copacilor, şi văd un cer albastru şi un norişor timid.

– E primul, spuse băieţelul visător, mîngîindu-i gîtul

cu dosul degetelor.

– Ah, crezi că îi e ruşine să fie primul, fără alţii care să-l ţină companie?

– E ruşinat, zise el. Roşeşte.

– Aşa e, spuse ea continuînd să privească în sus. E puţin trandafiriu, nu?

– Şi ce vezi cînd te iuţi în jos? o întrebă el.

– Hmmm, spuse ea privindu-l cu un zîmbet misterios. Cînd mă uit în jos, văd un băieţel frumos...

O adiere uşoară de vînt care făcu frunzele copacilor să foşnească acoperi restul cuvintelor. Diana o privea uimită. Cu forma ei de spiriduş şi de nimfă părea o veşnică fetişcană şi, totuşi, binecuvîntată cu infinita profunzime a maternităţii. O lacrimă se formă în ochiul Dianei cînd auzi cuvintele calde ale femeii.

Dar acum, cînd îi văzu faţa mai bine, un nume i se asocie din senin.

„Laura."

Diana rămase încremenită. Numele răsuna în ea ca dangătul unui clopot trimiţîndu-i ecouri prin memorie.

Laura...

Ultima oară o văzuse în ziua în care o chemase în casa de pe Fifth Avenue pentru a o despărţi de Hal. Atît de demult! O eternitate...

În ziua aceea, Diana crezuse că îşi apără ceea ce îi aparţinea de drept. Iar mai tîrziu, după ce se căsătorise cu Hal, o privise totdeauna pe Laura ca pe cea înfrîntă – cu atît mai mult cu cît în timpul scurtei lor discuţii despre Hal, fusese extrem de evident că

Laura îl iubea cu adevărat.

Acum, însă, caleidoscopul anilor se întorsese şi toate piesele îşi schimbaseră locurile. Viaţa Dianei cu Hal era doar o amintire şi viaţa ei ca femeie era pe sfîrşite. Dar, iat-o pe Laura, cu vechea ei dulceaţă naturală transformată în ceva atît de frumos şi aproape insuportabil de privit – datorită faptului că destinul îi dăruise un fiu.

Diana le ascultă şoaptele, murmurul uşor al unei mame care îi vorbea băieţelului ei cu cuvinte pline de muzica iubirii. Se chinui să-şi vină în fire. Ceva în legătură cu scena aceea nu avea sens. Era la fel de misterioasă ca acea nemişcare ireală din acel colţ pierdut al Parcului pe care ea credea că îl cunoaşte atît de bine.

Memoria şi simţul ei social îi veniră în ajutor. Nu se căsătorise, oare, Laura cu individul acela care o ajuta în afaceri? Nu-şi mai amintea numele. Un irlandez cu un fel de a fi foarte ager şi sexy. Era foarte protector faţă de Laura.

Da. Acum îşi aducea aminte. Văzuse anunţul matrimonial în ziare şi i-l arătase lui Hal. Remarcase faptul că nunţile lor aveau loc în aceeaşi zi. Da, era un nume irlandez, Regan, Rowan, Reardon, Reilly.

Oare acela să fi fost copilul irlandezului?

Ceva şi mai complicat îi veni în minte. Îşi aminti că citise despre faptul că Laura îşi abandonase cariera de creatoare de modă în culmea succesului. Pe atunci o surprinsese acest lucru şi mai tîrziu se întrebase ce o mai fi făcînd Laura.

Ei bine, iat-o.

Copilul îşi răsucise mama şi acum el se afla deasupra. Venise rîndul lui să facă pe agresorul. Mîinile lui îi erau pe umeri şi faţa lui micuţă ridicată spre cer.

– Mă uit în sus..., spuse el.

În clipa aceea o văzu pe Diana.

Ochişorii lui negri o măsurară inexpresivi, cu o curiozitate copilărească. Diana era lipsită de orice putere. Ştia că nu are decît cîteva secunde pentru a dispărea înainte ca băiatul să o arate mamei. Şi nu suporta gîndul ca Laura să o surprindă spionînd-o. Ba mai rău, nu ar fi suportat o conversaţie cu ea şi expresia din ochii Laurei cînd aceasta avea să-şi dea seama ce făcuse timpul din ea.

Totuşi, nu se putea desprinde de privirea băieţelului. Ochii lui păreau să ia ceva din sclipirea soarelui în timp ce se uita la ea, acceptînd-o în pura lui inocenţă ca făcînd parte din lumea care îl înconjura. Irisurile îi erau negre şi blînde. Ceva în legătură cu ele o hipnotiza.

Spre uşurarea Dianei, el nu-i spuse nimic mamei lui, ci, pur şi simplu, îşi întoarse privirea din nou spre Laura.

– Şi ce vezi cînd te uiţi în jos? îl întreba aceasta.

– Cucu bau, te văd pe tine! zise el.

Diana tot nu se putea hotărî să plece. Studie părul băiatului, atît de negru şi de mătăsos, ca al Laurei. Şi sprîncenele, bărbia, forma feţei, toate păreau să ascundă un secret care nu o lăsa să-şi ia ochii de la el. Între timp, sunetul vocii lui atinse o coardă sensibilă

înăuntrul ei, atît de distant şi înăbuşit de parcă ar fi fost un cîntec de leagăn auzit o dată şi uitat demult, dar foarte limpede cînd era auzit din nou, căci pătrundea direct în inimă.

Acum Diana înţelese că nu era deloc în regulă ceva. Tulburătoarea frumuseţe a acelei scene trăda misterul din spatele ei, o ghicitoare care începea deja să se rezolve în sufletul Dianei.

Îşi aminti deodată că mariajul cu irlandezul, Rowan, Regan sau cum l-o fi chemînd, eşuase. Era ceva urît în legătură cu acest lucru. Un divorţ...

Şi nu rezultase nici un copil. Căsătoria se încheiase în mod neplăcut, fusese chiar legat de tribunal. Nu rezultase nici un copil...

Dianei i se tăie răsuflarea. O cuprinse ameţeala în timp ce mergea încet cu spatele pe alee, sperînd că ei nu aveau să o observe tocmai cînd se retrăgea.

Dar băiatul o privi din nou. Ea zări o licărire în ochii lui, în semn că îi remarca prezenţa şi retragerea, în timp ce stătea cu trupul lipit de al mamei lui ca un nou-născut, în cea mai intimă poziţie, şi ea îşi murmura afecţiunea faţă de el.

Diana se întoarse în clipa în care cuvintele care îi ţîşniră din inimă îi veniră pe buze cu o voinţă proprie.

„Dumnezeule, e al lui Hal."

Se întinse să se prindă de o ramură din apropiere. Pajiştea şi cerul se învîrteau în faţa ei.

„Are copilul lui Hal."

Închise ochii, încercînd să şteargă imaginea care străpunsese toţi acei ani, tot alcoolul şi toate iluziile

care îl umbriseră viaţa de cînd o văzuse ultima oară pe Laura. Nu avea nici o îndoială. Absolut nici una.

Ceea ce văzuse era mai mult decît simpla şi categorica asemănare care îl făcuse pe Hal să strălucească în toată frumuseţea lui princiară în chipul acelui băieţel, să se mişte în membrele lui şi să cînte în glasul lui.

Nu, era mai mult decît atît. Era ceva chiar în melodia intimităţii dintre mamă şi fiu, în tonul deosebit al afecţiunii lor reciproce. Parcă anumiţi oameni puteau iubi numai într-o singură tonalitate, puteau iubi doar într-o singură gamă. Şi acea gamă, care era numai a lor, acel misterios coeficient adăugat scenei a cărei martoră tocmai fusese, era Hal. Nu acel Hal pe care îl cunoscuse Diana şi pe care încercase zadarnic să-l mulţumească, ci un alt Hal, mai fericit, cel care trăia în inima Laurei şi în fiinţa băieţelului ei.

Da, asta era. Ceea ce Diana tocmai văzuse în acel colţişor ascuns era unirea cosmică a Laurei cu Hal şi iubirea lor, întruchipată în acel copil drăgălaş care semăna atît de mult cu tatăl său.

Inima Dianei, zdrobită demult de nenumărate eşecuri, păru să se sfărîme abia acum. Căci numai acum îl putea vedea pe adevăratul Hal – aşa cum fusese el pentru altă femeie. Abia acum simţea adevărata povară a ceea ce pierduse şi privea în faţă roata destinului care îi distrusese viaţa.

„Are băiatul lui. Hal i-a dăruit un copil."

Diana goni orbeşte prin parcul atît de străin, fără să ştie încotro mergea. Era prea tulburată pentru a se

gîndi la băutura care o aştepta sau la telefonul pe care avea să i-l dea mamei pentru a-i spune că nu se simţea bine şi nu se putea duce în seara aceea. Asemenea gînduri mondene erau alungate de revoluţia care avea loc în mintea ei.

„I-a dăruit *ei* un copil."

Deodată, totul fu foarte limpede. Într-un mod nebunesc, Diana îşi dădu seama de ce ea nu-i putuse dărui copii. Înţelese chiar şi de ce Hal nu putuse avea copii nici cu cea de a doua soţie, Elizabeth Bond, o tînără frumoasă şi sănătoasă, care după toate probabilităţile ar fi trebuit să izbutească să-i dăruiască un copil.

Totul căpătase sens. Aşa aranjase destinul lucrurile. Hal îi aparţinea Laurei. Nu mai rămăsese nimic din el pentru femeile hotărîte şi necruţătoare care reuşiseră să şi-l facă soţ. Laura, cea învinsă, fusese cea care adunase toate piesele şi îşi continuase viaţa.

Laura fusese umbra din spatele oglinzii dezintegrării Dianei în toţi acei ani. Laura fusese tot timpul cealaltă faţetă a monedei cosmice, faţa fericirii pierdute a Dianei.

O furie cumplită faţă de ea însăşi şi faţă de lume puse stăpînire pe Diana în timp ce gonea pe aleea care ducea spre ieşirea din parc. Se gîndi la îndelungata ei suferinţă ca logodnică a lui Hal, la inutilele ei griji în legătură cu sine, la umilitoarele încercări de a fi o soţie bună pentru el, la distrugerea căsniciei lor şi acum, la lenta ei decădere, neobservată de lumea ocupată care îşi avea privirile aţintite asupra lui Hal şi

a carierei acestuia.

Acum ştia de ce.

Înţelese dintr-odată de ce era atît de singură, de ce fusese totdeauna singură, exilată într-o viaţă ce aluneca neîncetat în jos spre infern. Era un joc crud pe care destinul răbdător îl juca cu ea, un joc ai cărui pioni se roteau în jurul acelei tinere mame care se juca în parc cu frumosul ei băieţel în ai cărui ochi strălucea lumina furată demult din viaţa Dianei. Lumina iubirii lui Hal...

Văzu hotelul *Pierre* apărînd în raza ei vizuală, pe partea cealaltă a lui Fifth Avenue. În două minute avea să fie acasă. Simţea nevoia să bea cel mai mare pahar din viaţa ei. Dar ceva îi spuse că nu avea să o facă. Oricum, nu încă. Existau întrebări care aşteptau răspuns. Scena a cărei martoră tocmai fusese părea să fi venit dintr-o altă lume, de undeva de pe o orbită mistică separată de treburile obişnuite ale oamenilor. Trebuia să afle unde se găsea realitatea şi ce însemna ea, de fapt.

Dar semnificaţia mai profundă era deja limpede, fatal de limpede. Era săpată adînc în viaţa ruinată a Dianei. Şi, în timp ce trecea repede prin holul hotelului pe lîngă băieţii de serviciu uimiţi, care nu o văzuseră niciodată în asemenea hal, Diana îşi vedea greşeala, prostia, pedeapsa.

Şi răzbunarea.

Cinci

23 aprilie 1964

Tess era singură în camera ei de hotel din Cleveland.

Se întinsese în pat după ce se dezbrăcase, epuizată după trei apariţii publice prin oraş în ziua aceea. S-ar fi aflat deja într-o cadă înspumată dacă nu ar fi fost ştirile de seară la televizor înainte să intre în baie. Voia să vadă reportajele despre Hal.

O bătaie în uşă o sili să se dea jos din pat. Era un curier cu un pachet pentru ea.

– Trebuie să semnez pentru el?

– Nu, doamnă.

– Bine, spuse ea zîmbind. Mulţumesc.

Închise uşa şi se îndreptă obosită spre pat, ţinînd pachetul în mînă şi privind chipul lui Walter Cronkite de pe ecran. Se chinui să desfacă banda de scotch care ţinea pachetul închis şi, în clipa aceea, începu transmisia.

– O bombă a lovit campania pentru primare a lui Haydon Lancaster astăzi în Ohio, spuse Cronkite, cînd presa a aflat dintr-o sursă necunoscută că, din anumite motive, Lancaster s-ar pregăti să se retragă din campania pentru numirea candidatului democrat la preşedinţie. Peter Winston ne va da amănunte.

Tess încremeni cu pachetul în mînă şi cu privirea ţintită asupra ecranului. Hal zîmbea în lumina duzinilor de blitzuri.

– Haydon Lancaster a părut surprins de acest zvon, spuse reporterul, şi chiar a glumit cu ziariştii în legătură cu el.

Tess privi zîmbetul familiar al lui Hal în timp ce pipăia în interiorul pachetului.

– Dacă o să am de gînd să mă retrag, îi spunea Hal mulţimii de ziarişti nerăbdători, o să păstrez puiul fript de săptămîna aceasta pentru a-l duce acasă soţiei.

Uluită, Tess se uită la conţinutul pachetului. Nu era decît o singură foaie de hîrtie cu un mesaj scris la maşină cu litere de tipar şi o mînă de fotografii.

Reporterii continuau să-i pună întrebări lui Hal cînd Tess citi mesajul.

Ai la dispoziţie o săptămînă pentru a-ţi convinge soţul să se retragă din campanie, doamnă

Lancaster...

La început, cuvintele acelea părură complet lipsite de sens. Tess se uită din nou la televizor.

– În pofida acestui zvon ciudat, care pare să fi ajuns la toate ziarele mari în acelaşi timp, spuse reporterul, Lancaster a avut o zi plină în Ohio, vorbind unui grup de fermieri dimineaţă devreme şi la o întrunire a reprezentanţilor Federaţiei Americane a Muncii şi Congresului Organizaţiilor Industriale înainte de prînz. În faţa ascultătorilor săi entuziaşti, Lancaster a afirmat din nou că, în aceste vremuri tulburi pe care le trăim, liderii noştri trebuie să dea dovadă de răbdare şi de o judecată sănătoasă, nu să apleze la gesturi extreme rămase în urma Războiului rece...

Cuvintele deveniră neclare în urechile lui Tess cînd reluă lectura mesajului din mîna ei.

O săptămînă pentru a-ţi convinge soţul să se retragă din campanie, doamnă Lancaster. Dacă nu reuşeşti, existenţa, identitatea şi locul unde se află bastardul lui vor fi dezvăluite presei. Paternitatea poate fi dovedită, doamnă Lancaster. Dacă ai vreo îndoială, priveşte cu atenţie fotografiile alăturate.

Tess pălise. Mîinile îi îngheţaseră în poală. Se uită la Hal care îi făcea cu mîna mulţimii de membri ai sindicatului. După aceea lăsă de o parte foaia cu mesajul şi se uită la fotografiile care o însoţeau.

Acestea înfăţişau un băieţel de vreo patru, cinci ani. Două din ele erau de slabă calitate, dar celelalte reprezentau nişte portrete excelente în prim-plan,

tulburătoare în concentrarea lor asupra expresiei şi personalităţii copilului.

Tess rămase cu privirea fixată asupra fotografiilor. Băieţelul era foarte frumos. Avea trăsături delicate şi nişte ochi negri uluitori care priveau spre aparatul de fotografiat cu o inocenţă emoţionantă. Undeva, în acei ochi, era un umor dulce, combinat cu o tandreţe bărbătească precoce şi o melancolie aproape insuportabilă de privit.

Era copilul lui Hal. Tess înţelese aceasta din prima clipă.

Te puteai uita la acele fotografii într-o duzină de feluri, aflînd o mulţime de lucruri despre băiatul din ele – dar toate acele lucruri, confirmau în unanimitate faptul că era copilul lui Hal. Nu o dovedea numai extraordinara asemănare a părului, bărbiei, sprîncenelor, ochilor negri şi formei nasului. Felul cum privea alunga orice îndoială. Acea combinaţie unică de candoare şi complexitate nu putea avea decît o singură sursă.

Tess se uita la fiul lui Hal.

Apoi îşi îndreptă din nou privirea spre televizor. *„CBS News"* trecuse la alt reportaj. Schimbă canalul. O fracţiune de secundă îl văzu pe Hal, în drumul de la limuzină pînă la o clădire, oprindu-se puţin pentru a vorbi cu un grup de reporteri.

– Este ceva adevărat în zvonul despre retragerea dumneavoastră, domnule senator?

Hal zîmbi.

– Ar fi mai bine să o întrebaţi pe soţia mea despre

asta, zise el. Mă bate la cap de luni întregi că nu prea mai dau pe acasă. Dacă ea a hotărît să mă oprească, n-o să am de ales. N-am învăţat niciodată să-i spun nu.

Pară întrebările cele mai tăioase cu o mînă sigură, spunîndu-le reporterilor că o campanie n-ar fi fost campanie fără nişte zvonuri dramatice, dar că, în acel caz, nu exista nici o bază. Avea să lupte pînă la sfîrşit.

Făcînd eforturi pentru a se stăpîni, Tess se uită din nou la fotografii şi se gîndi la faptul că momentul sosirii lor coincidea cu răspîndirea acelui zvon care îi făcea pe ziarişti să se năpustească asupra lui Hal. Aceea nu era o simplă coincidenţă.

Avea probleme mari şi o ştia. O viaţă întreagă de confruntări cu dezastre şi de cîştigări de lupte sîngeroase îi dăruise instinctul de a şti cînd vena jugulară îi era expusă şi cînd duşmanul se pregătea de atac. Acela era un astfel de moment. Dar victima nu era numai ea. Ci şi Hal.

„Ai la dispoziţie o săptămînă..."

Tess trase adînc aer în piept. Ştia că înăuntrul ei erau emoţii care, mai devreme sau mai tîrziu, trebuiau să-şi spună cuvîntul. Înţelese că avea să sufere foarte mult. Dar acum nu trebuia decît să-şi folosească toată inteligenţa şi ingeniozitatea pentru a găsi o armă împotriva acelei ameninţări.

Se ridică, dădu televizorul încet şi ridică receptorul. Formă numărul lui Hal de la hotelul din Columbus. Îi răspunse un voluntar care îi zise că nici Hal,

nici Tom Rossman nu se întorseseră încă de la interviurile programate după-amiază tîrziu. Erau aşteptaţi în curînd şi avea să-i transmită lui Hal că îl căutase.

Fără să pună receptorul în furcă, Tess îi ceru centralistei să-i facă legătura cu un număr interurban. Îşi ţinu degetele încrucişate în timp ce telefonul se auzea sunînd.

Pînă la urmă, receptorul fu ridicat şi îi răspunse o voce familiară.

– Ron, spuse ea, slavă Domnului că eşti acolo. Ascultă, avem necazuri mari.

Urmă un moment de pauză.

– E ceva în legătură cu ştirea de la televizor? întrebă Ron.

– Cred că da. Încă nu sînt sigură. Ron, trebuie să-ţi arăt ceva imediat. Sînt în Cleveland, la hotelul *Midtown Plaza*. Unde ne putem întîlni repede?

– Pot să iau o cursă de la *La Guardia* în seara asta, spuse Ron. Sun la agenţie şi pe urmă îţi spun. Cît de gravă e problema?

Tess deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi. Privi receptorul. Orice era posibil, îşi spuse ea. Cine se afla în spatele acelui şantaj complicat, era în stare cu siguranţă să urmărească şi un telefon dintr-o cameră de hotel.

– Nu pot să-ţi spun prin telefon, zise ea. Grăbeşte-te. Aştept să mă suni.

Închise şi se ridică. Nervii îi dădeau putere să se ţină pe picioare şi să se plimbe încoace şi încolo prin

încăpere ca un animal în cuşcă. Văzu fotografiile împrăştiate pe pat, dar nu avu curajul să le mai privească îndeaproape.

Nu îi venea în minte nici o strategie.

Soneria telefonului veni ca o salvare. Crezînd că era Ron, răspunse repede.

– Bess?

Era glasul lui Hal.

– Tocmai ţi-am primit mesajul. Ai urmărit ştirile?

– Hal.

Vocea aceea dragă îi umplu ochii de lacrimi. Un moment îndelungat luptă să-şi recapete stăpînirea de sine. Nu voia ca el să ştie cît de îngrijorată era.

– Hal, ce se-ntîmplă? îl întrebă ea. M-am uitat la televizor...

– Nu ştiu nimic mai mult decît tine, zise el. Dar nu cred că avem de ce să ne facem griji. Cineva încearcă să facă agitaţie ca să arunce o lumină nefavorabilă asupra mea. Am discutat cu Tom despre asta. Părerea lui e că opoziţia nu e mulţumită de felul cum merg primarele şi vrea să stîrnească vîlvă ca să pierdem puţin din avans. Bănuiesc că are dreptate.

– N-ai auzit... nimic altceva? întrebă Tess.

– Ce vrei să spui?

Tess îşi muşcă buzele nervoasă. Nu îndrăznea să-i spună cît ştia deja.

– Adică, nu ştii altceva în afară de ce ai auzit de la ziarişti?

– Absolut nimic, spuse el şi tonul lui relaxat o linişti. Apropo, pe tine te-au asaltat?

– Nu, nu încă, zise ea. N-am văzut nici un reporter de după- amiază.

– Eh, probabil că or s-o facă, spuse Hal. Tom zice să zîmbeşti tot timpul. Redu-i la tăcere cu o glumă, dacă îţi vine vreuna în minte sau spune-le clar că nu-i adevărat. Va trebui să supravieţuim acestei furtuni, Bess. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti dacă vrei să fii în prim-plan. Dar nu-ţi face griji. Dacă ar fi fost ceva serios în toată treaba asta, aş fi aflat pînă acum.

– Aşa e, Hal, bineînţeles.

Făcu tot posibilul să folosească un ton la fel de relaxat ca al lui la sfîrşitul conversaţiei. După aceea închise ochii şi trase aer în piept.

„Nu ştie."

Aflase ceea ce voia. Hal nu ştia absolut nimic despre adevărata ameninţare din spatele zvonurilor. Numai Tess ştia.

Îşi dădu seama că aşa trebuiau să rămînă lucrurile.

Se apropie de pat şi se uită cînd la fotografiile băieţelului, cînd la ultimatumul de pe foaia scrisă la maşină.

„Ai la dispoziţie o săptămînă ca să-ţi convingi soţul să se retragă..."

– O săptămînă, murmură ea privind fotografiile cu ochi obosiţi.

Oare avea să fie de ajuns o săptămînă?

Închise ochii strîns şi-şi încleştă pumnii.

„Păstrează-ţi calmul", îşi spuse ea. „Nu intra în

panică."

Dar, aşa cum stătea singură şi aştepta telefonul lui Ron, se simţea mai puţin calmă ca oricînd.

Șase

24 aprilie 1964

A doua zi dimineață la ora zece, Ron Lucas se afla în camera de hotel a lui Tess. Ceața care învăluia Vestul Mijlociu făcuse ca avionul lui să-și amîne decolarea cu o seară în urmă pînă după ivirea zorilor.

Tess nu închisese ochii toată noaptea. Ținea în mînă o telegramă care îi fusese adusă la șapte.

Șase zile, scria.

Își anulase discursul de dimineață pe care trebuia să-l țină la Camera de Comerț din Cleveland, pentru a putea să stea de vorbă cu Ron. Îi urmări chipul în timp ce el studia fotografiile și mesajul dactilografiat. După aceea îi dădu telegrama.

– Asta a sosit acum vreo două ore, spuse ea.

Ron se uită la ea şi încuviinţă.

– Ce părere ai despre asta? o întrebă el ridicînd pozele. Crezi să sînt reale?

Tess încuviinţă.

– Cred că este copilul lui Hal, zise ea. S-ar putea să mă-nşel, dar nu cred că ne putem permite riscul.

– Ştii al cui este băiatul? întrebă Ron şi ea scutură din cap.

– Habar n-am.

El atinse atunci telegrama şi foia cu mesajul.

– Cine crezi că le-a trimis?

– Nu am nici cea mai mică idee, spuse ea.

Ron căzu pe gînduri.

– O săptămînă, spuse el apoi. Nu prea-mi place.

Tess încuviinţă. Nu avea nevoie de cuvinte pentru a-i spune cît de mult se temea.

– Şi zvonul răspîndit printre ziarişti. Probabil că sînt legate, nu?

Tess ridică din umeri.

– Probabil. Au şi coincidenţele o limită.

– Ai vorbit cu soţul tău? o întrebă el. Cît ştie?

– Nimic, zise ea. Numai eu ştiu.

Urmă un moment de pauză. Tess se întrebă cît de mult i se citea groaza în ochi.

– Ce facem? îl întrebă ea.

Ron se uită la materialele împrăştiate pe pat.

– Întîi şi întîi trebuie să aflăm de unde vin astea, zise el. S-ar putea să nu fie atît de dificil pe cît pare. Pot să mă infiltrez şi în celelelalte campanii dacă e nevoie. Dar perioada de timp e îngrozitor de scurtă.

– O să reuşeşti, spuse Tess.

– Cealaltă problemă e mai gravă, zise el luînd una din fotografii. Nu avem nici un punct de pornire. Nimic în afară de pozele astea. Nu pot să caut un copil de cinci ani prin dosarele FBI-ului. Chipul lui nu există nicăieri. E prea mic să fi lăsat vreo altă urmă prin lume în afară de un certificat de naştere. Păcat că indivizii nu l-au inclus şi pe ăsta în pachet.

Tess îşi împreună degetele îngheţate.

– Ce o să faci?

– S-o caut pe mamă, spuse el. Dacă cei care se află în spatele afacerii ăsteia au cumpărat-o, e ceva. Dacă nu, şi ea nu ştie absolut nimic, e altceva. Oricum, va trebui s-o descurcăm cumva.

Tess nu putu decît să încuviinţeze. Ca de obicei, Ron ataca direct miezul problemei. Nici nu subestima pericolul, nici nu se dădea înapoi de la a porni la atac cu toată forţa.

– O să dau cîteva telefoane înainte să plec, zise el. Pe urmă o să mă-ndrept spre New York. Ai grijă să-mi spui mereu unde te afli. O să te sun din două-n două ore. Ai de gînd să-ţi continui campania?

– Doar dacă n-ai nevoie de mine, spuse ea.

– Foarte bine. Ţinem legătura.

Luă fotografiile.

– O să am nevoie de copii după ele.

Tess încuviinţă. Se bucură că lua pozele. Şi aşa nu mai suporta să le vadă.

El se ridică apoi să plece. Fiind un om care nu vorbea prea mult, nu mai avea nimic de spus deo-

camdată.

La uşă se opri, însă, şi se uită la Tess.

– Ar mai fi ceva. Soţul tău ştie de băiat?

Tess încercă să scuture din cap, dar Ron dispăreau încet în spatele unui văl negru care cădea din tavan pentru a ascunde totul în beznă. Încercă să vorbească, dar cuvintele care ieşiră erau un ecou de undeva din pământul care se pregătea să o înghită.

Ron îi văzu privirea o clipă prea tîrziu. Înainte să o prindă, ea se prăbuşi la podea, leşinată.

Peste o oră, Ron se afla în drum spre New York, iar Tess stătea în faţa oglinzii în camera ei de hotel, fardîndu-şi chipul palid şi pregătindu-se pentru discursul pe care trebuia să-l ţină în după-amiaza aceea la Liga Alegătoarelor.

Simţea puţină uşurare la gîndul că Ron făcea tot posibilul să o ajute. Dar era cît se poate de conştientă de dificultatea acelei sarcini. Dispunea de mai puţin de şase zile pentru a găsi un duşman hotărît şi pentru a-l dezarma. Nu avea să fie deloc simplu.

Iar dacă eforturile lor dădeau greş...

De şaisprezece ore îşi tot închipuia acea eventualitate. Gîndul în sine era mult prea îngrozitor.

Dacă ar fi izbutit să îngroape acel secret pentru totdeauna, totul ar fi fost salvat: campania, alegerile şi căsnicia ei cu Hal. Odată aflaţi la Casa Albă, ea avea să deţină puterea la care visase toţi acei ani şi avea

să se folosească de ea pentru a face din Hal un om fericit şi, de asemenea, un excelent preşedinte.

Totul ar fi fost salvat – dacă ea reuşea să împiedice lumea să afle adevărul.

Şi – o idee ciudată care o izbi cu o forţă teribilă – voiau să- l împiedice şi pe Hal să afle.

Era convinsă că nu ştia nimic despre existenţa fiului său. Dacă ar fi ştiut de băiat, l-ar fi vizitat în toţi acei ani, i-ar fi trimis cadouri, i-ar fi telefonat. Mîndria şi iubirea lui de tată l-ar fi silit să o facă. Iar Tess, care îl supraveghease pe Hal îndeaproape, ar fi aflat.

Deci Hal nu ştia. Dar, peste şase zile, dacă ea nu făcea nimic, avea să afle.

Ceea ce ea nu putea permite. Nu îşi dădea seama ce influenţă ar fi avut acel lucru asupra lui şi asupra căsniciei lor.

Pe Tess nu o speria ruşinea lui Hal de a fi avut un copil nelegitim, ci dragostea lui faţă de acel copil.

Şi, probabil, faţă de mama lui.

Acum, cuvintele îngrozitoare ale blestemului lui Sybil reveniră pentru a o tortura pe Tess cu o forţă mult mai mare decît înainte.

„În afară de una."

O intuiţie crudă, aproape mistică, îi spuse că băieţelul din fotografii era un rod al iubirii. Hal nu l-ar fi putut concepe cu orice femeie. Acel copil nu apăruse în urma unei însămînţări la întîmplare.

Nu. Acel băiat se născuse din femeia misterioasă a cărei putere asupra inimii lui Hal fusese, în toţi acei ani de durere, nenorocirea existenţei lui Tess. Şi,

dacă Hal avea să afle despre băiat – în toiul unui scandal care i-ar fi distrus cariera politică – avea să afle şi despre mama copilului.

Acela ar fi fost sfîrşitul. Căci, nemaiavînd nimic de pierdut, nici o reputaţie de apărat, nici o carieră de protejat, Hal s-ar fi aruncat în braţele femeii pe care o iubea şi care îi dăruise un fiu, fără să mai privească nici măcar o dată înapoi spre viaţa pe care o dusese cu atîta curaj şi fără plăcere toţi acei ani.

Acela era coşmarul care o făcuse pe Tess să nu mai poată dormi de cînd văzuse fotografiile. Acela era dezastrul pe care trebuia să-l împiedice neapărat. Nu se lupta doar pentru a salva campania unui om care candida pentru cea mai înaltă funcţie ci şi pentru a-şi salva propria viaţă ca soţie a lui Hal.

Mai aplică puţină culoare pe obrajii palizi. În oglindă, spre uimirea ei, văzu o femeie frumoasă şi calmă, care era pregătită să ţină un discurs la Liga Alegătoarelor şi să răspundă zvonurilor în legătură cu campania soţului ei cu negaţii amabile.

Toată viaţa fusese expertă în ascunderea adevărului. În ziua aceea şi în cele următoare, acel talent avea să-i fie testat mai mult ca oricînd.

Şi acea uluitoare întorsătură a soartei conţinea o ciudată ironie, pe care personalitatea ei practică nu-i permitea să o studieze, dar o simţea ca pe un cuţit răsucit în inimă. Păcatul pe care încerca să-l acopere ar fi putut fi, într-un mod ciudat, chiar al ei. Altfel de ce ar fi făcut tot posibilul să-l ascundă şi de Hal şi de toată lumea?

Dar nu avea timp pentru astfel de gînduri. Curajul

el, puternic ca oţelul, îi venea în ajutor. Avea să lupte şi să învingă, dacă victoria era omeneşte posibilă. Cu ajutorul lui Ron, avea să-l salveze pe Hal de acea ameninţare anonimă. Avea să aibă grijă ca el să încheie cu bine şi restul primarelor şi să obţină numirea. Iar, în noiembrie, avea să fie ales preşedinte.

Odată aflat la Casa Albă, Hal avea să schimbe cursul istoriei, oprind alunecarea bolnăvicioasă spre haos şi zăpăceală care începuse după moartea lui Kennedy şi care cîştiga viteză pe zi ce trecea. Avea să îndepărteze America de teribila obsesie în legătură cu o confruntare mondială. Avea să pună capăt cursei înarmărilor, aşa cum încercase şi Kennedy şi nu reuşise. Avea să încheie nebunească aventură din Vietnam înainte ca aceasta să se transforme într-o tragedie la fel de îngrozitoare ca aceea din Coreea sau şi mai rău chiar.

Avea să pună în aplicare programele lui Kennedy privind sărăcia şi drepturile civile şi avea să inventeze alte noi programe, iniţiative îndrăzneţe care să consolideze poziţia Americii ca mare putere mondială, salvînd, în acelaşi timp statutul de lider moral pe care ţara se afla în pericolul de a-l pierde.

Avea să facă toate acele lucruri şi multe altele. Iar Tess avea să-i fie tot timpul alături. Avea să-i dăruiască mulţi copii, copiii pe care ştia că şi-i doreşte mai mult decît orice altceva. Forţa ei avea să-l susţină şi dragostea ei avea să-l împlinească. Viaţa lor împreună avea să fie lungă şi fericită.

Dacă ea reuşea să supravieţuiască săptămînii care urma. Dacă izbutea să-şi ascundă secretul.

El nu avea să afle niciodată de băieţelul din fotografiile acelea îngrozitoare. Fiindcă Tess nu-l va lăsa să afle.

Şi, cînd totul se va termina, cînd vor dispărea pericolul, ea o va căuta pe femeia care îi provocase ruşinea aceea lui Hal şi o va distruge.

Şapte

Următoarele două zile au fost extrem de pline în culisele Washington-ului.

Marţi seară, domnişoara Juliet Summers, secretară şi de multă vreme amanta directorului de campanie al unuia din principalii candidaţi democraţi la preşedinţie, a acceptat invitaţia unui necunoscut frumos şi cu înfăţişare de om înstărit, care i-a oferit o cină romantică dansantă înainte de a o duce la plimbare cu limuzina sa Lincoln Continental şi de a-i propti un pumnal în gît.

Necunoscutul a întrebat-o atunci foarte politicos dacă amantul ei îi mărturisise totul în legătură cu

implicarea sa în răspîndirea zvonurilor despre Haydon Lancaster. Cînd ea a protestat spunînd că nu ştia absolut nimic despre aşa ceva, hainele i-au fost tăiate încet cu acelaţi cuţit lung, iar ea a fost ţinută strîns de păr şi întrebată din nou. Icnind printre lacrimi de durere şi spaimă, a repetat cele spuse mai înainte. De data aceasta, a fost crezută.

Tot marţi seară, domnul Alan Graff, un asistent al directorului campaniei unui alt candidat important, a fost oprit de un necunoscut pe Strada F, forţat să urce într-o maşină, unde i s-au arătat fotografii în care era înfăţişat dezbrăcat şi în diverse poziţii compromiţătoare cu mai mulţi bărbaţi, tineri şi vîrstnici, printre care şi consilierul principal al candidatului.

Ameninţat cu dezvăluirea aventurilor sale homosexuale soţiei şi celor trei copii, domnul Graff a făcut un infarct în prezenţa interlocutorului său şi a trebuit să fie transportat de urgenţă la spitalul Georgetown. Dar nu înainte de a-l fi convins pe necunoscut, cu ceea ce se temea că este ultima lui suflare, că nu ştia absolut nimic despre problema respectivă, deşi campania candidatului său avea, cu siguranţă, mult de cîştigat de pe urma dificultăţilor lui Lancaster.

Miercuri, vicepreşedintele Comitetului Naţional Democratic, un foarte bun prieten cu un al treilea director de campanie, a fost contactat în secret şi i s-au arătat dovezi concrete ale spălării ilegale de către el a cîtorva milioane de dolari din contribuţiile pentru cam-

prin intermediul mai multor corporaţii fantomă şi unei bănci din Porto Rico. Acel individ, cînd a fost informat că folosirea greşită a acelor sume, un delict federal, avea să-i fie pusă în cîrcă şi adusă la cunoştinţa publicului în două ore dacă nu coopera, a reuşit să-şi convingă vizitatorii că nu ştia nimic despre scandalul Lancaster.

Tot miercuri, s-a pătruns cu forţa în apartamentul din Arlington, Virginia al ziaristei care aflase prima zvonul despre iminenta retragere a lui Haydon Lancaster din campanie. Au fost furate numeroase documente în legătură cu viaţa ei personală, inclusiv cu relaţiile avute cu mai mulţi bărbaţi celebri de la Washington şi, a doua zi dimineaţă, s-a purtat o discuţie cu ea.

Tinerei şi atrăgătoarei reportere i s-a explicat că favorurile sexuale pe care le oferise în schimbul unor articole importante şi relaţiile pe care le păstrase cu anumite figuri politice despre care scrisese numai lucruri bune, aveau să-i garanteze în curînd excluderea din comunitatea ziariştilor fără speranţe de a-şi mai putea exercita vreodată profesia, dacă nu le dezvăluia celor doi necunoscuţi din faţa ei sursa zvonului despre Haydon Lancaster.

Din păcate, ea nu a putut să le spună decît că zvonul era anonim şi le-a arătat vizitatorilor ei mesajul primit.

Investigaţia nu s-a încheiat acolo. Aproape fiecare din cei implicaţi în marile campanii beneficiaseră într-un moment sau altul, de pe urma banilor care trecuseră

graniţa insesizabilă dintre fondurile guvernamentale, contribuţiile la campanii şi mita care făcea din Washington un loc atît de captivant. Nouăzeci la sută din cei în cauză întreţineau relaţii amoroase pe ascuns. Dintre aceştia, probabil patruzeci la sută erau homosexuali. Toţi au fost urmăriţi, contactaţi şi ameninţaţi cu dezvăluirea sau chiar mai rău, dacă nu spuneau ce ştiau în legătură cu problema Lancaster.

Zvonul se răspîndi cu iuţeală. Washington-ul intră într-o perioadă de panică tăcută cînd păcatele sale erau foarte aproape de a vedea lumina zilei. Nimeni nu îşi dădu seama că informaţiile din spatele acelei campanii de intimidare fuseseră adunate cu răbdare de către Ron Lucas şi oamenii lui de-a lungul a cîţiva ani, la rugămintea lui Bess Lancaster, în eventualitatea unei astfel de situaţii.

Dar totul se mişca încet. Cine se afla în spatele acelui zvon era foarte deştept şi îşi acoperise urmele foarte bine. Cei care erau cei mai în măsură să cunoască sursa nu ştiau, de fapt, nimic. Washingtonul nu ştia mai mult despre norul subit care se abătuse asupra campaniei lui Haydon Lancaster decît presa sau poporul american.

Ron Lucas îşi puse oamenii să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Îşi dădu seama că nu avea mult timp la dispoziţie şi că trebuia să aibă grijă ca investigaţia să se desfăşoare discret. Oricine se afla în spatele ameninţării primite de Tess îşi folosea numai oamenii cei mai apropiaţi sau chiar un

singur contact exterior.

Între timp, tot ceea ce Ron ştia deja în legătură cu trecutul lui Haydon Lancaster, începînd din perioada cînd studiase la *Choate* şi pînă în prezent, era analizat iar şi iar într-un efort de a descoperi identitatea băieţelului care putea sau nu să fie fiul său nelegitim.

Fiecare din amantele lui Haydon Lancaster care ar fi putut rămîne însărcinată cu el în ultimii şase ani, era urmărită, i se intercepta corespondenţa şi i se pătrundea forţat în locuinţă.

Cu toate acestea, Ron şi echipa sa nu aveau încă nici un răspuns.

După patruzeci şi opt de ore se pregăti să ia măsuri mai drastice.

Se adunaseră informaţii despre toţi candidaţii importanţi, care, în mîini potrivite, ar fi fost de ajuns pentru a-i forţa să se retragă din cursa prezidenţială. Dacă cei care îl ameninţau pe Hal nu erau descoperiţi curînd, avea să se pornească o campanie de şantaj în masă împotriva celor mai ilustre nume din politica electorală americană. Spaima colectivă provocată de o acţiune atît de extremă ar fi fost de o asemenea natură, încît oricine ar fi îndrăznit să azvîrle primul cu piatra în Hal Lancaster ar fi fost el însuşi distrus în cîteva ore.

Efectul acelei băi de sînge în cadrul procesului politic şi, poate chiar al istoriei ţării, ar fi fost devastator. Ar fi putut distruge carierele politice ale unora din cele mai mari talente executive ale naţiunii.

Dar, dacă în cîteva ore nu se găsea altă soluţie, nu rămînea de ales decît cea mai violentă.

Răspunsul veni deodată.

Opt

26 aprilie 1964

Patru zile, doamnă Lancaster

Tess ţinea telegrama în mînă. Degetele îi tremurau în ciuda eforturilor ei de a se stăpîni. În ultimele trei zile, nu dormise mai mult de două ore pe noapte. În fiecare dimineaţă, salutul din partea şantajistului sosise cu o precizie de ceasornic.

Ea se afla în Nebraska acum, apărînd în public în atîtea locuri cît îi permiteau programul şi rezistenţa ei fizică. Hal străbătea ţara între acel loc, Vestul Virginiei, Maryland şi Ohio. Alegerile primare urmau să aibă loc în toate cele patru state marţi, iar în alte cinci state aveau să se ţină conciliabule, întruniri ale conducătorilor politici pentru discutarea prealabilă a proble-

melor politice şi organizatorice, a candidaturilor şi sforăriilor în alegeri. Şantajistul îşi alesese extrem de bine momentul. O apariţie dezastruoasă a lui Hal în cele nouă state ar fi putut ruina întreaga campanie într-o singură zi, asigurînd, astfel, numirea unuia din adversarii săi.

Tess nu îl văzuse de cînd începuse acea perioadă de groază. Programele lor erau prea încărcate pentru a le permite să se întîlnească. Contactele lor fuseseră limitate la convorbiri telefonice grăbite şi clipe de nelinişte în faţa televizorului, unde ea îl vedea asaltat de reporterii-şacali care îl întrebau dacă era adevărat că retragerea sa din cursă era iminentă.

În ciuda rugăminţilor ei adresate pe ascuns canalelor de televiziune orgia transmisiilor legate de campania asediată a lui Hal crescuse în intensitate. Nici chiar puterea lui Tess nu putea stăpîni ziariştii cînd le mirosea a sînge. Se părea că Hal, băiatul de aur, frumosul erou de război cu un trecut priviliegiat şi două căsătorii cu două femei superbe, ar fi avut, totuşi, picioare de lut. Fiecare ziar, revistă, post de televiziune şi radio din ţară voia să fie de faţă cînd şi dacă neştiutul scandal avea să izbucnească, forţînd candidatul să renunţe la cursă şi, poate, chiar la întreaga sa carieră.

Ron stătea în faţa lui Tess în camera lui de hotel, ţinîndu-şi servieta în poală. Tess ştia că viitorul ei se afla în mîinile lui, aşa că se întări pentru ceea ce avea să spună.

– Sînt gata, spuse ea. Cît de rău e?

Ron deschise servieta.

– Aş vrea să asculţi ceva, spuse el, şi scoase un mic casetofon, pe care îl puse pe masă lîngă Tess şi îi dădu drumul.

Începu să se audă o discuţie, acoperită de diverse zgomote din încăpere, dar desluşită, totuşi. Erau două voci, ambele ale unor bărbaţi.

„– A mers totul bine astăzi? întrebă o voce.

– Da, domnule.

– Ce face Diana?

– Bine. Am văzut-o la prînz.

– Se ţine bine, înţeleg.

– Omul meu o ţine sub observaţie. Bea destul cît să-şi păstreze calmul, dar nu îndeajuns pentru a face un gest necugetat."

Tess ciuli şi mai bine urechile. Avu impresia că recunoaşte glasul celui care punea întrebările, deşi sunetele de pe casetă îl făceau să sune ciudat. Numele lui îi stătea pe limbă.

– Bine, spuse acea voce cunoscută, are nevoie de sprijin. E derutată şi disperată. Probabil că se simte extrem de vinovată. Sinuciderea ar fi o soluţie. Fii cu ochii pe ea şi informează-mă.

– Am înţeles, domnule.

– Şi acum, nu uita: dacă tipul nu se lasă şi va trebui să dăm totul în vileag, presa o va bănui întîi şi întîi pe Diana. O vor asalta din toate părţile. Vreau ca oamenii noştri să fie stăpîni pe situaţie dacă se va întîmpla acest lucru.

– Sper că n-o să fie necesar, domnule. Nu cred că

tipul o să reziste pînă marţi. Nu după cum arata sondajele de opinie.

– S-ar putea să ai dreptate. Să sperăm că o să fie aşa. Chestia asta n-ar trebui dezvăluită niciodată. Ar afecta prea mult partidul. Nu trebuie să urmăm decît calea pe care am ales-o. Acum totul depinde de Lancaster."

Se auzi un zgomot puternic, probabil aproape de microfon, care acoperi următoarele cîteva cuvinte.

„– ... nevastă-sa?"

Tess auzi numai sfîrşitul întrebării.

„– Trage o mulţime de sfori. A reuşit să sperie cîţiva indivizi. Dar, deocamdată n-a mirosit nimic."

Atunci se auzi vocea mai groasă şi mai familiară ca oricînd.

„– N-o să se dea bătută uşor. E o luptătoare. Dar am redus-o la tăcere. Oamenii ei n-or să se gîndească la mine. Se ţin de cei implicaţi în campaniile mari. Asta-i greşeala lor."

Se auzi ceva, poate un hohot de rîs gros.

„– O cunosc foarte bine. Totdeauna ţinteşte spre vîrf. De asta o s-o zbîrcească acum."

Ron închise casetofonul.

– Mai e, spuse el. Dar ăsta e esenţialul.

Tess căzu pe gînduri.

– Cunosc vocea asta, spuse ea. Cine e?

Un zîmbet slab îi arcui buzele lui Ron.

– Amory Bose.

Tess zîmbi cu amărăciune. Se mustră în sinea ei că nu se gîndise la Amory Bose în cursul acelor zile

de groază. Dar înţelegea de ce. Că un avocat lipsit de însemnătate din New York nu avea nimic de cîştigat de pe urma retragerii lui Hal din cursa prezidenţială. În plus, îl învinsese cu atîta timp în urmă, încît, pur şi simplu, uitase de existenţa lui.

Numai că el nu o uitase. Iar trecerea anilor îi accentuase setea de răzbunare. Tess nu avea timp, însă, să se gîndească la acest lucru, căci cariera lui Hal era în joc şi timpul aluneca printre degete.

– Cum l-ai descoperit? îl întrebă ea pe Ron.

– Cînd am văzut că nu facem nimic la Washington în primele două zile, am început să mă gîndesc că ne aflăm pe o pistă greşită, zise Ron. Aşa că, în loc să-i caut pe cei care ar avea de cîştigat politic de pe urma înfrîngerii soţului tău, m-am gîndit la cei care ar putea avea ceva personal cu el. Ne-am extins supravegherea şi am înregistrat caseta asta aseară.

– Cine e celălalt?

– Mîna dreaptă a lui Bose, un tip pe nume Earl Weisman. E de treabă şi foarte dur. Lucrează pentru Bose de mulţi ani. Nu-i prea simpatic.

– Şi Diana? întrebă Tess. Bănuiesc că la Diana noastră se refereau.

Ron încuviinţă.

– Se pare că Diana a descoperit existenţa băiatului şi i-a dat informaţia lui Bose, din motive personale. După cum ştii, Diana este o alcoolică. După divorţ, viaţa ei a fost un continuu declin. Cred că avem de-a face cu o femeie dispreţuită, care a găsit o modalitate de a se răzbuna pe soţul ei.

Tess se aplecă înainte, punîndu-şi mintea în funcţiune.

– Dacă-i aşa, atunci poţi să afli de la Diana cine e mama copilului.

Ron scutură din cap.

– Nu-i nevoie s-o fac. Ştiu deja.

Lui Tess i se tăie răsuflarea.

– Adevărat? întrebă ea cu un glas stins şi tremurător.

Ron zîmbi.

– Am crezut că asta o să fie cel mai greu; dar a fost extrem de simplu.

Deschise servieta, dădu la o parte casetofonul şi scoase un dosar plin de hîrtii şi poze. Împrăştie cîteva fotografii pe măsuţă. Înfăţişau o tînără, foarte atrăgătoare într-un mod neobişnuit, brunetă, cu o piele albă.

În două din fotografii, era afară, pe stradă, însoţită de băieţelul al cărui chip Tess îl cunoştea deja.

– Cine e? întrebă Tess. O cunosc? Mi se pare un chip familiar, într-un fel.

– E lesne de înţeles, spuse Ron. Pînă acum cîţiva ani a fost o celebră creatoare de modă. Numele ei e Laura Blake.

„Bineînţeles." Tess se uită la fotografii cu mai multă atenţie. Văzuse acel chip în cîteva din marile reviste de modă. „Stilul Laura" făcuse senzaţie în toată lumea şi se mai afla şi în prezent în garderoba multor femei şi în numeroase magazine. Tess însăşi fusese gata să încerce cîteva modele ale firmei *Laura,*

Ltd. înainte de a se căsători cu Hal, dar, în cele din urmă, hotărîse să rămînă la *Givenchy,* designerul ei preferat.

– Aha, spuse ea studiind acel chip drăguţ cu ochi tulburători.

– A abandonat designul vestimentar cam în perioada în care s-a născut băiatul, spuse Ron. A urmat cursurile de artă fotografică de la *Parsons* şi a devenit celebră din nou. Fotografiile realizate de ea au fost publicate de cîteva reviste importante. De fapt, chiar acum are o expoziţie la *Muzeul de artă contemporană.* S-a deschis săptămîna trecută.

Tess îşi drese glasul.

– Cum ai găsit-o?

– Cînd am început investigaţiile, am crezut că o să căutăm acul în carul cu fîn, din moment ce nu aveam decît fotografiile micuţului. Dar, din fericire pentru noi, adunasem pozele... prietenelor soţului tău. Mi-a trecut prin cap să le compar cu băiatul. Dacă exista o asemănare, nu trebuia decît să verificăm femeia respectivă pentru a vedea dacă are copil.

Tess încuviinţă, rămînînd cu privirea aţintită asupra Laurei Blake.

– Ei bine, la început n-am dat de ea şi mi-am spus că mă aflu pe o linie moartă, continuă Ron. Dar tot atunci mi-am dat seama că, poate, nu ne întindeam destul de mult în timp. Ne concentrasem atenţia asupra femeilor pe care soţul tău le-a cunoscut în ultimii aproximativ şase ani. Această Laura a avut o legătură cu el care a luat sfîrşit înainte de căsătoria lui

cu Diana. Adică acum nouă ani. Dar, cînd m-am uitat la o fotografie de-a ei, n-am mai avut nici o îndoială.

Scoase din servietă o fotografie mărită a băiatului şi o puse pe masă lîngă celelalte, după care arătă cu creionul spre una din imaginile Laurei.

– Uită-te la ochi, zise el. Forma sprîncenelor. Şi bărbia – înţelegi ce vreau să spun? De asemenea, şi culoarea pielii şi forma nasului. Combină-le cu ale soţului tău şi gîndeşte-te la băiat.

Dacă văzu efectul cuvintelor sale asupra lui Tess, nu o arătă în nici un fel. Ea îşi ţinea pumnii încleştaţi sub masă. Întregul trup îi era rece ca gheaţa.

Nu exista nici o îndoială în legătură cu bănuiala lui Ron. Băiatul semăna la fel de bine cu Laura ca şi cu Hal. Uitîndu-se de la o fotografie la alta, Tess avu impresia că faţa frumoasă a copilului începea să arate ca acele butoane care prezintă două imagini separate privite din unghiuri diferite. Trăsăturile Laurei, apoi ale lui Hal, apoi ale Laurei din nou, jucau pe micul chip asemeni unor proiecţii ale unei lămpi fermecate, cristalizîndu-se iar şi iar în acele trăsături tulburătoare.

– M-am lăsat păcălit la început, spunea Ron, pentru că ea l-a cunoscut pe soţul tău cu atîta timp în urmă. Băiatul nu are decît patru ani şi jumătate. Dar trebuie să fi fost vreo întîlnire ulterioară, de care noi nu ştim. Nu există nici o dovadă, bineînţeles – decît băiatul însuşi.

Tess simţi o durere ascuţită în inimă la vederea femeii care era, fără îndoială, rivala pe care o urîse şi de care se temuse în toţi acei ani. Făcu un efort pentru a-şi ignora propriile sentimente şi pentru a se

concentra asupra acelei probleme.

– Cum l-a cunoscut pe Hal?

– Sîntem mai mult ca siguri că prin intermediul Dianei, spuse Ron. Era una din clientele de vază ale Laurei în cincizeci. Asta e legătura cea mai evidentă. Bănuiesc că Diana însăşi le-a făcut cunoştinţă.

Tess suportă şi lovitura aceea fără să se trădeze în vreun fel.

– Ce ştii despre băiat? întrebă ea.

– Îl cheamă Michael. E la grădiniţa din Manhattan. El şi mama lui trăiesc foarte liniştiţi, într-un apartament din Village. Ea lucrează ca fotograf profesionist şi trăieşte din venitul provenit din această meserie. Şi-a pus avocatul şi contabilul să se ocupe de restul veniturilui de la *Laura, Ltd.* E ciudat să trăieşti dintr-un venit modest de fotograf cînd banii de la firmă se adună în bancă. Dar bănuiesc că aşa vrea.

Scoase din servietă o broşură mare şi lucioasă.

– Ăsta-i catalogul expoziţiei de la muzeu, zise el. Poate vrei să-ţi arunci o privire prin el. Apropo, băiatul apare şi acolo. O sală întreagă îi e dedicată.

Tess răsfoi catalogul cîteva secunde. Privirea îi fu atrasă de prim-planurile poetice şi ciudat de tulburătoare ale oamenilor din toate păturile sociale. Deşi chipurile lor şi felul în care le privea aparatul atrăgeau în mod straniu, ea dădu paginile repede pînă găsi fotografiile care înfăţişau băiatul.

Erau uluitor de grăitoare. Expresiile lui erau memorabile. Faptul că niciodată nu i se menţiona numele, ci era numit doar „Băiat" în toate legendele, îl

făcea să pară şi mai misterios. Tess simţi lacrimi formîndu-i-se involuntar în ochi cînd văzu cît de mult din fiinţa lui Hal strălucea în trăsăturile meditative ale copilului.

Tess închise catalogul. Pe partea interioară a coperţii era un autoportret al Laurei Blake realizat special pentru expoziţie. Era, într-adevăr o femeie frumoasă, care abia împlinise treizeci de ani, probabil, şi în floarea feminităţii. Chipul ei poseda un aer de sinceritate care se armoniza perfect cu profunzimea ei evidentă.

– Ce ştii despre originea ei? îl întrebă ea pe Ron.

– Puţin deocamdată, zise el scoţînd din servietă un carneţel galben. Nimic prea interesant. S-a născut în ziua de 22 aprilie 1933, la Chicago. Părinţii ei erau emigranţi cehi...

– 22 aprilie? îl întrerupse ea. Ciudat... Şi eu m-am născut tot atunci.

Se gîndi o clipă, după care îi făcu semn să continue.

– Tatăl ei a fost croitor, spuse Ron. Ambii părinţi au murit într-un accident de circulaţie cînd familia se muta în Milwaukee. Laura a fost crescută de nişte rude din Queens, a urmat un semestru la Universitatea din New York, după care a renunţat şi s-a apucat de croitorie. L-a cunoscut pe viitorul ei soţ, un tip pe nume Riordan, care a ajutat-o să pună pe picioare firma *Laura, Ltd.* Din cîte am înţeles, mariajul a început să şchiopăteze cam în perioada cînd ea şi-a pierdut interesul faţă de modă şi s-a apucat de

fotografie. Divorţul a fost urît; soţul ei a făcut şi puşcărie un timp pentru că a răpit-o după separare. Nu au avut copii.

„În afară de una..." Tess zîmbi cu amărăciune. Într-adevăr, nu era o poveste prea interesantă. Pînă cînd a apărut Hal, mai precis.

– Eşti convins că Hal nu ştie nimic despre băiat? îl întrebă ea şi el ridică din umeri.

– E o bănuială, spuse el. Această Laura e o persoană foarte închisă în sine. Probabil că n-a vrut să-i spună. Pe de altă parte, el ar fi putut afla singur, dar n-am găsit nici o dovadă că i-ar fi scris, ar fi sunat-o, i-ar fi trimis bani şi aşa mai departe. Deci, părerea mea e că el nu ştie.

– Asta înseamnă că n-a... văzut-o în toţi aceşti ani, adăugă Tess puţin cam prea repede.

– E posibil.

Ea trase adînc aer în piept.

– Ce facem? întrebă ea. O abordăm?

Ron scutură din cap.

– N-aş zice. Am observat că e supravegheată. Dacă o abordăm, îi dăm de înţeles lui Bose că l-am dibuit. Propun să o ţinem sub observaţie de la distanţă. Nu face rău nimănui. Probabil că nici nu ştie ce se petrece. Problema noastră e Bose. Întrebarea e cum să-l facem să renunţe. Doar dacă nu reuşim asta, va trebui să ne gîndim să facem ceva în legătură cu băiatul, cu mama sau cu amîndoi. Dar, dacă nu ne descurcăm cu Bose, s-ar putea să fie, oricum, prea tîrziu.

Tess se uită la telegrama de pe masă.

– Mai avem patru zile, spuse ea.

– Asta-i problema, zise Ron. Bose nu mai e la putere acum, dar pe vremea cînd se afla în Senat se spunea despre el că se ocupa de tot felul de afaceri murdare. Numai că îşi acoperea urmele foarte bine. Se disocia de toate porcăriile care se făceau în numele lui.

Tess îl privi în ochi.

– Ai ceva care ne poate fi de ajutor?

Ron scutură din cap.

– Nimic concret încă. Abia aseară am aflat că e amestecat în treaba asta. Dar trebuie să fi făcut vreo greşeală la un moment dat. O să aflăm şi o să-l atacăm.

Tess făcu ochii mici.

– În patru zile, spuse ea şi Ron ridică din umeri. Nu-mi place deloc chestia asta. Îl cunosc foarte bine pe Amory Bose. Din cauza lui Hal şi a mea a pierdut totul, politic. O să sacrifice tot ca să se răzbune. N-o să se sperie uşor, zise ea clătinînd din cap. Nu în patru zile.

Ron se uită la ea.

– Există o posibilitate, zise el. Îţi aminteşti de povestea cu Garrett Lindstrom? Era un senator de Michigan care a transmis nişte secrete din domeniul apărării unei prietene. Povestea a ajuns în ziare şi Lindstrom s-a sinucis.

Tess încuviinţă.

– Da, îmi amintesc ceva vag. Dar a trecut foarte

multă vreme de atunci.

– Ei bine, am aflat că fata ar fi lucrat pentru Bose, spuse Ron. N-a existat nici o dovadă – doar un zvon stins. A dispărut imediat după incident. Am pus pe cineva să facă săpături cînd soţul tău candida împotriva lui Bose, pentru orice eventualitate. Am aflat unde a plecat fata. Şi-a luat o slujbă de secretară de director la New York. Şi acum mai e acolo. Aşa cum am bănuit, ea l-a distrus pe Lindstrom, dar n-a existat nimic care să dovedească amestecul lui Bose. Şi nici nu-mi dau seama cum aş putea să aflu.

– Decît să o întrebăm pe ea, spuse Tess cu ochii strălucind de concentrare.

Ron încuviinţă.

– Nu strică niciodată să întrebi.

Nouă

27 aprilie 1964

Leslie Curran tocmai venise de la serviciu.

Apartamentul ei de pe Riverside Drive era prea opulent pentru o secretară. Chiria era plătită de şeful ei, vicepreşedintele unei mari firme de investiţii bancare din Manhattan, care locuia cu soţia şi copiii în Long Island şi o vizita pe Leslie de trei, patru ori pe săptămînă.

Aceasta avea acum douăzeci şi nouă de ani. De cînd părăsise Washington-ul cu şase ani în urmă avusese mai multe slujbe bine plătite la New York. Fiecare implicase o relaţie intimă cu şeful ei, un apartament frumos în centru şi diversele avantaje şi

dezavantaje ale faptului de a fi întreţinută.

Leslie se descurcase bine în viaţă. Dar nu era fericită.

Nu fusese crescută pentru o astfel de existenţă. După nouă ani de rătăciri îşi dorea foarte mult un soţ şi o familie a ei. Dar scurtul an petrecut la Washington o marcase profund. De cînd venise la New York îi lipsise acea combinaţie de voinţă, respect faţă de sine şi speranţă de care ar fi avut nevoie pentru a-şi schimba cursul vieţii.

Nu suporta să se privească în oglindă, deşi anii care trecuseră nu prea îi alteraseră frumuseţea. Evita să se gîndească la sine şi se concentra asupra lucrului la birou, întîlnirilor cu şeful ei şi weekend-urilor petrecute la cumpărături sau la cinema.

Leslie ducea o viaţă de disperare tăcută în mediul cel mai plăcut. Drept urmare, în ultimii ani se întorsese la ceva ce credea că lăsase în urmă demult: religia. Se ducea la biserică în mod regulat, seara citea din *Biblie* şi purta la gît un medalion cu chipul Fecioarei Maria.

Acela era stilul ei de viaţă. Dar, în ultimul an, acest stil se schimbase. Cunoscuse un nou asociat al firmei, un tînăr din Michigan pe nume Jerry Brantman. Jerry nu era un bărbat deosebit de arătos sau de ambiţios dar se purta frumos cu Leslie şi o respecta. Cînd se întîlnea cu ea era nervos ca şi cum s-ar fi temut că nu e destul de bun pentru ea.

Jerry era un „băiat drăguţ". Se întreba de ce se gîndea astfel mereu, deşi el era cu doi ani mai mare

decît ea. Poate pentru că îi aducea aminte de anii de liceu din Illinois. El provenea dintr-un mediu asemănător cu al ei şi purta amprenta clară a Vestului Mijlociu. Era deschis, serios şi sincer.

Leslie nu ştia ce să facă. Simţea că Jerry o iubeşte. Dar ştia că e conştient de relaţia ei cu domnul Knudsen, ca de altfel toată lumea de la serviciu. Dacă ar fi riscat să încheie acea legătură şi şi-ar fi arătat sentimentele faţă de Jerry doar cît să-i dea curaj, poate ar fi cerut-o în căsătorie. Ar fi renunţat bucuroasă la viaţa pe care o dusese toţi acei ani pentru şansa de a face fericit un bărbat bun, de a-i dărui copii şi de a-i oferi un cămin.

Dar chipul din oglindă părea să stea între ea şi o asemenea hotărîre. Purta o pată pe care ea nu avea să o poată şterge niciodată, care nu se potrivea deloc cu o viaţă normală şi fericită. Ori de cîte ori era nevoită să se uite la ea îşi ferea repede privirea, speriată, şi renunţa la toate gîndurile de a lua o hotărîre în legătură cu ea însăşi. Îşi vedea de treburile obişnuite, se întîlnea cu şeful ei ori de cîte ori acesta făcea un semn din deget, îşi găsea timp să iasă cu Jerry, stătea trează pînă seara tîrziu ca să poată dormi, citea din *Biblie* şi mergea la biserică duminica.

Răscrucea era prea înspăimîntătoare. Leslie ezita să aleagă un drum. Totuşi, ştia că nu poate aştepta o veşnicie. Jerry avea trezeci şi unu de ani şi era dornic să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Nu avea să aştepte o veşnicie. Iar Leslie îmbătrînea pe zi ce trecea.

În ziua aceea, Leslie se grăbea. Trebuia să-şi cumpere o toaletă nouă şi să se coafeze înainte de întîlnirea cu domnul Knudsen pentru a lua cina la un restaurant retras. Seara avea să fie una obişnuită, amîndoi întorcîndu-se pe la nouă pentru o oră petrecută în pat şi domnul Knudsen ajungînd acasă în Long Island pe la unsprezece după „o seară îngrozitoare la birou".

Leslie tocmai se pregătea să se dezbrace şi să facă un duş fierbinte cînd auzi o ciocănitură la uşă. Se uită pe vizor şi văzu un chip care o lăsă fără grai.

După ce se gîndi o clipă, deschise. În prag se afla doamna Haydon Lancaster, celebra şi frumoasa soţie a candidatului prezidenţial.

– Ăăăă... ce surpriză, spuse Leslie. Doamnă... adică...

– Bess Lancaster, zise Tess întinzîndu-i mîna. Te rog să mă scuzi că dau buzna aşa, domnişoară Curran, dar nu mai puteam aştepta. Îmi poţi oferi puţin din timpul dumitale?

Leslie văzu seriozitatea din ochii lui Tess şi, în ciuda semnalului de alarmă care îi răsuna în minte, se dădu puţin înapoi pentru a o lăsa să intre.

– Ai o locuinţă minunată, spuse Tess aşezîndu-se pe canapeaua arătată de Leslie.

– Mulţumesc, zise aceasta cu prudenţă. Cărui fapt datorez onoarea...?

– Ştiu că eşti o tînără ocupată, aşa că o să trec direct la subiect. Am nevoie de ajutorul dumitale, domnişoară Curran. Şi cred că te pot ajuta şi eu la rîndul meu. De fapt, sînt sigură că pot s-o fac.

Leslie se gîndi o clipă înainte să răspundă.

– Foarte frumos, doamnă Lancaster, spuse ea cu un zîmbet amabil. Dar adevărul e că n-am nevoie de nici un ajutor.

Tess o privea în ochi. O viaţă întreagă petrecuta cîntărind forţele şi slăbiciunile altora îi veni în ajutor acum cînd încercă să o evalueze pe Leslie Curran. Arăta exact ca o femeie întreţinută ce era, potrivit informaţiei lui Ron. Totuşi, avea o anumită inocenţă şi dincolo de suprafaţa fragilă, Tess simţea o mare teamă.

– Eşti la curent cu ştirile, domnişoară Curran? o întrebă ea şi fata încuviinţă evaziv. Atunci, înseamnă că ai auzit şi despre problemele cu care se confruntă soţul meu în primare, zise Tess, făcînd tot posibilul să pară calmă şi autoritară. Cineva încearcă să-l intimideze pe Haydon Lancaster ca să renunţe la cursa prezidenţială. Cineva care, din întîmplare, ţi-a fost foarte apropiat pe vremuri.

Tăcu o clipă pentru ca vorbele ei să-şi facă efectul. Fata păli puţin dar continuă să o privească pe Tess cu un zîmbet ospitalier.

– Haydon Lancaster n-o să se retragă din cursă, spuse Tess cu fermitate. Adevărul este, domnişoară Curran, că Haydon Lancaster va fi noul preşedinte al Statelor Unite. Locuitorii acestei ţări aşteaptă să-şi

votul pentru el. Ştiu că el şi numai el poate scoate ţara din actuala stare de derută şi o poate conduce în viitor fără să-i compromită onoarea sau ruja.

Buzele îi schiţară un zîmbet care trăda avertisment, dar şi amiciţie.

– Eh, poate că nişte conflicte urîte vor sta între poţul meu şi Casa Albă, dar te asigur că, imediat ce se vor linişti lucrurile, el ne va fi preşedinte. Motivul pentru care mă aflu aici, Leslie – pot să-ţi spun Leslie? – este că una din persoanele care pot suferi în acest proces eşti tu însăţi. După cum ştii, ai fost implicată într-un episod în Washington acum cîţiva ani, care s-a încheiat cu moartea unui excelent şi respectat senator al Statelor Unite. Numele lui era Garrett Lindstrom. Al tău, dacă nu mă înşeală memoria, era Dawn Thayer.

De data aceasta, tînăra nu îşi mai putu ascunde emoţia.

– În urma acelui episod, continuă Tess, te-ai bucurat de o anumită protecţie din partea celui care te-a angajat la Washington. Această protecţie te-a adus la New York şi ţi-a permis să-ţi începi actuala carieră. Domnişoară Curran, am venit aici ca să-ţi spun că această protecţie se apropie de sfîrşit. Se va încheia peste cîteva zile sau poate chiar peste cîteva ore. Vezi dumneata, astăzi este în joc mult mai mult decît acum şase ani. Nişte oameni puternici sînt forţaţi să apeleze la ultimele resurse. Protecţia unei fete ca dumneata – reputaţia şi chiar siguranţa ei personală – nu mai pot reprezenta o primă grijă în astfel de

momente.

Fata se mişcă uşor pe canapea, dar nu spuse nimic. Tess ştia că îi atrăsese atenţia.

– După cum ştii, Amory Bose nu mai este cel care a fost odată, zise ea. Puterea lui e o umbră a ceea ce a fost. Totuşi, este extrem de disperat. E gata să sacrifice orice şi pe oricine pentru a-i face rău soţului meu, iar eu n-am de gînd să-l las să reuşească.

Leslie îşi drese glasul.

– Ce vreţi de la mine, doamnă Lancaster?

Tess se aplecă puţin înainte.

– Vreau să mă ajuţi să dovedesc că Amory Bose s-a aflat în spatele afacerii Garrett Lindstrom, spuse ea. Dacă o faci, chiar acum, criza care înnebuneşte Washington-ul săptămîna aceasta se va sfîrşi imediat. Haydon Lancaster va deveni noul nostru preşedinte. Voi avea grijă personal să fii protejată pe viitor. Îţi pot garanta o slujbă, o viaţă şi chiar o nouă identitate, dacă e nevoie. Şi, bineînţeles, toţi banii de care ai nevoie sau pe care îi poţi folosi. După cum ştii, domnişoară Curran, am propria mea putere. Fă ce-ţi cer şi eu însămi o să-ţi asigur viitorul.

Tess se întrebă dacă nu cumva îşi arătase generozitarea prea devreme stricînd echilibrul dintre avertisment şi ademenire. Nu avea de unde să ştie. Nu îşi mai putea stăpîni nervii.

Leslie o privea cu atenţie. Îşi dădu seama că, dacă soţia lui Lancaster venise acolo să-i ceară o informaţie compromiţătoare în legătură cu Amory Bose, însemna că nu posedă încă o astfel de informaţie. Se

Ella în postura unei cerşetoare şi încerca să ascundă acest lucru printr-o atitudine autoritară. Pe scurt, blufa.

Dar acest gînd nu o făcu pe Leslie să se simtă mai bine. Căci, cu ochii minţii îl vedea pe Amory Bose, cu trabucul său, cu aerul lui ameninţător şi cu bucuria perversă pe care o simţea cînd vedea teama celorlalţi. Alături de el îl vedea pe Earl, mîna dreaptă necruţătoare şi oribilă a lui Amory Bose. Nu mai văzuse nici unul din acele chipuri de şase ani. Şi nu mai voia să le vadă vreodată.

– Nu vă pot ajuta, doamnă Lancaster, spuse ea.

Zîmbetul politicos de pe chipul lui Tess dispăru.

– Nu-mi place să mă repet, domnişoară Curran, zise ea. În joc e mai mult decît îţi poţi închipui. Te rog nu te mai uita la mine de parcă aş fi o femeie fără posibilităţile de a-şi ţine promisiunile făcute. Te asigur că le am şi le voi folosi. Am, de exemplu, o influenţă considerabilă asupra canalelor de televiziune şi departamentelor de ştiri ale acestora. Povestea despre Garrett e veche, dar ar putea fi readusă în actualitate cu o singură dezvăluire – mai ales în acest an electoral. Nu risca o postură jenantă, domnişoară Curran. Nu risca o condamnare. Ajută-mă şi te voi ajuta.

Leslie se gîndea. Ştia că femeia din faţa ei avea multă putere. Dar aceasta probabil că nu-i fusese de folos, altfel nu ar fi venit să implore o nulitate ca ea să-i ofere o informaţie despre un scandal care avusese loc cu şase ani în urmă.

Blufa. Leslie trebuia să conteze pe acest lucru. Nu avea curaj să înfrunte mînia lui Amory Bose.

– Nu vă pot ajuta, spuse ea din nou.

Acum, armura lui Tess se crăpă fără voia ei. Ochii îi înotau în lacrimi şi trebui să facă un efort ca să şi le reţină. Simţea vulnerabilitatea fetei în faţa ei, dar propria ei groază pentru Hal îi zguduia stăpînirea de sine şi o făcea să-şi piardă echilibrul. Încercarea ei de a da ordine eşuase. Venise vremea să implore.

– Leslie, spuse ea. Gîndeşte-te la ţara ta. Ceea ce facem astăzi nu contează numai pentru noi înşine, ci şi pentru urmaşii noştri. Nu pricepi? Hal este singurul om din Washington care are curajul să ne scoată din războiul ăla idiot din Indochina, care poate face să înceteze cursa înarmărilor, căruia îi pasă îndeajuns de mult a-i ajuta pe săraci şi pe minoritari... Gîndeşte-te, Leslie. Un om bun poate să însemne atît de mult la Casa Albă, poate să provoace o schimbare care să afecteze în bine milioane de oameni. Ajută-mă. Ajută-mă şi o să te răsplătesc pe măsură. N-o să rişti prea mult...

– Nu pot să vă ajut, spuse Leslie printre dinţi.

Era îngrozită de emoţia celeilalte femei, dar şi mai mult o îngrozea gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla dacă făcea ce o ruga aceasta.

Tess ajunsese la capătul puterilor. Îşi plimbă privirea prin acel apartament atrăgător de parcă ar fi căutat vreun element magic care să-i vină în ajutor. Atunci observă un mic tablou care înfăţişa *Crucificarea* pe peretele de lîngă sofa. Se uită din nou la

Leslie şi îi văzu medalionul religios de la gît.

– Crezi în Isus, spuse ea.

Nu primi nici un răspuns. Fata făcuse ochii mari, de parcă ar fi fost uluită de disperarea vizitatoarei ei.

– Ascultă-mă, spuse Tess cu glasul frînt de emoţie. Acum şase ani ai ajutat la distrugerea unui om bun. Salvează un altul astăzi. Şterge-ţi păcatul. Începe o viaţă nouă, Leslie. N-o să regreţi niciodată.

Urmă un moment îndelungat de pauză. Leslie Curran stătea nemişcată pe canapea, uitîndu-se la Tess cu ceva ce aducea a compătimire.

După aceea vorbi.

– Nu vă pot ajuta, doamnă Lancaster, zise ea. Acum vă rog să plecaţi. Lăsaţi-mă-n pace.

Zece

Zece minute mai tîrziu, Tess se afla în limuzina ei, în drum spre apartamentul ei din partea cealaltă a oraşului. Avea nevoie de puţin timp de gîndire înainte să se ducă la aeroport pentru a se întoarce în Nebraska.

Dăduse greş în abordarea acelei fete şi era perfect conştientă. Probabil că fata se bucura de mai multă protecţie decît îşi închipuise ea sau poate că se temea mai mult decît îşi dădea ea seama. Oricum, fusese de neclintit.

Ba mai rău, Tess nu fusese destul de inteligentă să afle dacă fata poseda, de fapt, sau ar fi putut să

el află o informaţie în legătură cu amestecul lui Bose în scandalul Lindstrom. Descoperirea lui Ron era un drum înfundat.

Eşuase mizerabil. Nu-i mai rămăsese decît să-i mărturisească eşecul lui Ron şi să spere că el mai avea şi alte idei.

Deschizînd poşeta ca să pună batista la loc, observă telegrama mototolită pe care o primise în dimineaţa aceea.

TREI ZILE, DOAMNĂ LANCASTER

Nu suporta să se uite la ea. Îşi feri privirea şi se uită pe fereastra limuzinei.

În clipa aceea observă un poster pe latura unui autobuz care tocmai trecea.

LA MUZEUL DE ARTĂ CONTEMPORANĂ
„CUTIA PANDOREI"
O EXPOZIŢIE DE FOTOGRAFII REALIZATE DE LAURA BLAKE
DESCHISĂ PÎNĂ LA 1 IULIE

Tess se uită la ceas. Trebuia să ajungă la aeroport peste o oră şi jumătate. Se gîndi o clipă, după care îi spuse şoferului:

– James, du-mă la *Muzeul de artă contemporană.* Drumul spre Nebraska va trebui să mai aştepte.

Tess se deghiză cît putu mai bine cu un batic şi o pereche de ochelari de soare înainte de a intra în

muzeu. Îşi plăti biletul pentru vizitarea expoziţiei şi îşi făcu drum prin galerii spre aripa care o găzduia.

Ciudatul sentiment care pusese stăpînire pe ea de cînd începuse să se apropie de acel loc deveni şi mai puternic cînd se uită la fotografiile Laurei Blake. Aproape toate erau portrete ale unor oameni pe chipurile cărora fuseseră surprinse expresii extrem de grăitoare. Mărite la vreo doi metri înălţime, acele fotografii erau copleşitoare. Erau aproape prea umane, prea vulnerabile şi ar fi fost imposibil de suportat dacă Laura nu ar fi smuls şi o ciudată nobleţe din partea subiecţilor ei.

Prima sală era plină de fotografii ale unor oameni de toate vîrstele. Mulţi din ei păreau săraci. A doua încăpere conţinea fotografiile unor celebrităţi. Păreau să ateste eul fragil al acelor subiecţi renumiţi, care erau dornici ca Laura să-i facă să arate bine, dar se şi temeau de ce ar fi putut dezvălui aparatul de fotografiat în legătură cu ei. Ea le străpungea măştile fără milă, dar se împotrivea tentaţiei de a-i face să pară ridicoli. În schimb, le dezvăluia umanismul într-un mod generos şi iertător.

Nu fără o oarecare emoţie, Tess intră în cea de-a treia încăpere. De cum îi păşi pragul, începu să simtă că o părăseşte sîngele rece.

Pereţii erau acoperiţi cu fotografii imense şi extraordinar de grăitoare ale băieţelului, Michael. Îl înfăţişau începînd de la vîrsta de doi ani şi pînă în prezent, arătînd vreo duzină de transformări ale personalităţii sale, fiecare din ele fiind o adevărată capo-

doperă. Chipul lui părea să ascundă şi să dezvăluie, în acelaşi timp, o mie de stări sufleteşti, o mie de posibilităţi.

Încăperea aceea era diferită de celelalte, nu numai datorită teribilei concentrări a aparatului de fotografiat asupra unui singur subiect dar şi datorită intensităţii iubirii care se simţea emanînd din toate acele forografii. Deşi nu era o expertă în ale fotografiei, Tess îşi dădu seama imediat că se afla în faţa unui geniu. Opera Laurei Blake era plină de o dăruire feminină, de o capacitate de a iubi şi de a înţelege care tăia respiraţia.

Deşi primele două săli comunicaseră acea rară abilitate în moduri dramatice, cea de-a treia sală, a lui Michael, o ducea pînă la extrem. Fotografiile pulsau de iubirea mamei pentru fiul ei. Nu erau sentimentale sau sufocante – ci chiar dimpotrivă. Erau tulburătoare, chiar înspăimîntătoare în dezvăluirile lor. Laura folosise puterea sentimentelor ei faţă de băiat pentru a-i prezenta existenţa separată, nu pentru a-l idealiza sau a-l înfrumuseţa. Ca femeie, Tess înţelegea foarte bine ce presupusese acel sacrificiu.

Dar, pentru Tess, acele fotografii însemnau şi mai mult. Căci băiatul era Hal, Hal al ei, acea parte din el pentru care ar fi dat orice ca să o posede sau să o atingă măcar o dată.

„Dacă ar fi fost al meu." Cuvintele îi trecură prin minte fără să le bage în seamă-ambiguitatea. Nu ştia decît că imaginea băiatului o umplea de o dorinţă cumplită şi de o tristeţe la fel de cumplită.

Şi, cînd se gîndea că acel copil, înfăţişat acolo în

toată splendoarea pentru ca toată lumea să-l vadă era acelaşi băiat din plicul oribil pe care Tess îl primise cu cîteva zile în urmă şi care conţinea sămînţa distrugerii ei şi a lui Hal. Acelaşi băiat! Era doar o chestiune de semn, coeficientul care se adăuga acelei feţe micuţe şi grave.

Toată lumea îl putea vedea pe Hal în fotografiile acelea, dacă ar fi existat ceva care să le atragă atenţia asupra prezenţei lui ascunse. În clipa aceea, lui Tess îi veni ameţeala. Se îndreptă nesigură pe picioare spre mijlocul încăperii, unde se afla o bancă pe care ar fi putut sta. O clipă avu impresia că nu va reuşi să ajungă la ea. Coşmarul acelor fotografii care o priveau cu ochi nevinovaţi era prea greu de îndurat.

O voce caldă o dezmetici şi simţi o mînă pe braţ.

– Nu vă simţiţi bine? Vă pot ajuta cu ceva?

Tess văzu o femeie scundă care îi zîmbea. Purta un costum atrăgător de primăvară, cu o fustă viu colorată şi un taior imprimat. Părul îi era lung pînă la umeri, iar ochii prietenoşi. Din moment ce nu avea nici palton, nici pardesiu, se putea bănui că lucra la muzeu sau că era, probabil, vreo studentă.

Dar, în clipa următoare, adevărul o izbi pe Tess cu puterea unui ciocan.

Era Laura în persoană.

Din fericire, banca era chiar în spatele lui Tess. Laura o ajută să se aşeze.

– Doriţi un pahar cu apă, ceva? o întrebă ea.

Tess scutură din cap.

– Îmi pare rău, zise ea apăsîndu-şi mîna pe piept. Probabil că mi-a venit puţin ameţeală. N-am mîncat

nimic astăzi. Vă mulţumesc că nu m-aţi lăsat să cad în fața tuturor.

– Pentru puţin, spuse Laura. Mă învîrt mai tot timpul pe aici, încercînd să văd dacă oamenilor le plac fotografiile. Nici mie nu prea îmi vine să mă despart de ele. Dar, sincer vorbind, nu ştiu ce să cred cînd cineva leşină la vederea lor.

Tess se sili să zîmbească.

– Eh, nu vă faceţi griji. Dacă aş fi leşinat, n-aş fi făcut-o în semn de dezaprobare. Sînt nişte fotografii frumoase. Atît de frumoase...

Se uită la ochii femeii care se aşeză lîngă ea.

– Eşti Laura, nu-i aşa? o întrebă ea, iar Laura încuviinţă.

– Aşa e, zise ea zîmbind. Sper că nu vă deranjează dacă fotograful e prezent cînd vă uitaţi la ele. Nu vă faceţi griji. Dacă vă vine să rîdeţi, nu vă sfiiţi. Am pielea groasă.

– Ah, nu... Nu pot să cred că cineva ar putea să rîdă de asemenea fotografii. Contrariul pare mult mai probabil. Îţi zdrobesc inima. Aproape că-mi doresc să nu le fi văzut niciodată...

Groaznica ironie din spatele cuvintelor ei fu sesizată numai de ea.

– Sînt... sînt încîntată să te cunosc, izbuti ea să adauge. Nu ţi-am văzut opera înainte de această expoziţie, dar te rog să mă crezi, acum sînt o admiratoare.

Îşi coborî privirea.

– Ar fi trebuit să aduc catalogul. Mi-ar fi făcut mare

plăcere dacă mi-ai fi oferit un autograf.

– O să vă aduc unul înainte să plecaţi, spuse Laura. Plăcerea va fi a mea.

Tess se simţi mai slabă ca oricînd. Faptul că stătea jos nu părea să-i fi restabilit echilibrul. Apropierea celeilalte femei părea să-i răpească şi ultima fărîmă de putere.

Deodată, avu impresia că deghizarea ei nu o păcălise pe Laura. Privirea acelor ochi negri, frumoşi, nu lăsa nici o îndoială.

– Ştii cine sînt? o întrebă ea.

Laura îi aruncă o privire înţelegătoare.

– Nu dacă nu vreţi să ştiu, spuse ea. Înţeleg că nu doriţi să fiţi recunoscută. Ştiu că sînteţi o persoană ocupată şi importantă şi apreciez faptul că v-aţi făcut puţin timp să treceţi pe aici.

Lui Tess nu îi venea în minte nici un răspuns. Căută cu disperare să spună ceva. Primul lucru care îi veni în cap îi ieşi de pe buze fără voia ei.

– Băieţelul tău..., spuse ea arătînd spre fotografii. În catalog scrie că este fiul tău. Ăăă... e foarte frumos. Probabil că-l iubeşti enorm de mult.

Laura încuviinţă. Evident că vorbele nu puteau transmite profunzimea sentimentului care răzbătea din fotografii.

– Soţul tău..., zise Tess. Şi el trebuie să fie foarte mîndru. Adică, să vadă băieţelul astfel...

Îşi dădu seama ce întreba, dar nu se putu stăpîni.

Zîmbetul Laurei era puţin umbrit acum, dar nu mai puţin sincer.

– Sîntem divorţaţi, spuse ea. El trăieşte în California.

– Ah, îmi pare rău, zise Tess. Am spus cumva ce nu trebuia?

– Deloc, spuse Laura zîmbind. I-am rugat să nu pomenească nimic de căsătoria mea în catalog. Fostul meu soţ nu... Ei bine, a fost o despărţire curată. Înţelegi ce vreau să spun...

– Bineînţeles! promise Tess făcînd tot posibilul să-şi ascundă tremurul din glas. Zău, îmi pare foarte rău că am întrebat. Nu e treaba mea.

Laura nu spuse nimic. Nu părea nici să se simtă jenată, nici să reproşeze. Ochii ei exprimau aceeaşi amabilitate ca înainte.

– Tot în catalog scrie că eşti acea Laura de la *Laura, Ltd.,* continuă Tess. Nici nu-ţi dai seama cît de mult admir faptul că ai trecut de la o carieră la alta cu atîta succes. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine.

Laura ridică din umeri.

– Nu ţi se pare cînd o faci, spuse ea. E o altă experienţă sau o... ei bine, o schimbare a modului de viaţă. Un lucru ia locul celuilalt pe măsură ce-l faci din ce în ce mai mult.

– Mă simt vinovată, pentru că nu pot spune că ţi-am îmbrăcat modelele, spuse Tess. Atîtea prietene de-ale mele au făcut-o... şi nici acum nu-mi dau seama cum de mi-ai scăpat.

– Vă rog să scuzaţi un mic adevăr, dar aţi arătat întotdeauna atît de splendid în *Givenchy,* încît mă-ndoiesc că aş fi putut să fac acelaşi lucru.

Tess roşi. Încercă să-şi închipuie ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi cunoscut-o pe Laura cu ani în urmă, dacă i-ar fi fost clientă, dacă i-ar fi purtat modelele. Oare ar fi fost vreo deosebire? Ce influenţă ar fi avut, oare?

Dar era prea ameţitor să încerce să-şi imagineze o astfel de posibilitate într-o ecuaţie deja atît de încurcată care era indirecta ei relaţie cu tînăra aceea.

– Soţul meu, spuse ea. Prima lui soţie, Diana, arăta superb în toaletele create de tine. Eu...

Glasul ei se pierdu. I se părea că orice subiect ar fi încercat să abordeze în discuţie cu Laura era tabu, într-un fel.

Dar Laura zîmbi doar.

– Cred că a fost un caz în care femeia a făcut hainele şi nu invers, spuse ea. Diana e atît de frumoasă...

Expresia nu i se schimbase deloc. Dacă referirea la Diana îi făcea rău, nu arăta.

– Apropo, adăugă ea, felicitări pentru succesul soţului. Nu cred să existe cineva care să nu intenţioneze să voteze cu el. Sînt convinsă că va fi numit. Iar, în noiembrie, va fi un candidat minunat.

Tess izbuti să schiţeze un zîmbet stins.

– Îţi apreciez optimismul, mai alea acum, spuse ea. Avem nişte necazuri, după cum probabil că ştii.

– Ah, sînt sigură că o să treacă, zise Laura.

– Îţi mulţumesc, replică Tess aruncîndu-i gazdei o privire pe furiş pe care Laura păru să nu o observe.

Lui Tess nu-i venea să creadă. Cum puteau să

vorboască atît de politicos şi de amabil despre bărbatul pe care amîndouă îl iubeau, bărbatul care era tatăl copilului din fotografii, bărbatul a cărui soartă atîrna în balanţă chiar în clipa aceea din cauza acelui copil şi a acelei tinere atrăgătoare şi plină de zîmbet?

Cum puteau să se întîmple astfel de lucruri sub soare? Ce nebunie îi poseda pe zei de-i făceau pe oameni să joace nişte jocuri atît de crude?

Laura o privi cu mai multă atenţie.

– Scuză observaţia unui fotograf, dar pozele din care nu sînt pe măsura frumuseţii tale, spuse ea. Şi sub această deghizare eşti o femeie superbă.

– Ăăă... mulţumesc, spuse Tess fîstîcită. Zău, eşti prea amabilă. Zilele astea nu prea mă simt superbă.

– Eh, nu mă încuraja, spuse Laura rîzînd, altfel o să te rog să-mi dai voie să-ţi fac o poză.

Tess era complet zăpăcită. Bunătatea din ochii acelei femei părea mai profundă chiar şi decît durerea pe care o simţea acum. Avea ceva aproape dumnezeiesc.

Dar, în acelaşi timp, exista în acei ochi întunecaţi o putere de pătrundere, o intuiţie care te făceau să te temi că nu poţi ţine un secret prea mult timp ascuns de ei. Tess începu să-şi dorească să iasă de acolo cît mai repede.

– Ştii, spuse Laura, l-am cunoscut pe soţul tău mai demult. Cînd i-am dus nişte toalete Dianei. Era celebru chiar de pe atunci, iar eu eram un nimeni, dar s-a purtat teribil de frumos cu mine.

Deodată, duse mîna la gură de parcă şi-ar fi dat

seama că vorbise ce nu trebuia.

– Ah, iartă-mă. Asta s-a întîmplat cu atîta timp în urmă. Înainte să se căsătorească. Sper că n-am făcut o gafă.

– Deloc, spuse Tess bucuroasă că Laura făcuse o greşeală. A fost înainte să apar eu, aşa cum ai spus. Te rog să mă crezi că nu-i port deloc pică Diane. Adevărul e că ea şi Hal erau pe punctul de a se despărţi chiar înainte să exist eu în viaţa lui. Am cunoscut-o foarte puţin, dar mi-a fost mai mult ca o fiică. Ştii, rămăsesem văduvă de două ori deja.

Rîse.

– Probabil că-ţi par o adevărată babornită. Uneori propriul meu trecut mă uluieşte. S-au întîmplat atîtea...

Se făcu linişte. O ciudată intimitate ca între două surori părea să le unească pe Tess şi pe Laura, făcînd-o să simtă dorinţa de a se descotorosi de povara multor lucruri. Dar, simţind pericolul, păstră tăcerea.

Laura fu cea care rupse vraja.

– O să plec puţin, spuse ea uitîndu-se la ceas. A venit un critic fotografic să-mi ia un interviu şi e însoţit de directorul expoziţiei. Trebuie să ne purtăm frumos cu el. Eşti sigură că te simţi bine?

– Foarte bine, insistă Tess. Zău.

– Ah! Stai numai puţin, zise Laura ridicîndu-se. Mă întorc imediat.

Dispăru cîtva timp. Tess se uită neputincioasă la imaginile băiatului care îşi transmitea misterul copilăresc de pe pereţii albi şi reci. Lumea îi scăpa

de sub control. Laura era o tînără atît de admirabilă. Era limpede că îşi adora fiul din tot sufletul. Era la fel de greu să te gîndeşti la o răzbunare crudă împotriva ei cum ar fi fost să-ţi pui la cale propria distrugere.

Dar tocmai acea dulceaţă, acei ochi adînci atît de plini de înţelepciune, de bunătate şi de pregătire pentru dragoste – tocmai acele lucruri îl atrăseseră probabil pe Hal...

Tess închise ochii. Era un gînd mult prea îngrozitor. Trebuia să plece de acolo înainte ca misterul acelui loc să o facă să-şi piardă minţile.

În cele din urmă, Laura îşi făcu apariţia din nou, aducînd o copie a catalogului.

– Pentru tine, spuse ea dîndu-i-l. Am scris un autograf pentru tine. Zău, îţi sînt atît de recunoscătoare că ai venit.

– A fost o plăcere, zise Tess strîngîndu-i mîna mică. Nici nu-ţi dai seama cît de mult îţi admir munca. Ţine-o tot aşa. Sper să văd mai mult din ea pe viitor.

– O să-mi dau toată silinţa, spuse Laura. Şi succes în campanie. Ceva îmi spune că o să se încheie minunat.

Apoi se aplecă puţin şi murmură:

– N-o să spun nimănui că ai fost aici, dacă preferi.

Tess păru să se gîndească.

– Ştii, cred că ar fi o idee foarte bună, zise ea. Chiar acum ar fi trebuit să ţin un discurs în Lincoln, Nebraska, dar a trebuit să vin aici pentru o treabă urgentă şi am vrut să-ţi vizitez expoziţia dacă tot mi

s-a oferit prilejul.

– Atunci va rămîne secretul nostru, zise Laura.

Tess încuviinţă, sesizînd ciudata rezonanţă a acelor cuvinte.

Laura o conduse prin expoziţie spre holul de la intrare al muzeului. Cînd se pregăteau să-şi ia rămas bun, Tess puse întrebarea pe care o avusese în minte chiar din clipa în care intrase.

– Spune-mi, cînd ţi-ai dat seama prima oară că vrei să fii fotograf? Adică, ce anume te-a impulsionat? Erai o creatoare de modele atît de talentată... Probabil că nu ţi-a fost uşor să te rupi de ceva la care ţineai atît de mult.

Laura zîmbi gînditoare.

– Să ştii că mi-am pus întrebarea asta de multe ori, zise ea. Într-o zi, unul din manechinele noastre, o fată pe nume Penny, a venit la mine să-mi dea o veste care o îngrijora. I-am făcut fotografii în ziua aceea şi ele au aruncat un fel de vrajă asupra mea. Mereu le-am spus oamenilor că atunci a început totul...

– Dar n-a fost aşa? o întrebă Tess.

Laura scutură din cap.

– Nu chiar, spuse ea. A mai fost un moment, cu cîţiva ani înainte de ziua aceea – deşi nu i-am realizat importanţa decît mult mai tîrziu. Eram cu... eram cu soţul meu la piscină şi i-am făcut o fotografie, spuse ea şi rîse. Nu ştiu dacă important a fost aparatul sau faptul că mă îndrăgostisem. Oricum, am păstrat fotografia. Poate că atunci a început. Nu ştiu sigur.

Ridică din umeri.

– Nu cred că e un răspuns la întrebarea ta, nu?

Tess zîmbi.

– La unele lucruri nu se răspunde uşor, spuse ea. Îţi mulţumesc foarte mult, Laura. Sper să ne mai întîlnim.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Şi transmite...

Laura tăcu brusc.

– Nu, lasă. Era să spun să-i transmiţi soţului tău cele mai bune urări pentru campanie, dar nu şi-ar aminti de mine după atîţia ani. Şi, în plus, zise ea zîmbind conspirativ, n-ai fost pe aici, nu?

– Tăcerea e de aur, spuse Tess. La revedere, Laura.

– La revedere.

Tess ieşi pe uşa turnantă. Cînd ajunse în stradă, privi înapoi şi o văzu pe Laura traversînd holul.

Lumea întreagă se rotea la fel de ameţitor ca acea uşă turnantă. Tess abia putea să respire.

„De ce-oi fi venit aici?“ se întrebă ea nefericită. „Ce naiba se petrece cu mine?“

Cît de bine ar fi fost dacă ar fi urît-o pe femeia aceea de la distanţă, în loc să pătrundă în raza farmecelor ei unice şi dezarmante. Ar fi fost atît de simplu să se gîndească la lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă şi apoi să le facă sau să-l pună pe Ron să le facă, dacă nu s-ar fi dus acolo şi nu ar fi întîlnit-o.

Tess se îndreptă nesigură spre maşina care o aştepta. Dar se opri brusc în clipa în care cuvintele lui Sybil reapărură din trecut şi îi tăiară răsuflarea, strălucind cu puritatea cristalină a unui adevăr care

nu făcea decît să le sporească răutatea.

„Întreabă-l pe bărbatul de lîngă piscină."

Dacă expresia de iubire ce strălucea pe chipul frumos al Laurei Blake şi ce răzbătea din fotografiile băiatului ei nu îi confirmaseră cele mai rele temeri, acea ultimă mărturisire în legătură cu piscina, provocată de o întrebare pe care Tess nu se gîndise să o pună decît în ultima clipă, eliminase orice îndoială.

„Ea este", admise Tess în sinea ei. „Ea este aceea."

Urcă în maşină şi îi spuse şoferului să o ducă la aeroport. Valizele ei se aflau încă în portbagaj; pînă la urmă nu avea să se mai ducă acasă.

Stătea pe bancheta din spate, ţinînd catalogul expoziţiei în poală. Nu avea nevoie să se mai uite la el. Obţinuse ceea ce dorise ducîndu-se acolo – şi chiar mai mult.

Acum venise vremea să revină la realitate şi să dea ultima ei bătălie.

Dacă o pierdea şi îl pierdea şi pe Hal odată cu ea, ştia că nici frumuseţea dumnezeiască a Laurei şi a băiatului ei nu aveau să supravieţuiască dezastrului care avea să urmeze. Căci lumea avea să se sfîrşească atunci.

Iar sfîrşitului lumii nu-i supravieţuieşte nimeni.

Unsprezece

Albany, New York
28 aprilie 1964

Amory Bose o făcu pe Tess să aştepte mai mult de o oră.

Ea sosi la biroul lui de la Capitoliu fix la ora patru. Secretara lui ridică din sprînceană la vederea unei vizitatoare atît de celebre şi îşi anunţă imediat şeful prin interfon.

După care nu se întîmplă nimic. Tess se aşeză pe sofaua din anticameră, strîngînd din dinţi cînd vedea că vizitator după vizitator intrau la domnul senator. În ciuda furiei crescînde şi a umilinţei, îi era milă de biata secretară a cărei stînjeneală creştea cu fiecare clipă.

La cinci, secretara plecă acasă, iar Tess rămase

singură, ascultînd murmurul glasurilor de dincolo de uşă. Deschise poşeta să-şi scoată oglinjoara, dar în clipa aceea observă telegrama care sosise în ziua aceea, împăturită cu grijă şi pusă între chei şi alte lucruri personale.

Două zile

Trase adînc aer în piept. Avea să o rezolve într-un fel. În ciuda chipului tras şi palid din oglindă, în ciuda tremurului uşor şi a faptului că, de cinci zile, nu mai putea să mănînce şi să doarmă, avea să supravieţuiască acelei săptămîni.

În sfîrşit, uşa se deschise şi un bărbat fu condus de Amory Bose, care zîmbi în direcţia ei.

– Scumpă doamnă, ce plăcere să vă văd, spuse el. Intraţi, vă rog.

Era doar în cămaşă şi o pereche de bretele i se întindeau peste burtă. Nu îşi amintea să fi fost atît de gras pe vremuri. Părea mai bătrîn, mai rumen la faţă şi

ciudat de satisfăcut. Lui Tess îi veni în minte expresia „sănătos tun".

O pofti în birou, îi arătă fotoliul vizitatorilor fără să scoată un cuvînt şi se aşeză. Un trabuc ardea în scrumieră.

– Acest loc nu e pe măsura frumuseţii dumitale, scumpa mea, spuse el. Cărui fapt datorez onoarea unei asemenea vizite din partea unei persoane atît de distinse?

Tess se gîndi o clipă. Vedea dincolo de atitudinea politicoasă a lui Amory Bose. O adusese acolo pentru a o umili. Deci, nu avea nici un sens să-şi piardă timpul încercînd să-l mîngîie cu amabilităţi. Aceea era politica puterii, aşa că ar fi fost mai bine să treacă direct la subiect.

Deschise poşeta, scoase un casetofon micuţ şi îi dădu drumul. În timp ce Bose o privea, fumul trabucului urca în spirală spre tavanul înalt şi discuţia dintre Bose şi asistentul său în legătură cu Diana şi campania de şantaj împotriva lui Hal, pe care o înregistrase Ron, începu să se audă.

Bose nu îşi luă ochii de la Tess. Zîmbea şi trăgea din trabuc în timp ce conversaţia lui cu Earl răsuna între ei.

„– N-o să se dea bătută uşor", spunea vocea lui referindu-se la Tess. E o luptătoare. Dar am redus-o la tăcere."

Auzind acele cuvinte, Amory Bose îi făcu un semn cu trabucul, zîmbind.

Cînd înregistrarea se termină, Tess vîrî casetofonul

la loc în poşetă şi îl privi pe Bose în ochi.

– Ei bine, Amory, spuse ea. Hai să nu mai pierdem timpul. Care-i preţul?

El îşi arcui o sprînceană.

– Un preţ doamnă? Ce vrei să spui?

Tess făcu un efort pentru a-şi stăpîni nervii şi rămase cu privirea aţintită asupra lui.

– Ştim amîndoi cum stăm, zise ea. Ne cunoaştem foarte bine, Amory. Spune-mi ce vrei.

– Ce vreau? întrebă el lăsîndu-se pe spate şi izbucnind în rîs. Ce vreau? Mă întreb cum ai putea să înţelegi ce vreau.

Tess nu spuse nimic. Amory Bose o privea cu o expresie între mînie şi triumf.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, doamnă Lancaster. Acum trezeci şi cinci de ani, pe cînd eram încă un adolescent, munceam douăsprezece ore pe zi culegînd mere în livada tatălui meu ca el să poată cîştiga destui bani pentru a-şi păstra bucata de pămînt pe care ai lui o lucrau de patru generaţii. Nu ştiu dacă ţii minte povestea familiei dumitale, doamnă Lancaster. Dacă ai fi făcut-o, ai fi ştiut că majoritatea acelor mere au ajuns să fie vîndute pe străzile New York-ului de oameni care îşi pierduseră locurile de muncă şi nu puteau să cîştige altfel bani pentru următoarea masă.

Se opri pentru a trage din trabuc.

– Ei bine, în ciuda muncii mele, a tatălui şi a fraţilor mei, nu am reuşit să ne păstrăm pămîntul, scumpă doamnă. L-a luat *First National Bank* din Olean, New York. Şi tot banca asta ne-a luat şi casa. Banca

pusese de mulţi ani o ipotecă pe casă şi pe teren şi ne-a privat de dreptul de a o achita.

Zîmbi.

– Eh, ştii cine era proprietarul acelei bănci? O mare companie new-yorkeză, ale cărei acţiuni erau în majoritate deţinute de o anume familie Lancaster.

Se opri pentru a-i arunca un zîmbet în timp ce cuvintele îşi făceau loc în mintea lui Tess.

– Deci, vezi dumneata, doamnă Lancaster, continuă el, cei care aveau mine de cărbuni, fabrici şi bănci în toată ţara – şi ale căror speculaţii au provocat recesiunea – erau şi proprietarii micii noastre bănci, iar banca aceea ne stăpînea pe mine, pe părinţii şi pe fraţii mei şi pe surorile mele, spuse el şi începu să rîdă. Asta da glumă, nu, Bess? Eu şi tatăl meu ne speteam muncind pentru altcineva, nu? Pentru cineva care stătea într-un fotoliu la *Union Club* din Manhattan şi căruia puţin îi păsa de cine muncea douăsprezece ore pe zi ca să-i adune grămezile de bani din conturile de la Chase Manhattan. Şi, din moment ce nu ştia şi nici nu-i păsa cine asuda pentru a-l face atît de bogat, nici n-a observat cînd acei oameni neînsemnaţi au fost ruinaţi pentru ca băncile lui să aibă registrele în ordine. Nu?

Tess ascultă în linişte. Nu îşi dăduse seama niciodată cît de profundă era ura lui Amory Bose faţă de familia lui Hal.

– Cînd am intrat în politică şi am încercat să storc puţin sprijin din partea guvernului pentru fermierii noştri, am aflat cît de patrioţi erau tipii din Wall Street.

De aceea am devenit democrat, doamnă Lancaster. Știam că oamenii bogați n-or să dea nici un ban pentru cei săraci decît dacă erau forțați. Și nu exista decît un singur mod de a-i forța: politica.

Tess își drese glasul.

– Și soțul meu e democrat, Amory.

Acesta se lăsă pe spate izbucnind într-un hohot de rîs.

– Democrat! spuse el. Doamnă, ar trebui să te mai pui la punct cu istoria familiei. Soțul dumitale nu e democrat. E o progenitură rîzgîiată și bogată căruia familie i-a întins cariera politică pe o tavă de argint. O famile de republicani, aș putea să adaug. Nu pricepe nimic din modul cum funcționează această țară. Nu știe decît să numere banii cîștigați cu sudoarea unor oameni pe care nu-i vede niciodată. De aceea, doamna mea, nu înțelege amenințarea comuniștilor. Vezi dumneata, Rusia sovietică e un tărîm unde omul de rînd muncește pe rupte fără ca măcar să fie stăpîn pe pămîntul sau chiar pe destinul său – la fel cum America Lancasterilor și a altora ca ei este tărîmul unde omul de rînd muncește pentru altcineva. Așa că, doamnă, soțul dumitale poate să fie orice, dar, în nici un caz, democrat.

Tess era surprinsă. Pentru prima oară își dădu seama că, în spatele demagogiei de dreapta a lui Bose, exista un grăunte de sinceritate. Nu numai că îl ura pe Hal din motive personale, dar îl considera, într-adevăr, un pericol pentru națiune. Bose era un adevărat fanatic.

– Şi acum, încheie el lăsîndu-şi trabucul în scrumieră şi împreunîndu-şi mîinile, acum vii să-mi oferi bani. Găsesc că e ceva firesc din partea dumitale. Soţul dumitale s-a născut cu ei. Iar dumneata te-ai căsătorit cu ei – de două ori. Crezi că eu şi orice alt american muncitor sîntem gata să ne ploconim în faţa dumitale pentru bani. Cît mă întristează că ma înţelegi greşit şi că mă subestimezi.

Tess se luptă să-şi facă ordine în gînduri. Acum ştia că nu avea de-a face cu un simplu inamic politic. Bose aşteptase o viaţă întreagă pentru răzbunarea aceea şi nu avea să renunţe cu uşurinţă.

– Amory, spuse ea cu grijă. Nu-ţi cer să-l simpatizezi pe Hal. Ne putem înţelege şi fără să ne iubim. În fond, asta-i politica. Îţi cer doar să nu-i stai în cale.

– Să-i stau în cale! tună Bose şi vocea lui răsună între pereţii biroului. Ce-ar putea să-i stea în cale, Bess? Are un nume, o familie, o *Medalie de Onoare,* o soţie tînără, frumoasă şi bogată – care, din întîmplare, are mare putere asupra mijloacelor de informare în masă, după cum ştim – şi mai are tot sex-appeal-ul şi tot farmecul de care ar putea avea nevoie. Deci ce i-ar mai putea sta în cale? Casa Albă îi e întinsă pe tavă, ca o jucărie pentru un copil ambiţios, nu? Aşa cum a fost acum şase ani fotoliul senatorial pentru care eu muncisem o viaţă întreagă. Nu-i aşa? Eh, ce i-ar mai putea sta în cale, draga mea – în afară de o mică greşeală pe care a făcut-o în drumul spre vîrf? O mică sămînţă pe care a plantat-o într-un colţ al ţării noastre, unde nimeni să nu observe nimic? Pînă acum.

Tess îi văzu ura nesfîrşită din ochi. Cu greu îi suportă privirea.

– Cel care este fără de păcat să azvîrle primul cu piatra, spuse ea încet. Dacă porneşti un război în presă, n-o să scapi nici tu nevătămat, Amory. Îţi poţi permite ca trecutul să ţi se dezvăluie publicului?

El o privi cu un zîmbet aproape binevoitor pe chip, ca unul care se simţea vinovat.

– Fac politică de multă vreme, Bess, spuse el, şi sînt un foarte vechi jucător de poker. Şi, în plus, te cunosc bine, doamna mea. Ştiu cum ai acţionat acum şase ani şi cum acţionezi şi acum. Dacă ai fi avut cărţi bune, nu te-ai fi aflat aici. Le-ai fi jucat deja.

Lui Tess i se strînse inima. Într-adevăr, Amory Bose ţinea toate cărţile. Ea se dusese acolo cu gîndul de a încerca să-i ofere bani şi de a rîde de ameninţările lui. Dar el îi pătrunsese în suflet. Aştepta de mulţi ani clipa aceea şi acum îi aparţinea.

El o văzu dezumflîndu-se. Părea palidă, slabă şi, pentru prima oară în viaţa ei, lipsită de apărare.

– Bine, spuse ea şi o lacrimă îi şiroi pe obraz. Să presupunem că-l conving să se retragă. Nu ştiu cum o s-o fac, dar să presupunem că-l conving. Vei ţine secretă informaţia pe care o ai? Îi vei lăsa viitorul politic?

Un zîmbet enigmatic flutură pe buzele lui Amory Bose. Se lăsă pe spate în fotoliu, savurîndu-i disperarea.

– O s-o faci? îl întrebă Tess. Îl vei cruţa?

Era uluită ea însăşi de ce îi cerea şi de ceea ce îi oferise deja. Dar întregul viitor al lui Hal era în joc, ca de asemenea şi ultima ei speranţă de viaţă alături de el.

– Îi vei lăsa viitorul? repetă ea patetic. Dacă vei

face asta, îl voi da la o parte din drumul tău anul acesta.

Văzu cum se bucura de umilirea ei. Luă trabucul şi trase din el, fără să-şi ia ochii de la ea.

Tess îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Cum să te conving? întrebă ea. Fac orice...

Deodată, în ochii lui licări o sclipire lascivă, o nerăbdare sadică. Îşi arcui o sprînceană întrebător.

Ea îşi dădu seama imediat ce voia.

Era un preţ extrem de ridicat. Dar avea să-l plătească de dragul lui Hal.

Se ridică şi ocoli biroul, ducîndu-se lîngă el. Aruncă o privire scurtă spre uşa de stejar cu geam brumat. Ştia că în anticameră nu era nimeni. Toată lumea plecase acasă.

– Tot ce am îţi aparţine, zise ea. Spune doar. Spune-mi ce vrei.

Îi văzu privirea alunecînd peste sînii ei şi apoi fixîndu-se din nou asupra chipului ei. Înţelese semnalul. Luptîndu-se cu tremurul degetelor, atinse funda bluzei şi aceasta se desfăcu. El o privea cu interes, ţinînd trabucul în gură.

Ea îşi descheie fusta, care îi alunecă la picioare. Urmă bluza şi ea rămase doar în sutien şi chilot. Amory Bose o măsură încet, avînd în ochi o licărire de apreciere senzuală.

Simţind un aer rece în jur, Tess îşi scoase şi restul, rămînînd complet goală în faţa lui.

– Orice... repetă el gînditor şi fumul trabucului îi învălui chipul.

Cutremurîndu-se, ea încuviinţă.

– Orice.

O clipă el îi admiră sînii, forma umerilor, pielea albă a abdomenului, pulpele. Apoi o apucă de încheieturile mîinilor şi ea se simţi trasă în jos. Se lăsă în genunchi în faţa lui. Fără să-şi scoată trabucul din gură el îşi atinse fermoarul pantalonilor şi se bătu uşor pe burtă.

Tess simţi o greaţă lăuntrică. Sexul nu însemnase niciodată nimic pentru ea, cu excepţia relaţiei cu Hal. Cu ani în urmă, ar fi satisfăcut o sută de indivizi de teapa lui Amory Bose fără să stea pe gînduri dacă ar fi crezut că acest lucru o ajuta să ajungă unde voia. Dar, în clipa aceea, gîndul la ceea ce aştepta dincolo de fermoar o umplea de scîrbă.

Cu toate acestea, era pregătită să suporte orice umilinţă, orice înjosire, de dragul lui Hal.

Bose se uita la ea avînd un zîmbet crud pe chip. Şoldurile i se unduiră uşor într-un gest obscen de invitaţie.

– Orice? întrebă el încet.

Neobservată de naţiunea de dincolo de acel birou, a cărei soartă depindea de ce făcea ea acum, nevăzută de soţul ei care se afla la mii de mile distanţă, Tess făcu cel mai mare pas din viaţa ei.

Întinse mîna să-i desfacă fermoarul.

Doisprezece

Laguna Beach, California
28 aprilie 1964

– Trezeşte-te, somnorosule.

Nişte buze fierbinţi îl sărutară încet pe Tim Riordan. Deschizînd ochii, acesta văzu o cascadă de păr blond, lung şi ondulat, care încadra nişte ochi mari şi albaştri, un chip bronzat de soare şi trăsăturile delicate ale unei femei tinere şi frumoase.

Julie era încă în pijamaua ei cu pantaloni scurţi. El îi respiră parfumul proaspăt şi o ţinu strîns o clipă pentru a savura senzaţia pe care i-o dădea trupul ei.

– Bună dimineaţa, doamnă, murmură el zîmbind şi ea se cuibări mai mult lîngă el.

Îi simţi goliciunea de sub pijamaua sumară –

picioarele lungi, sînii tari care îi împungeau pieptul. Era o candoare emoţionantă în felul în care ea îi mîngîia trupul, cu o senzualitate naturală care făcea atît de mult parte din fiinţa ei. Chiar şi acum, despărţit de ea doar de acel material subţire, el se simţi excitat.

– Te iubesc, şopti ea sărutîndu-i lobul urechii.

– Şi eu te iubesc.

Era atît de simplu să-i spună acele cuvinte. Păreau să ţîşnească din propria lor voinţă. La fel ca o rază de soare care provoca imediat umbră, ea îi smulgea valuri de afecţiune fără să fie nevoie ca el să se forţeze să i-o arate.

Îl trase mai aproape şi îl înconjură cu braţele pe după mijloc.

– Spune-o, murmură ea.

– Ce să spun? întrebă el trecîndu-şi palma mare peste fesele ei şi privindu-i ochii care sclipeau de o plăcere felină cînd o mîngîia.

– Ştii foarte bine. Spune-o.

– Doamnă Riordan, zise el. Asta vrea să audă doamna mea?

– Mmm, spuse ea stînd cu o pulpă lungă peste a lui şi sărutîndu-l uşor în scobitura gîtului.

Tim zîmbi. Fericirea pe care o simţea în dimineaţa aceea era ceva ce aşteptase toată viaţa.

O cunoscuse pe Julie cu opt luni în urmă. Pe atunci el se afla în culmea succesului noii vieţi pe care o începuse la Laguna Beach. Îşi folosise renumele şi economiile rămase din fosta carieră de la New York pentru un nou şi profitabil mod de a-şi

cîştiga existenţa ca specialist în construcţii şi management pentru hotelurile şi restaurantele de pe Coastă.

Reputaţia lui datorată priceperii în afaceri, seriozităţii şi judecăţii agere în privinţa oamenilor îl făcu să fie curînd căutat şi poate chiar cea mai mare vedetă în domeniu. Serviciile lui erau solicitate de investitorii din sudul Californiei şi îşi făcuse o avere proprie aproape peste noapte.

Tim îşi investise banii cu înţelepciune. Deţinea proprietăţi comerciale a căror valoare se dubla aproape în fiecare an. Îşi construise o casă splendidă pe malul oceanului cu vedere spre Canalul San Pedro pînă în Catalina şi avea şi un iaht de şapte metri şi jumătate ancorat într-un port de ambarcaţiuni din apropiere. Avea, de asemenea, un Mercedes 180 şi un Ferrari Tipo 555. Dulapurile îi erau pline de costume create de Lisle Hayne din Los Angeles şi o mulţime de lucruri sport care erau croite în aşa fel, încît să-i îmbrace trupul musculos şi acum foarte bronzat.

La un an după ce venise de la New York era unul din cei mai căutaţi burlaci de pe Coastă. Dar, fiind un perfecţionist, Tim era foarte pretenţios. Fu un uşuratic cîţiva ani, savurînd cele mai gustoase roade ale farmecului feminin pe care le oferea sudul Californiei.

Atracţia nou-descoperitei libertăţi, succesului şi femeilor frumoase care se găseau la tot pasul tocmai începea să dispară cînd a cunoscut-o pe Julie.

Ea lucra ca secretară la hotelul *Playa del Mar* în care investise şi el nişte bani. Îi tăiase calea într-o

seară cînd se ducea la o şedinţă şi fusese uluit de moliciunea mlădioasă a trupului ei şi de privirea ei uşor senzuală. Se prezentase, o întrebase direct dacă era disponibilă şi o invitase la cină.

Fuseseră intimi chiar din seara aceea, pe iahtul lui. Julie era magnifică în pat, o fiinţă extraordinară a cărei poftă de el conţinea o sinceră admiraţie. Îl făcea să se simtă nu numai ca un bărbat, dar ca un bărbat ale cărui picioare se aflau din nou ferm pe pămînt după o lungă perioadă de singurătate chinuitoare pe care nu voia să o recunoască nici faţă de sine.

Se văzuseră în fiecare zi de atunci. Află totul despre trecutul lui Julie, despre familia ei din Minnesota, despre sora ei căsătorită, despre cei doi fraţi ai ei care lucrau la firma de contractări a tatălui şi despre dorinţa de aventură şi de necunoscut care o adusese pe Julie în California.

Ceea ce nu află decît mult mai tîrziu era că, în seara în care o întîlnise, ea era logodită cu un bancher din Santa Barbara, dar rupsese logodna a doua zi dimineaţă după ce îl cunoscuse pe Tim.

Înotau, se plimbau, navigau, pescuiau, jucau golf şi tenis şi vorbeau pînă în zori despre ei şi despre trecutul lor. Şi făceau dragoste. Zi şi noapte. Muzica trupului lui Julie, pe care şi-l dăruia fără nici un fel de reţineri, îl seducea pe Tim complet. Ba, mai mult decît atît, încrederea pe care o avea în el şi sinceritatea ei erau irezistibile.

În două luni, se dusese cu ea în frigurosul Minnesota pentru o nuntă liniştită şi tradiţională în casa

părinţilor ei. Tim s-a înţeles bine imediat cu tatăl ei, un bărbat cu picioarele pe pămînt care îi respecta simţul răspunderii şi priceperea la muncile fizice. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu fraţii lui Julie, cu soţiile lor simple, dar prietenoase şi, de asemenea, cu sora ei, Tracy, şi cu mama ei.

Toată lumea îl plăcu pe Tim instantaneu. Iar el se simţea ca în familie. După nuntă, cînd a venit timpul să plece, şi-a luat rămas bun de la toţi cu lacrimi în ochi.

În luna de miere au făcut o croazieră de-a lungul coastei Mexicului cu popasuri la Puerto Vallarta şi Acapulco. Pe parcursul acelor paisprezece zile, Tim i-a savurat frumuseţea lui Julie, incredibilele farmece în pat şi, mai presus de toate, sinceritatea ei naturală.

Şi, pentru prima oară, după ani de zile, şi-a permis să se gîndească la Laura. Deosebirea dintre cele două femei era foarte mare. Julie era atît de proaspătă, de sănătoasă şi de deschisă, în timp ce Laura părea o creatură atît de închisă în sine, de complicată şi de opacă, încît era foarte uşor de văzut de ce fusese incapabil să-şi găsească fericirea alături de ea.

În comparaţie cu Julie, chiar şi gîndul la Laura era neplăcut, într-un fel aproape dezgustător, căci era o amintire a unei despărţiri dureroase şi a completei lui imposibilităţi de a-i penetra lumea interioară, o amintire a singurătăţii şi a unui fel de groază.

Cu Julie, însă, nu existau secrete, coridoare personale pe care el să nu le poată străbate, gînduri oculte pe care el să nu le poată împărtăşi. Ea nu se temea să-i aparţină. Şi îi plăcea atît de mult să o

posede. Într-adevăr, îl făcea să se simtă din nou bărbat.

– Gata, leneşule, spuse Julie sărutîndu-l pentru ultima oară şi sărind în picioare.

El zîmbi cînd îi văzu membrele bronzate atît de sumar acoperite.

– Hai, aranjează-te. Eu mă duc pînă în oraş să iau cîte ceva pentru diseară. Te întorci la prînz?

Tim se gîndi o clipă. În dimineaţa aceea avea o întîlnire în Oceanside, la o distanţă de patruzeci şi cinci de minute de-a lungul Coastei. Dar avea obiceiul să facă dragoste cu noua lui soţie la prînz ori de cîte ori se putea. Hotărî să vină.

– La douăsprezece şi jumătate, spuse el.

– S-a făcut, zise ea zîmbind. Cafeaua e gata. Ziarele sînt pe masă. Ne vedem mai tîrziu, frumosule.

– Pa, spuse el şi ea se făcu nevăzută.

El auzi uşa de la intrare închizîndu-se şi apoi zgomotul greu al portierei Mercedes-ului. Motorul prinse viaţă şi roţile alunecară pe pietrişul aleii. Aproape că simţea soarele strălucitor de afară prin draperii.

În cele din urmă, se dădu jos din pat. Mai simţea mirosul lui Julie peste tot trupul. Urmele intimităţii lor erau atît de dulci, încît nu îi venea nici să facă duş. Dar se forţă, făcînd repede şaptezeci de flotări înainte de a da drumul la apă.

În timp ce se spăla, se gîndea la Julie. Căldura

naturală a zîmbetului şi a rîsului ei se transforma în fierbinţeala dorinţei şi bucuriei de a fi posedată. În braţele ei se simţea exact atît de aproape de ea cum intenţionase Dumnezeu să fie bărbatul faţă de tovarăşa lui de viaţă, bucurîndu-se de echilibrul perfect al emoţiei şi al satisfacţiei.

Cu Laura nu fusese niciodată astfel. Se simţise prea aproape de ea, prea mult în mrejele ei şi, totuşi, niciodată destul de aproape, niciodată în acea poziţie sigură şi confortabilă de a lupta şi a aparţine, de a măsura dimenisiunile unei femei şi de a şti că se potriveau cu ale lui, fiind astfel capabil să-i încredinţeze tot sufletul.

Cu Laura avusese întotdeauna impresia că se afla pe marginea unui fel de abis ce îl trăgea în jos spre locuri întunecate unde nici nu putea să respire. Nu putea niciodată să facă acel salt, care i-ar fi permis să-i străpungă inima. Aşa că stătuse pe margine, derutat şi ameţit, simţind-o că-i scapă chiar şi în cele mai intime momente.

Eh, nu îi făcea plăcere să se gîndească la astfel de lucruri. Laura aparţinea trecutului, acolo îi era locul. Greşise căsătorindu-se cu ea şi îndreptase acea greşeală cu un preţ considerabil. Acum se afla acolo unde voia, cu femeia pe care o iubea. Laura era un vis urît de care scăpase, din fericire.

Cu acel gînd ferm, Tim opri apa, se şterse şi se duse desculţ în bucătărie. Bău repede un pahar cu suc de portocale şi luă o ceaşcă de cafea pe veranda cu vedere spre canal, ţinînd ziarele sub braţ.

Primul pe care îl deschise fu *New York Times*.

O făcea din obişnuinţă. Desigur că ştia că ziarele din Los Angeles şi San Diego i-ar fi spus mai multe despre afacerile locale care îl interesau în mod deosebit. Iar pentru informaţiile în legătură cu bursele, *Wall Street Journal* ar fi trebuit să fie primul. Dar nostalgia îl făcea să răsfoiască *Times* în fiecare dimineaţă.

În fond, sora lui se mai afla încă la New York. Şi îi făcea plăcere să citească despre noile premiere de pe Broadway, despre politica murdară, dar dragă a New York-ului, despre vremea oribilă pe care nu trebuia să o mai suporte niciodată şi despre evenimentele culturale şi sociale de care îşi amintea de pe vremea cînd se afla acolo.

Pe prima pagină observă cel mai recent articol despre problemele lui Haydon Lancaster în campania democrată pentru alegerile prezidenţiale. *"Apa caldă a lui Lancaster a atins punctul de fierbere"* suna titlul. Tim nu se osteni să-l citească. Politica prezidenţială nu îl interesa prea mult. Puţin îi păsa cine cîştiga, atîta timp cît economia continua să se menţină cum era acum.

Răsfoi ziarul, căutînd leneş ceva care să-l intereseze. Cînd ajunse la secţiunea *Artă şi Divertisment* atenţia îi fu atrasă de un titlu.

TRIUMF LA MAC PENTRU FOTOGRAFA LAURA BLAKE

Acele cuvinte erau scrise deasupra unei fotografii mari a unui băieţel, care ocupa prima pagină a secţiunii. Era o imagine tulburătoare. O extraordinară precizie a aparatului captase fiecare por şi fiecare contur al pielii pure a copilului, ca şi expresia de iubire din ochii lui negri.

Sub fotografie exista o mică legendă: *"Băiat după-amiaza – 1963. Laura Blake."*

Intrigat, Tim scoase numai acea secţiune, lăsînd restul ziarului să cadă pe podeaua verandei. Uită de cafea cînd începu să citească articolul.

Acesta apărea scris în jurul unui montaj de fotografii, toate reprezentînd portrete de oameni. Pe a doua pagină se afla o poză a Laurei în galeria unde îi era găzduită expoziţia la *Muzeul de artă contemporană.*

Tim studie fotografia. Laura părea puţin mai în vîrstă acum şi purta nişte haine pe care el nu le văzuse niciodată cît fuseseră împreună: o geacă de piele, pantaloni, pulover şi cizme de piele. În jurul gîtului avea un aparat de fotografiat *Pentax.* Deşi părul îi era mai lung acum, pînă la umeri, avea acelaşi aer de spiriduş ca pe vremuri.

Iar ochii ei blînzi, cu expresia lor candidă, dar complicată, erau aceiaşi, poate puţin mai înţelepţi, mai temperaţi de experienţă şi de altceva ce Tim nu desluşi imediat.

Se uită la primul titlu:

DE LA O BIJUTERIE ASCUNSĂ
LA O BOGĂŢIE NAŢIONALĂ

De cîţiva ani încoace, fotografiile Laurei Blake sînt

un secret cunoscut de toţi cei care se ocupă în mod serios de fotografie, aşa cum este şi identitatea ei de fostă senzaţie a designului vestimentar american, care şi-a abandonat profitabila carieră cu cinci ani în urmă, cînd se afla pe culmile succesului.

Deşi domnişoara Blake – numele este o americanizare a celui ceh de fată – a păstrat intenţionat tăcere în legătură cu schimbarea carierelor, extraordinarul ei talent fotografic a atras atenţia, nu după mult timp, a criticii mondiale. A început să cîştige premii chiar înainte de absolvirea prestigiosului curs de artă fotografică de la şcoala de design Parsons, *iar de cînd a devenit profesionistă, a cîştigat premii în şapte ţări şi opera i-a fost expusă alături de a altor fotografi care promit, atît aici, cît şi în Europa.*

Dar a fost nevoie de expoziţia care s-a deschis săptămîna trecută la Muzeul de artă contemporană *pentru ca lumea fotografiei americane să elogieze o artistă care este considerată deja cea mai mare după Steichen şi cel mai bun fotograf din rîndurile sexului frumos.*

Opera Laurei Blake este unică. Fotografiile ei tulburătoare făcute bătrînilor, copiilor, pacienţilor din spitale, vagabonzilor, prostituatelor şi altor indivizi de la marginea societăţii sînt atît de zguduitoare, încît, la prima vedere, unii critici grăbiţi le-au numit exhibiţioniste sau exagerat de senzaţionale. Dar, după aceea, au fost recunoscute ca fiind o adevărată explorare poetică a rasei umane neegalată în istoria fotografiei. Criticii fac nenumărate comparaţii între opera ei şi

Rembrandt, Goya, Brueghel şi Van Gogh.

Tim se uită la selecţia de fotografii care însoţeau articolul. Făceau să sune un clopoţel de departe, căci dovedeau aceeaşi inspiraţie ce fusese evidentă în fotografiile de început ale Laurei, de pe vremea cînd încă îi mai era soţie.

Numai că viziunea ei fusese îmbunătăţită de experienţă şi de maturizare şi acum era atît de penetrantă, încît prima lui reacţie în faţa acelor chipuri din poze fu să se uite în altă parte. Păreau să-l urmărească cu o insistenţă tăcută extrem de tulburătoare.

Una din cele mai mari imagini era a unui clovn de la circ. Aparatul Laurei văzuse atît de bine prin masca de vopsea încît aceasta parcă nici nu ar fi existat. Dezvăluia acea expresie mai profundă care era alcătuită din ochii şi liniile feţei lui, linii care păreau să spună toată povestea vieţii pe care el încerca să o ascundă. Laura surprinsese nu numai interiorul patetic caracteristic omului, dar şi ciudata sa demnitate.

Tim nu era un estet, dar simţea unitatea acelor fotografii, impactul şi semnificaţia pe care le conţineau. Dădu din cap afirmativ recunoscînd ceea ce era evident în faţa lui. Deci Laura continuase cu obsesia ei pentru aparatul de fotografiat şi devenise o artistă. Era tipică pentru ea acea încăpăţînare hotărîtă şi, bineînţeles, viziunea profundă, ochiul şi inima ultrasensibile.

Laura era o artistă celebră. Foarte bine, îşi spuse Tim. Nu îi displăcea să-i aplaude succesul şi nici să o

respecte pentru el. Judecînd după acele fotografii, îşi merita pe deplin reputaţia.

Observă o altă poză a băiatului, diferită de cea de pe prima pagină. Era un prim-plan, dar realizat în două mari planuri de lumină. Expresia copilului era uluitoare. Părea să dezvăluie ceva crucial despre copilărie ca, de asemenea, şi ceva curios de specific în legătură cu dezvoltarea propriei personalităţi.

Fascinat de deosebirea dintre cele două fotografii, Tim îşi dădu seamă deodată că a doua fusese făcută în oglindă. Ochii negri ai copilului erau surprinşi într-o perspectivă cu totul nouă. Iar mai departe, rezemată de fereastra dincolo de care se zărea peisajul neclar al oraşului, se observa silueta delicată a fotografei, cu aparatul la ochi.

Poza era numită *Cutia Pandorei.*

Tim îşi aruncă privirea peste articol pînă cînd un amănunt îi atrase atenţia.

Cea de a treia sală a expoziţiei ei şi, evident, punctul de atracţie al acesteia, este dedicată unei serii de studii ale băieţelului Laurei în vîrstă de patru ani şi jumătate, pe nume Michael. În cazul oricărui artist, un asemenea gest ar fi fost considerat o exagerare. Totuşi, aceste fotografii duc arta Laurei cu un pas mai departe chiar şi decît şocantele şi senzaţionalele imagini din celelalte două încăperi.

La prima vedere, sînt nişte simple poze ale unui băieţel foarte frumos, înregistrîndu-i creşterea începînd de la vîrsta de un an şi jumătate şi pînă în prezent. Dar, cu cît le privim mai mult, cu atît ne dăm

seama că sînt nişte documente ale unei intimităţi aproape supranaturale între fotograf şi subiect – o intimitate identificată cu şi, în acelaşi timp, distinctă de iubirea dintre mamă şi copil.

Denumirea Cutia Pandorei *dată uneia din cele mai frumoase fotografii ale copilului, acoperă întreaga expoziţie. Deşi Laura susţine că nu ştie de unde i-a venit ideea acestui titlu, pare să fie o alegere perfectă. Deoarece, ca şi cutia Pandorei din mitologie, arta Laurei Blake ne arată ceva ce simţim că nu ar fi trebuit să vedem, poate, ceva care ne-ar fi lăsat să trăim liniştiţi dacă nu am fi văzut.*

Fotografiile ei nu sînt uşor de privit, căci degajă sentimente omeneşti cu care am prefera să nu fim confruntaţi. Totuşi, aşa cum spune şi mitul, ultimul lucru rămas în cutie după ce Pandora a închis capacul, în sfîrşit, a fost Speranţa. Pe chipul băieţelului Laurei Blake vedem, într-adevăr, speranţă: speranţă pentru rasa umană nu aşa cum ar vrea să vadă ea însăşi ci, probabil, cum va deveni, într-o bună zi, cînd măştile ei de orbire şi egoism vor cădea, în sfîrşit.

Tim se frecă la ochi şi se uită din nou la pozele băiatului. Ochii negri, părul brun şi expresia complexă erau, într-adevăr, fascinante.

Apoi, se întoarse la text. *„În vîrstă de patru ani şi jumătate..."* Cuvintele acelea i se fixară în minte.

Reciti tot articolul încet, ignorînd zgomotele care se auzeau dinspre golf şi şosea. Nu se pomenea nimic despre starea civilă a Laurei şi nici despre căsătoria ei cu Tim sau despre divorţul lor. Doar foto-

grafiile băieţelului şi vîrsta acestuia.

„Patru ani şi jumătate..."

Se uită din nou la fotografia Laurei. Acum observă că pereţii din spatele ei erau plini de imaginile băiatului mărite foarte mult. Deodată recunoscu şi acel ingredient misterios din ochii ei zîmbitori care nu provenea nici din trecerea timpului, nici din succesul ei.

Era fericire – şi iubire. Laura avea acea înfăţişare relaxată şi satisfăcută a unei mame mîndre a cărei dragoste faţă de copilul ei întrece orice altceva în mintea şi inima ei şi care este încîntată să-i ofere acestui copil cei mai buni ani ai ei, chiar dacă, aşa cum pozele dovedeau cît se poate de grăitor, el avea să crească în curînd, urmîndu-şi propriul destin.

Nu era de mirare că radia în fotografia aceea. Nu era de mirare nici că imaginile băiatului erau atît de seducătoare.

Ceva se trezise în interiorul lui Tim în timp ce citea articolul. Era ceva mai mult decît mîhnire pentru faptul că, pe vremuri, făcuse pe balaurul care încercase să o împiedice pe Laura să facă fotografii.

Şi era ceva mai mult decît simpla tristeţe a unui bărbat care fusese orb, a cărui mîndrie fusese rănită, a unui bărbat care se ştia vinovat că făcuse o prostie.

O prostie...

Îşi aţinti privirea asupra celor două poze ale băiatului. Stînd astfel, faţă în faţă cu acele trăsături delicate care erau, totuşi, atît de masculine, undeva în adîncul lui un zid începu să se dărîme, luînd cu el şi baza puterii lui, echilibrul lui, toate planurile lui atente,

indiferenţa lui faţă de trecut, nou-descoperita încredere în viitor.

„Fiul ei, Michael... Patru ani şi jumătate..."

Nu se spunea nimic despre paternitatea copilului. Nici un cuvînt despre trecutul, căsătoria şi viaţa amoroasă a Laurei.

Dar mintea lui Tim era deja în trecut, cu cinci ani în urmă, cînd se afla în spatele gratiilor la închisoarea Attica, închis ca un animal pentru ceea ce se petrecuse între el şi Laura. Despărţit de ea prin ziduri de granit şi legiuni întregi de avocaţi, dar încă însurat cu ea, căci divorţul lor nu s-a pronunţat decît cu un an mai tîrziu.

În spatele gratiilor, unde îl aruncase cea mai crudă dintre nedreptăţi, pe care a încercat să o uite în toţi acei ani, refăcîndu-şi viaţa.

În spatele gratiilor, unde nu putea nici să stea de vorbă cu Laura, nici să o atingă sau să o ţină sub observaţie, deşi mai era încă soţia lui. Închis ca un animal din cauza plîngerii ei şi a sistemului juridic care îi era complice în timp ce ea hoinărea liberă, avea tot felul de aventuri şi îşi făcea de cap.

Tim stătea complet nemişcat. Trecutul era încolăcit în jurul lui ca un şarpe. Degetele îi încremeniseră pe ziar şi se uită cu ochi mari la chipul copilului.

Un fiu...

Se uită din nou la fotografia Laurei. Zîmbetul ei radia de satisfacţia tăcută a maternităţii. Tim se gîndi la toţi acei ani lipsiţi de copii alături de el, la agonia pe care o îndurase din cauza ei, la pierderea sarcinii care

distrusese singura ei şansă de a-i dărui un copil şi la motivaţia secretă înscrisă pe diagrama aceea din spital.

Totuşi, cît el se aflase în puşcărie, ea găsise şi timpul şi prilejul de a face un copil.

Cu acel gînd în minte, Tim se ridică brusc şi intră repede în casă, continuînd să ţină ziarul în mînă. Ajungînd în bucătărie, ridică receptorul, răsfoi repede paginile galbene ale cărţii de telefon şi formă un număr.

– Alo, aş dori o rezervare pentru New York, vă rog. Imediat, da. Astăzi.

Găsi un creion şi notă numărul zborului. După ce închise se gîndi o clipă şi pe urmă se duse hotărît în dormitor pentru a-şi face bagajul.

Peste zece minute se afla în bucătărie, cu o geacă uşoară de piele pe braţ, cu valiza într-o mînă şi cu cheile Ferrari-ului în cealaltă. Stătu puţin pe gînduri, după care luă secţiunea *Artă şi Divertisment* din *Times* şi ieşi fără să încuie uşa.

Nu îi lăsă nici un bilet lui Julie.

Uitase de existenţa ei.

Treisprezece

29 aprilie 1964

Leslie Curran stătea pe fotoliul de piele al vizitatorilor din biroul lui Amory Bose.

Acel fotoliu foarte încăpător o făcea să pară o fetiţă. Se uita cu nervozitate la Bose. Acesta se schimbase de cînd nu-l mai văzuse ea. Era mai roşu la faţă, iar părul îi albise şi i se rărise. Dar privirea îi rămăsese neschimbată, ca şi fumul trabucului care îi învăluia chipul.

În mod surprinzător, acel birou era şi mai impozant decît cel de la Senat. Ferestrele erau mai înalte, fotografiile de pe pereţi mai impozante, iar mobila din lemn de nuc mai impresionantă. Şi, într-un fel, privirea lui contrazicea faptul că decăzuse politic. Părea

încrezător, aproape triumfător în timp ce pufăia din trabuc şi o studia.

Nici unul din ei nu spusese nimic de cînd secretara lui o poftise înăuntru. Bose vorbi primul.

– Ai ceva să-mi spui, Leslie?

Ea îl privi. Nu i se spusese motivul pentru care se afla acolo. Nu ştia decît că, în dimineaţa aceea, asistentul lui, Earl, apăruse în uşa apartamentului ei din New York spunîndu-i cît se poate de neceremonios să vină la Albany ca să stea de vorbă cu Amory Bose. O lăsase să-şi împacheteze cîteva lucruri şi o adusese el însuşi, fără să-i spună un cuvînt tot timpul drumului care durase trei ore şi jumătate.

Dar avusese timp să se gîndească şi să-şi facă planuri. Aşa că acum ştiu ce să spună:

– Da, ar fi ceva. Doamna Lancaster a fost la mine. Soţia lui Haydon Lancaster.

Bose îşi arcui o sprînceană.

– Zău? întrebă el. Şi despre ce aţi discutat, mă rog?

Leslie îşi cîntări cuvintele. Voia să pară neliniştită. Ceea ce nu era greu, căci numai faptul că se afla atît de aproape de Amory Bose era alarmant, pentru a nu spune mai mult.

– A spus că te-ai afla în spatele zvonurilor legate de soţul ei, începu ea. Ceva în legătură cu un şantaj... nu mi-a explicat prea mult. Dar m-a rugat să o ajut să te implice în scandalul Garrett Lindstrom. Zicea că o să merite. Era... părea speriată şi a încercat să fie foarte convingătoare.

– Şi ce i-ai spus?

Ea ridică din umeri.

– Am refuzat-o.

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Bose se uită la ea cu răceală.

– Şi de ce nu m-ai sunat? întrebă el.

Aceea era întrebarea pe care o aştepta. Lăsă spaima să i se citească în privire.

– Mi-a fost teamă, spuse ea simplu.

Spera să o creadă. În fond, nimic nu era mai adevărat.

Amory Bose tăcu din nou, studiind-o pe îndelete prin fumul care urca în spirală spre tavan.

– Arăţi minunat, Leslie, spuse el în cele din urmă. Trecerea anilor ţi-a priit.

Ea se forţă să zîmbească, dar nu spuse nimic.

– Ştii cine a stat ieri pe vremea asta în fotoliul acela? o întrebă el, iar ea scutură din cap. Doamna Haydon Lancaster.

Leslie continuă să tacă. Nu avea de unde să ştie unde voia să ajungă. Nu ştia decît că ea nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost vorba de ceva serios.

Bose se mişcă uşor în fotoliul său.

– Leslie, spuse el pe un ton grijuliu, lucrurile merg cam prost în clipa asta. Cred că ar fi bine să dispari pentru o vreme. Pînă cînd o să se termine cu povestea asta cu Lancaster.

Leslie încuviinţă supusă.

– Unde să mă duc?

– Unde vrei, spuse el. Du-te să-ţi vezi o prietenă.

Du-te la cascada Niagara. Numai nu te întoarce la New York. Nu vreau să te mai apropii un timp de apartamentul ăla. Ţi-a spus Earl să-ţi împachetezi cîteva lucruri?

Ea îi arătă geanta de voiaj de lîngă fotoliu.

– Cîteva, spuse ea. Va trebui să fac nişte cumpărături.

– O să am grijă să ai destui bani, zise el. Ia-ţi o mică vacanţă, Leslie. Se pare că puţină odihnă nu ţi-ar prinde rău. Numai să mă anunţi pe unde o să fii. O să am mereu nevoie de numărul tău de telefon. Cînd totul o să se liniştească, o să-ţi trimit vorbă să te întorci acasă.

Ea îi cîntări vorbele cu atenţie. Fiecare celulă din trup îi era în alertă, dar izbuti să se prefacă încrezătoare şi supusă.

– Foarte bine, spuse ea.

– Bine. Ţi-am pregătit o maşină, spuse el scoţînd la iveală nişte chei şi împingîndu-i-le peste birou. E a unui coleg de-al meu. E foarte sigură; e înregistrată pe numele soţiei lui. Poţi s-o ţii cît de mult ai nevoie. Dar important e să pleci chiar în seara asta, imediat. Nu vreau să-ţi petreci noaptea în Albany.

Ea încuviinţă, uitîndu-se la chei.

– Să nu te opreşti decît după ce mergi o oră, două, mai spuse el. Cînd ajungi la drum deschis, ai grijă să nu fii urmărită. Dacă se întîmplă aşa ceva, întoarce şi vino la mine. E clar?

Ea încuviinţă din nou.

– Mîine sun-o pe proprietăreasa ta şi spune-i că s-a îmbolnăvit cineva din familie şi că nu te întorci o

vreme. Roag-o pe ea să se ocupe de lăptar, de corespondenţă şi aşa mai departe. Sper să nu dureze prea mult.

Leslie luă cheile.

– E un Ford albastru, spuse el. Numărul e scris pe plăcuţă. Maşina se află în garajul subteran. Nivelul C, Zona 10. Ţii minte?

– C-10, repetă ea.

– Ai grijă de tine, draga mea, îi spuse el. Şi, nu uita, să nu spui nimănui unde te duci. Sună-mă doar cînd ajungi acolo. Şi stai departe de rude. E o călătorie solitară. Înţelegi?

Leslie stătea ca pe ghimpi cu cheile în mînă. Nu spera să iasă din birou fără să i se mai ceară ceva.

El o privi în ochi. Părea să-i facă plăcere îngrijorarea ei.

– Îţi datorez foarte mult, Leslie, zise el zîmbind. Întotdeauna îmi achit datoriile. O să am grijă de tine, orice s-ar întîmpla. De asta poţi să fii sigură.

– Vă mulţumesc, domnule.

El pufăi din trabuc şi ea îi văzu limba lingînd capătul mestecat din care picura salivă.

– La revedere, draga mea, zise el fără să se ridice. Ai grijă. Aştept telefonul tău.

Leslie stătea nemişcată în faţa lui. Nu îi venea să creadă că o lăsa să plece aşa, pur şi simplu. Nu-i stătea în fire.

Deodată, făcu un pas înainte şi îl sărută pe obraz, iar el o bătu uşor pe umăr. Atingerea lui era plină de înţelesuri subtile care ei nu-i scăpară.

După aceea, ieşi din birou.

Găsi Sedanul în parcarea subterană unde îi spusese el că este. Era un Ford obişnuit, vechi de vreo doi ani, cu număr de New York şi unul din farurile din spate spart. Era parcat între alte două maşini într-o parte a garajului care nu era nici îndepărtată, nici centrală, nici foarte bine luminată, nici cufundată în întuneric.

Leslie privi maşina de la distanţă şi ciuli urechile în liniştea garajului. Se întoarse să se uite la lifturile din spate. Cel cu care venise se afla tot la nivelul C, aşteptînd în spatele uşilor închise.

Porni încet spre maşină. Pe la jumătatea drumului se întoarse şi o luă repede înapoi spre lift. Apăsă pe buton.

Uşile se deschiseră imediat şi ea intră înăuntru, după care se întoarse cu faţa spre parcarea tăcută.

Auzi portiera unei maşini deschizîndu-se şi închizîndu-se şi nişte paşi care se îndreptau grăbiţi în direcţia ei.

Apăsă pe butonul de închidere a uşilor, dar nu se întîmplă nimic. Simţi că i se taie răsuflarea cînd auzi paşii apropiindu-se din ce în ce mai mult.

În sfîrşit, uşile se închiseră. Un fior de groază îi ţîşni prin picioare urcînd apoi de-a lungul şirei spinării. Poşeta şi geanta de voiaj îi tremurau în mîini. Strînse

din dinţi. Paşii erau foarte aproape cînd uşile se închiseseră complet.

Urcă pînă la parter şi se duse repede în staţia de taxi. Făcu sèmn unui şofer din faţa şirului, care îi deschise portiera.

– Amestecă-te printre celelalte maşini, îi spuse ea cînd omul urcă la volan. Asigură-te că nu eşti urmărit.

Se îndepărtară de Capitoliu şi îşi făcură drum printre străzile nefamiliare din Albany. Leslie nu dădu, însă, nici o atenţie peisajului de pe fereastră. Şi nici nu se uită să vadă dacă era urmărită.

Gîndea cu repeziciune. Ştia că Bose o adusese tocmai de la New York pentru că îi era frică de ceea ce ştia despre el. Aflase de vizita pe care i-o făcuse Bess Lancaster cu o zi înainte. Ceea ce însemna ori că aceasta fusese urmărită, ori că, în toţi acei ani, existaseră microfoane în propriul ei apartament.

Un lucru era cert. Dacă ar fi urmat instrucţiunile lui Bose şi s-ar fi urcat în maşina albastră din garajul subteran, acum ar fi fost moartă. Ceea ce era în joc era prea important, iar ea prea neînsemnată ca să creadă altcumva.

Iar dacă acest lucru era adevărat, se afla în pericol chiar şi în clipa aceea.

– Sîntem în siguranţă? îl întrebă ea pe şofer.

– Aşa cred, doamnă. Cu toată circulaţia asta, nu pot să fiu sigur.

– Du-mă la aeroport, îi spuse Leslie.

Taxiul coti brusc, străbătu cîteva străzi şi intră pe autostradă. Leslie nu mai spuse nimic în timp ce şoferul îşi continua drumul prin traficul relativ intens

de seară spre aeroportul din Albany.

Cînd ajunseră în zona *Plecări,* şoferul opri şi se întoarse spre ea.

– Aş vrea să vii înăuntru cu mine, îi spuse ea. Îţi plătesc pentru timpul respectiv.

Omul o privi suspicios. Ea deschise poşeta şi îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Încă douăzeci dacă faci ce te-am rugat, spuse ea.

Oftînd, el coborî din maşină şi o însoţi în incinta aeroportului.

Avîndu-l pe şofer alături, ea aruncă o privire în jur şi se îndreptă spre un ghişeu de poştă cu program de noapte. Scoase un pacheţel din poşetă, notă o adresă pe el, scrise cuvintele LIVRARE SPECIALĂ şi lipi pe el destule timbre cît să acopere taxa poştală.

După aceea, scoase un carneţel din poşetă, rupse o pagină şi scrise:

Dragă doamnă Lancaster,
Înăuntru veţi găsi informaţia pe care mi-aţi cerut-o.
Succes.

Lăsă biletul nesemnat şi îl vîrî în pachetul care conţinea caseta pe care o înregistrase cu glasul lui Amory Bose cu şase ani în urmă. De atunci nu o mai ascultase. Era bine, îşi spuse ea acum, pentru că, în cazul în care Bose i-ar fi montat un microfon în apartament după sosirea ei la New York, ar fi auzit-o.

Fusese deşteaptă în dimineaţa aceea, cînd Earl apăruse la uşa ei cu o expresie ameninţătoare şi îi ordonase să-şi adune cîteva lucruri ca să plece cu el.

Luase caseta din dulap şi o strecurase printre haine. Ştia că Bose şi oamenii lui erau îngrijoraţi de ceea ce ar fi putut ascunde de el, nu de ceva ce ar fi luat cu ea pentru a se duce la el.

Lucrurile merseseră bine. Earl nu se gîndise să-i controleze geanta de voiaj sau poşeta.

Lipind pachetul, auzi glasul lui Bess Lancaster răsunîndu-i în minte.

„Acum şase ani ai ajutat la distrugerea unui om bun. Salvează un altul astăzi. Şterge-ţi păcatul. Începe o nouă viaţă, Leslie. N-o să regreţi niciodată."

Leslie dădu drumul pachetului în cutia poştală şi se întoarse să se uite la programul celor mai apropiate curse. Erau avioane care zburau peste puţin timp spre Los Angeles, Cleveland, Chicago.

Se uită la şofer.

– O să mai am nevoie de dumneata vreo două minute, spuse ea. Exact cît îmi trebuie ca să-mi cumpăr un bilet.

Paisprezece

New York

29 aprilie 1964

Tim stătea în liniște în apartamentul Laurei.

Era ora două după-amiaza. Laura se afla la expoziţie acum, iar băieţelul la grădiniţă. Peste încă o jumătate de oră aproximativ, ea avea să plece de la muzeu pentru a se duce să-l ia şi, nu mult după aceea, aveau să vină acasă.

Tim îi aştepta.

Se uită în jur la decorul nefamiliar pe care Laura îl alesese pentru acea etapă a vieţii ei. Era foarte diferit de superbul apartament din Central Park West unde locuiseră împreună înainte să se despartă. Aici, încăperile erau întunecoase, luminate numai de acel

luminator murdar, prăfuite şi deloc izolate fonic ca fosta lor casă. Auzea camioane hurducăindu-se pe străzile învecinate şi pe cineva care exersa la pian cu un etaj sau două mai jos.

Încăperea principală era un loc plin de becuri, aparate de fotografiat şi decoruri, cu living-room-ul într-un capăt, separat de două paravane mari. Pereţii erau plini de fotografii, prinse cu pioneze pe panouri de plută. Majoritatea înfăţişau oameni ale căror chipuri nu însemnau nimic pentru el. Celelalte erau ale băiatului. Ochii lui negri străluceau cu o inocenţă care îl făcu pe Tim să-şi ferească privirea. Parcă simţea valul de iubire al Laurei faţă de băiat şi grija ei inundînd încăperea.

Tim vîrî mîna în buzunarul salopetei şi atinse arma pe care o adusese. Era un pistol de poliţie de calibru 38, cumpărat în dimineaţa aceea în apropiere de Times Square.

Pătrunsese în apartament cu cîteva clipe în urmă, după ce intrase în clădire apăsînd pe toate soneriile în acelaşi timp şi după ce folosise ustensilele aduse pentru a sparge închizătoarea *Jensen* a apartamentului. Era limpede că pe Laura nu o preocupa în mod serios securitatea.

Ieşi din living-room şi începu să se plimbe încet prin locuinţă. Bucătăria se afla într-un colţ al acelui spaţiu imens, dar i se imprimase căldură prin adăugarea unor perdele viu colorate şi a unui tapet atrăgător. Picturi făcute de băiat erau agăţate peste tot. Una din ele o înfăţişa pe Laura ca un băţ zîmbitor

sub care era scris cu litere de tipar copilăreşti cuvîntul MAMI.

În jurul mesei de bucătărie se aflau trei scaune, dar pe ea se vedeau numai două şervete. Pe dulap era o căniţă de plastic pentru copil şi un vas cu ciocolată. În dulapuri, cutii de cereale şi prăjituri. În frigider, alături de sticle de lapte şi de suc de portocale, Tim găsi o fiolă conţinînd un medicament. Citi prospectul. Era un antibiotic pentru băiat, care avusese o infecţie la urechi.

Tim intră apoi în dormitoare. Acestea erau patru. Două din ele erau folosite pentru depozitarea aparatelor de fotografiat, decorurilor, suporturilor, trepiedelor şi altor lucruri necesare fotografiatului. Erau sertare cu dosare aşezate cu grijă, ce conţineau negative, date, numere de rolfilme şi, uneori, chiar şi notele de plată ale clienţilor. Laura era foarte meticuloasă în noua ei muncă.

Apoi era camera obscură, foarte spaţioasă, cu utilaje atît pentru developarea filmelor color cît şi pentru cele alb-negru şi un aparat pentru mărirea fotografiilor, aşa cum văzuse că erau multe prin apartament.

Tim aruncă o privire în dormitorul Laurei. Era un pat dublu cu o ramă simplă şi fără tăblie. O plapumă şi o cergă erau întinse pe el. Mai erau, de asemenea, un scrin micuţ cu sertare şi o bibliotecă şi, după cum se părea că se află peste tot în casă, cîteva sertare cu dosare.

După aceea, Tim se duse în camera băiatului.

Aceasta fusese tapetată cu imagini ale unor personaje de desene animate. Pătuţul avea şi el o plapumă pufoasă. Sub pernă, Tim zări marginea a ceea ce trebuia să fie un pled, de care, la patru ani şi jumătate, era încă foarte ataşat.

Pe pereţi erau prinse desene făcute de copil. Printre ele era unul care o înfăţişa pe Laura cu băiatul şi cu un alt tovarăş de joacă, toţi reprezentaţi în culori expresive. Sub tovarăşul de joacă era scris cuvîntul ALFALFA. Tim nu putea spune dacă desenul fusese realizat de un adult într-o manieră copilărească sau de un adult şi un copil în colaborare.

Mai era un coş cu jucării. Animale de pluş. O măsuţă de lemn cu creioane colorate şi un carneţel. Perdele viu colorate atîrnau la fereastră. Camera era în mod evident decorată cu dragoste, la fel ca şi bucătăria, pentru a-l face pe băiat să simtă că acel apartament imens conţinea şi locuri dedicate numai vieţii alături de mama lui.

Cînd dădu să iasă, Tim observă o veioză ciudată lîngă uşă, cu globul de sticlă pictat în culori vii. O aprinse. Uitîndu-se pe tavan, văzu reflectarea slabă a figurii pictate. Noaptea trebuia să fie un amuzament pentru copil, îşi spuse el.

Se întoarse în living-room, unde erau două fotolii şi o canapea, o măsuţă de cafea pe care văzu cîteva reviste de fotografie, un număr din *Newsweek* şi secţiunea *Artă şi Divertisment* din *Times* cu chipul băiatului pe prima pagină. În faţa canapelei era un televizor mic. Covorul era împletit. Cîteva plante agă-

Întoare se bucurau de binecuvîntarea luminatorului.

Întregul apartament avea un aspect de spaţiu locuit. Era evident că Laura trăia atît de mult pentru munca ei, încît nu îi mai păsa de ce era în jur. Locuinţa aceea trăda stilul de viaţă al unei persoane cu gîndul în altă parte.

Numai părţile care erau pentru băiat dezvăluiau o atenţie plină de dragoste pentru detaliu, o îngrijire caldă a cuibului, ceea ce arăta cît de mult ţinea Laura la el. Viaţa ei se împărţea în mod clar între pasiunea pentru noua carieră şi preocuparea faţă de fiul ei.

Tim se aşează pe canapea. Se simţea relaxat şi detaşat. Nu se grăbea. Cînd aveau să vină acasă, el va face ce trebuia. Ceea ce avea să se întîmple de acum încolo era ceva impersonal, o chestiune de dreptate şi istorie. Venise vremea să facă ordine în relaţia lui cu Laura odată pentru totdeauna. Lucrurile trebuiau puse la punct. Îi părea rău că trebuia să iasă aşa, dar nu avea încotro.

Evident, articolul din *Times* în legătură cu expoziţia îi apăruse în faţă din voia destinului. Cît de perfect era totul! Îi arătase tot ce avea nevoie să ştie despre proporţiile trădării Laurei, despre enormitatea crimei ei. Şi îi mai arătase şi cum să rezolve totul dintr-o singură mişcare.

Şi totul numai pentru că Laura avusese mîndria, prostia şi vanitatea de a publica pozele băiatului pentru a le vedea toată lumea! Aceea era cheia tuturor lucrurilor. Tim se întrebă cum de fusese posibil ca o persoană atît de interiorizată ca Laura să cadă

pradă unui astfel de impuls. Pur şi simplu, era uluit.

Stătea liniştit şi aştepta, pipăind pistolul din buzunarul salopetei.

Timpul trecea. Auzi paşi afară şi sări să se ascundă în spatele uşii, dar paşii trecură mai departe. Vreun vecin, fără îndoială. Tim se aşeză din nou.

La un moment dat începu să se simtă prost, stînd sub privirea băiatului care se uita la el dintr-o duzină de fotografii cu acea inocenţă dezarmantă a lui. Se ridică şi începu să se plimbe iar prin apartament.

Se opri în pragul camerei ei şi aruncă o privire patului. Ceva îl atrăgea spre el.

Intră, se aplecă, atingînd salteaua aiurea, simţi arcurile în palmă şi apoi se îndreptă din nou. Observă o măsuţă alături pe care se aflau împrăştiate cîteva cărţi şi reviste. Erau reviste de fotografie şi un număr din *The New Yorker*. Una din cărţi era un roman, *Să ucizi o pasăre imitatoare*. Cealaltă era *Îngrijirea copiilor* a doctorului Spock. Tim se aplecă şi o deschise la pagina unde se afla semnul. Era partea despre dureri de urechi şi alte infecţii specifice copilăriei.

Simplitatea spartană a camerei îl şocă pe Tim. Se părea că somnul nu o interesa prea mult pe Laura. Trăia numai pentru munca ei.

Pe de altă parte, probabil că, uneori, băiatul, speriat de vreun coşmar, venea să doarmă cu ea. În astfel de ocazii, acel pat dublu era foarte folositor.

De asemenea, îşi spuse Tim uitîndu-se la pat, Laura nu putea găzdui pe nimeni în celelalte dormitoare, care erau pline de dulapuri şi de tot felul de

ustensile fotografice. Un musafir nu avea unde să doarmă, în afară de canapeaua din living-room.

Eh, poate că nu primea oaspeţi acolo.

Pe de altă parte, dacă cineva stătea pînă tîrziu, pînă cînd adormea copilul şi, după un pahar de vin, hotăra să rămînă, era destul loc în acel pat dublu...

În clipa aceea, ceva întunecat îi acoperi vederea lui Tim, învăluind toată încăperea, în timp ce numai patul era foarte clar. Vedea totul cu ochii minţii: mama iubitoare învelindu-şi fiul şi sărutîndu-l de noapte bună, înainte de a se întoarce în living-room pentru a se ghemui pe canapea lîngă oaspete, în timp ce muzica se auzea în surdină. Apoi se făcea din ce în ce mai tîrziu, clădirea se cufunda în tăcere, iar Laura, în blugi şi tricou, îl lua de mînă pe musafir şi îl conducea în linişte în camera ei, cu un zîmbet pe buze...

Poate era chiar tatăl băiatului. Poate că venea acolo uneori. Poate era un vizitator constant, aproape un membru al familiei. Poate că se întîmpla adesea să doarmă în acel pat dublu.

Se lăsă încet în jos, atinse cerga şi o trase cu două degete pînă cînd căzu pe podea cu un zgomot înăbuşit. Se uită la plapuma de dedesubt şi o trase şi pe aceasta. Acum văzu cearceafurile. Parcă simţea trupul gol al Laurei lunecînd între ele, îi auzea oftatul şi îi simţea braţele delicate trăgîndu-şi iubitul mai aproape, zîmbind ispititor.

Tim duse mîna la buzunar pentru a scoate cuţitul pe care îl adusese cu el şi, fără să-şi dea seama

ce face, înfipse lama încet în saltea prin cearceafuri.

Vedea zîmbetul pe care Laura i-l arunca iubitului ei, iar şi iar, îi vedea braţele întinzîndu-se, picioarele depărtîndu-se de bunăvoie, membrele delicate desfăcîndu-se dornice şi fierbinţi. Iar şi iar imaginea aceea îi vui prin minte, ca un tren care străbate în goană un tunel întunecat. Buzele ei păreau să se desfacă pentru dragoste în creierul lui, iar geamătul ei de încîntare îi răsună în toate simţurile.

Tim simţea vag spasmele care îi scuturau trupul cînd se aşeză în genunchi pe pat. Apoi, înţelese că era ud. O ruşine cumplită îl copleşi împreună cu o furie la fel de cumplită.

Cînd îşi veni în fire, descoperi că sfîşiase tot patul cu cuţitul. Cearceafurile erau zdrenţuite, iar umplutura saltelei ieşea smocuri – smocuri în lumina slabă care pătrundea pe fereastra acoperită de draperie.

Intrînd în panică, sări din pat şi se dădu în spate, uitîndu-se la el. Arăta de parcă degetele nevăzute ale unui uriaş îl făcuseră praf într-un moment de furie nebunească. Salteaua aceea ruptă părea abandonată şi jalnică în încăperea sumar mobilată.

Se uită la ceas. Trei fără un sfert. Cît timp rătăcise, oare, în fantezia lui? Să fi făcut zgomote care să-i alerteze pe vecini cu privire la prezenţa lui acolo?

Ciuli urechile cu răsuflarea întretăiată. În clădire era linişte, în afară de ecoul pianului de dedesubt. Tim se linişti.

Tocmai dădea să se întoarcă în living-room cînd observă dulapul cu sertare din partea opusă patului.

Il deschise dintr-un impuls.

Sertarele erau pline cu dosare identice cu celelalte din apartament. Pe fiecare era înscrisă cîte o dată.

Tim deschise cele patru sertare pe rînd. Cînd ajunse la ultimul, ceva îi atrase atenţia.

Era o mapă maron închisă cu o clapă. Tim o trase afară şi o desfăcu.

Înăuntru erau scrisori, fotografii şi hîrtii. Văzu două diplome, una de la liceul pe care Laura îl absolvise în Queens şi cealaltă de la *Şcoala de design Parsons.* Îi văzu şi premiile oferite de *Critica modei americane* împreună cu pozele făcute cu respectivele ocazii.

Printre hîrtii se afla o fotografie veche a doi oameni, un bărbat şi o femeie, făcută evident cu multă vreme în urmă. Tim se uită la chipurile lor. Îşi amintea de fotografia aceea. Laura i-o arătase chiar după ce se căsătoriseră. Era poza de nuntă a părinţilor ei, făcută în ţara lor natală. Tatăl se uita sever spre obiectiv, pozînd în faţa decorului pictat în cel mai bun costum al său. Mama avea un aer blînd şi cumsecade. Laura nu semăna foarte mult cu nici unul dintre ei.

Tim se gîndi la propriii săi părinţi şi puse fotografia la loc.

Apoi începu să deschidă scrisorile.

Cîteva erau de la el. Le scrisese cînd era plecată în călătorii de afaceri, în timpul căsătoriei cu Laura. Nu se osteni să le mai citească. Roşea numai cînd se gîndea la acele cuvinte de dragoste stîngace. Dar îl uimi faptul că ea le păstrase şi acest lucru părea să-i

confirme că făcea bine ceea ce făcea.

Printre celelalte suveniruri găsi un al doilea pachet de scrisori, legat cu un elastic. Îl scoase şi deschise scrisorile una cîte una.

Mesajele lor erau succinte. Nici un cuvînt; doar date şi ore. Evident, întîlniri.

Tim încuviinţă. Cîtă dreptate avea! Cîtă dreptate avusese mereu!

Vreo două scrisori conţineau schiţe de oameni şi locuri realizate pe o hîrtie de foarte bună calitate. Erau desene făcute în grabă, dar reuşite şi pline de energie. Tim avu impresia că recunoaşte două sau trei chipuri. Erau personalităţi politice. Eisenhower, Nixon şi, poate, McCarthy.

Şi mai era un desen făcut pe un şervet de la vreun restaurant. O înfăţişa pe Laura şi era realizat doar în creion. Nu purta nici o dată şi nici nu era semnat.

Tim se uită cu atenţie la scrisori şi la desene. Era, evident, aceeaşi mînă care făcuse portretul de pe şervet.

Simţi nişte furnicături lăuntrice. Îşi dădu seama că deschisese uşa din dos a celui mai intim colţ din inima Laurei.

Căuta şi mai nerăbdător prin restul de hîrtii. Scrisori, certificate, o tentativă de scriere a alfabetului din partea băiatului. Articolul de ziar îngălbenit în care se pomenea de moartea părinţilor ei şi cel despre căsătoria ei cu Tim.

Trebuia să mai fie şi altceva. Îi simţea prezenţa în vîrfurile degetelor, dar încă nu-i dădea de urmă.

Apoi, totul încremeni deodată cînd observă un plic

maro separat de celelalte hîrtii. Îl deschise.

Singurul lucru care ar fi putut schimba cursul inevitabil al acelei zile şi al viitorului îl privea în faţă.

O fotografie.

Cincisprezece

29 aprilie 1964

6:45 p.m.

Laura stătea la masa din bucătărie cu Michael.

Băiatul bea ciocolată fierbinte şi mînca un biscuit, privindu-şi tot timpul mama. Laura făcu tot posibilul să zîmbească.

În apartament de aflau patru ofiţeri de poliţie. Doi în uniformă, ceilalţi doi în civil. Sosiseră la o jumătate de oră după ce sunase Laura în cursul după-amiezei. Unul din ei presăra cu praf alb prin studio şi prin zona din apropierea camerei obscure pentru descoperirea amprentelor. Un altul fotografia dezastrul din apartament.

În zăpăceala descoperirii celor întîmplate, Laura

reuşise să-l împiedice pe Michael să vadă în ce stare era patul. Băiatul nu văzuse decît sertarele răsturnate prin toată casa, cărţile, ziarele şi tot felul de obiecte împrăştiate. Dar în ochii lui negri se vedea foarte clar că acea violare a căminului lor era o experienţă îngrozitoare pentru el. Laura nu îl mai văzuse niciodată atît de înspăimîntat. Se agăţa de ea cu disperare. Nici chiar instinctul lui copilăresc de acceptare nu putea concepe un lucru care era de-a dreptul ostil.

Laura se îngrijise să vadă dacă toate jucăriile lui erau întregi. Verificase, de asemenea, dacă Felix, figurina de pe veioză, era nevătămat şi îi spusese lui Michael să vadă dacă Alfalfa, prietenul lui imaginar, nu păţise ceva.

– Aşa, spuse ea alăturîndu-i-se în acel ritual. Toţi sîntem teferi. O să dorm în camera ta în seara asta ca să fim cu toţii împreună. Cel care a făcut toate astea a fost foarte prost şi, probabil, foarte speriat. Dacă ar fi fost copilul meu, i-aş fi tras o bătaie straşnică. Dar să nu-ţi faci griji, totul o să fie exact cum a fost, imediat după ce poliţiştii şi cu mine o să facem ordine.

Se chinuise să-i dea de lucru şi să-l amuze, în timp ce îi ajuta pe poliţişti să descopere ce anume lipsea.

Dar tocmai aceea era problema. Nu lipsea absolut nimic. Cel puţin nimic de-al casei sau personal.

– Cine a făcut asta, spuse detectivul însărcinat cu acel caz, ori căuta ceva ce n-a găsit aici – şi a făcut dezastrul ăsta de furie – ori a găsit ceva a cărui lipsă n-aţi observat-o încă.

Clătină din cap uitîndu-se spre uşa închisă a dormitorului ei.

– Totuşi nu-mi place deloc cum arată patul ăla, spuse el. Nici un spărgător obişnuit n-ar face aşa ceva.

Poliţiştii îi puseseră Laurei toate întrebările de rigoare despre vecini, despre viaţa ei personală şi profesională şi dacă ştia sau nu pe cineva care ar fi putut face un asemenea lucru. Ea dădu obişnuitele răspunsuri.

Singura ei mare grijă era că toate dosarele îi fuseseră deschise şi conţinutul împrăştiat prin toată casa. Probabil că aveau să treacă zile sau chiar săptămîni întregi pînă cînd va face ordine. Nici chiar sistemul ei de a marca fiecare set de dubluri şi negative cu cîte un număr nu uşura această treabă. Avea să înceapă imediat după ce adormea Michael.

Acum stătea cu el la masă, privindu-l cum îşi bea ciocolata şi gîndindu-se la tot ce se întîmplase. Deşi trăia în Manhattan de la optsprezece ani, nu i se mai părsese locuinţa niciodată. În fond totdeauna trebuie să fie un început. Dar nu îi plăcea deloc sentimentul că nişte mîini străine i-au atins lucrurile personale. Şi, la fel ca detectivul, era îngrijorată de starea patului.

– Domnişoară Blake?

Fu trezită din reverie de o voce groasă. Îşi ridică privirea şi în prag văzu un chip familiar.

– Dan Aguirre. Mă mai ţii minte?

Pe moment, Laura era prea zăpăcită din cauza celor petrecute după-amiază pentru a-şi da seama de

îl cunoştea. Apoi, chipul lui se ivi din trecut cu o impozime uluitoare. Chiar şi numai vederea lui păru să dea timpul înapoi.

El intră în bucătărie şi îi întinse mîna. Ea i-o strînse zîmbind.

– Bineînţeles că te ţin minte. Ce mai faci?

– Bine, spuse el. Mai bătrîn, dar, altfel, neschimbat.

Laurei nu i se părea deloc mai bătrîn. Avea încă acelaşi corp atletic, mustaţa de matador, pielea bronzată şi acel aer calm care o impresionase atît cînd îl văzuse prima oară. Era, însă, puţin mai liniştit decît înainte. Iar ochii lui erau altfel. Cînd îl văzuse prima oară, aceştia fuseseră ochi de poliţist, plini de un scepticism rece. Acum păreau mai înţelepţi, poate chiar mai blînzi. Ceea ce îl făcea să arate, dacă era posibil, mult mai bine decît altădată.

– Eşti cu... adică, te-au...? se bîlbîi Laura arătînd spre ceilalţi poliţişti.

– Vrei să mă întrebi dacă mă ocup de cazul ăsta? întrebă el şi apoi scuturâ din cap. Acum sînt la Omucideri, dar colegii mei mi-au spus ce s-a întîmplat, aşa că am venit să văd cu ochii mei. Sper că nu te superi.

– Absolut deloc, spuse ea. Nu vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc. Dar poate că-mi arăţi puţin casa.

– Bine, zise ea după care se întoarse spre băiat. Michael, este domnul detectiv Aguirre, un vechi prieten de-al meu. Mă duc alături să-i arăt ceva.

Detectivul se aplecă spre băiat.

– Încîntat, Michael, spuse el. Te superi dacă o răpesc pe mama un minut?

Michael dădu din cap cu un zîmbet slab, prea ruşinos ca să răspundă.

– E un băieţel frumos, spuse Dan Aguirre cînd el şi Laura ieşiră din încăpere. Probabil că eşti foarte mîndră de el. Eu am două fetiţe, amîndouă puţin mai mari ca el.

Ea îl plimbă prin apartament. El observă harababura din jur şi le vorbi puţin celorlalţi poliţişti.

– Ţi-a trecut prin cap ideea că ar fi putut să caute ceva în legătură cu fotografiile dumitale? o întrebă el pe Laură arătînd spre pozele şi negativele împrăştiate pe jos.

– Nu, nu m-am gîndit nici o clipă la aşa ceva, pentru că nu-mi închipui de ce ar fi făcut-o.

– Mai gîndeşte-te. Nimic din ce ar lua un hoţ obişnuit nu pare să lipsească. Televizorul, casetofonul, radioul, banii lichizi, bijuteriile dumitale – totul e intact. Iar dosarele astea răvăşite n-ar avea nici un sens, decît dacă respectivul căuta ceva anume.

– Bine, dar nu-mi dau seama ce, spuse Laura ridicînd din umeri. Nici una din fotografiile mele nu merită furată. Şi mă-ndoiesc că vreuna din ele ar fi un motiv de stînjeneală pentru cineva.

Detectivul observă secţiunea *Artă şi Divertisment* a ziarului *New York Times* pe măsuţa de cafea şi o ridică.

– Felicitări pentru succes, spuse el. Îmi amintesc cînd abia îţi începuseşi activitatea de fotograf. Ar trebui să te mîndreşti foarte mult cu ceea ce ai realizat.

Aruncă o privire în jur la fotografiile de pe pereţi.

– Mulţumesc, spuse Laura.

El continuă să ţină ziarul în mînă în timp ce o împingea uşor spre dormitor.

– Te superi dacă mă uit puţin?

Laura îi deschise uşa şi intrară amîndoi. Spre surprinderea ei, el închise uşa în urma lor.

După aceea se aplecă să se uite la pat şi la salteaua zdrenţuită. Observă sertarele dulapului golite şi dosarele şi aşternuturile împrăştiate pe jos.

Apoi se întoarse spre Laura şi îi vorbi cu un glas scăzut.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, domnişoară Blake. Şi te rog mult să nu mă minţi.

– De ce te-aş minţi? îl întrebă ea sincer surprinsă.

– A fost luat ceva de care nu le-ai spus poliţiştilor?

– Nimic, zise ea. Cel puţin nimic de care să-mi dau seama. Toată casa e întoarsă cu susul în jos, dar nu pare să lipsească nimic.

– Asta nu-i o spargere, domnişoară Blake, îi spuse el privind-o cu foarte multă seriozitate.

Laura fu luată prin surprindere.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Am dat un telefon în California după-amiază, spuse el. Fostul dumitale soţ, domnul Riordan, a plecat de acasă ieri dimineaţă subit. Soţia lui habar n-are unde e. Şi nici cei cu care lucrează nu ştiu nimic.

Laura îl privi cu ochii mari. Nu ştiuse că Tim era însurat. De ani de zile nu se mai gîndise la el.

– Un bărbat care corespunde descrierii fostului

dumitale soţ a cumpărat ieri dimineaţă un bilet spre New York de la aeroportul din Los Angeles, adăugă Aguirre. Cred că a fost aici, domnişoară Blake.

Laura simţi că se cutremură, Privi în ochii negri ai detectivului cu neîncredere şi din ce în ce mai îngrozită.

– Tim? întrebă ea. Bine, dar de ce? După tot acest timp... De ce?

Dan Aguirre ridică ziarul pe care îl ţinea în mînă.

– *New York Times* era unul din ziarele pe care fostul dumitale soţ le citea ieri dimineaţă cînd soţia lui a plecat la cumpărături, spuse el. Acum vreo oră am rugat-o să-l răsfoiască. Secţiunea asta lipseşte.

Îi arătă prima pagină a secţiunii *Artă şi Divertisment,* de unde Michael o privea cu inocenţă.

Laura se uită de la ziar la poliţist şi la patul sfîşiat din spatele lui.

– Nu-mi vine să cred, zise ea cu un glas tremurător. E imposibil.

Privirea detectivului se înăsprise. Ea văzu din nou acea expresie de prudenţă şi tenacitate pe care o observase atunci cînd o salvase din mîinile lui Tim cu cinci ani în urmă.

– Nimic nu e imposibil, domnişoară Blake, spuse el.

Şaisprezece

30 aprilie 1964

11:00 a.m.

Tess se afla în faţa unei camere de luat vederi într-un studio de televiziune din Washington, D.C. Peste două minute urma să i se alăture lui Hal într-un duplex pentru un interviu cu mediatorul NBC de la New York.

Hal se afla în Detroit. Imediat după interviu avea să se urce în avion îndreptîndu-se spre Indiana, unde trebuia să ţină un discurs important pentru Veteranii Războaielor de peste Graniţă. Tess însăşi, care avusese două apariţii la Washington în ziua aceea, trebuia să ajungă pînă după-amiază în Philadelphia şi a doua zi dimineaţă să fie la New York.

Timp de o oră încercase să ia legătura cu Hal prin telefon, dar nu reuşise. Din locul unde ţinuse discursul precedent, el se dusese direct la studioul NBC din Detroit. Mai devreme în cursul acelei zile, ea sunase de o duzină de ori şi vorbise cu voluntarii, căci atunci el se afla în avion venind din Ohio.

Tess se gîndi înciudată la toate acele angajamente, călătorii cu avionul şi alte obligaţii care o făceau să nu poată lua legătura cu Hal prin telefon pe toată durata campaniei. Luă hotărîrea ca, după ce se va termina tot acel coşmar, să stea la cel mult doi metri de el timp de un an şi să nu se mai urce nici în ruptul capului într-un avion fără el.

Dar în ziua aceea, frustrarea îi atinsese punctul culminant. Căci avea să-i dea o veste extrem de importantă şi minunată lui Hal şi, deocamdată, îi fusese imposibil să ia legătura cu el.

În clipa aceea, cînd fata de la machiaj mai aplica puţină culoare pe chipul obosit al lui Tess, îl vedea pe Hal pe monitor. Vorbea cu cineva din afara razei camerei de luat vederi şi se uita la o pagină dactilografiată, care reprezenta, probabil, un raport al lui Tom Rossman despre ultimele evenimente ale campaniei.

A doua zi urmau să aibă loc alegerile primare. Deşi Hal se descurcase minunat în combaterea valului de zvonuri privind candidatura sa, sondajele de opinie arătau că avea să-i fie greu să cîştige primarele. Adversarii lui căpătaseră forţă de pe urma obsedantelor insistenţe ale presei asupra retragerii lui

Iminente şi se prevedea o luptă strînsă pentru cele patru primare importante şi cele cinci conciliabule de partid.

După alegerile de a doua zi, campania avea să redevină o cursă de cai. Poziţia de lider a lui Hal avea să ţină de domeniul trecutului şi, fiindcă se apropia convenţia, trebuia întocmită o strategie care să-i asigure, totuşi, numirea.

Numai dacă ar fi putut să-i vorbească! Dar ea nu putea decît să-l privească pe monitor şi să bombăne la adresa acelui duplex care o aducea atît de aproape de soţul ei, dar în acelaşi timp o ţinea destul de departe ca să nu poată schimba cu el un cuvînt între patru ochi.

Îl văzu zîmbind spre un punct din afara camerei. Un zîmbet copilăresc îi lumină faţa.

– Cucu bau, se auzi vocea lui în difuzoarele studioului. Te-am văzut.

Tess roşi cînd îşi dădu seama că i se adresa chiar ei. Probabil că se uita la imaginea ei de pe monitorul studioului din Detroit.

– Nu-i aşa că-i drăguţă? îi întrebă el pe cei din jur, referindu-se la Tess. Arată mult mai bine decît mine. Nu-i drept. O să-mi distrugă imaginea.

Tess zîmbi şi îi trimise un sărut. Nu se simţea deloc drăguţă în ziua aceea. Chiar şi pe monitor, părea prea palidă şi prea trasă la faţă. Dar ştia cît noroc avuseseră să fie invitaţi la acel interviu. Le oferea ocazia să prezinte un front unit în faţa publicului în acea ultimă seară dinainte de primare.

Deşi nimeni nu o spunea pe faţă, zvonurile din săptămîna aceea conţinuseră şi o insinuare sexuală. Acest lucru se datora, probabil, faptului că imaginea lui era atît de mult asociată cu nuanţe de natură sexuală – căsnicia lui nereuşită cu Diana Stallworth, absenţa copiilor, frumuseţea Dianei şi a lui Bess, enormul lui succes în rîndul femeilor şi, în final, reputaţia lui de amant extraordinar.

Astfel că era important ca Hal şi Bess să pară fericiţi şi apropiaţi în duplexul acela în faţa întregii ţări.

Dar toate acele lucruri nu însemnau nimic pe lîngă vestea pe care Tess avea să i-o dea lui Hal. Pacheţelul pe care îl primise în dimineaţa aceea printr-un curier conţinea chiar arma de care avea nevoie pentru a pune capăt ameninţărilor adresate lui Hal odată pentru totdeauna. Deşi nu îi putea spune ce conţinea pachetul şi nici despre îngrozitorul secret care se aflase în spatele acelui coşmar din ultimele şase zile, putea să-i spună măcar că tot ce era mai greu trecuse, că pericolul fusese înlăturat.

Numai dacă ar fi putut să-i vorbească în particular!

Producătorul din studio număra ultimele secunde dinainte de începerea interviului. Chipul mediatorului apăru pe monitor. Îi prezentă pe Hal şi pe Bess telespectatorilor şi prima întrebare i-o adresă lui Hal.

– Domnule senator Lancaster, campania dumneavoastră a avut de suferit săptămîna aceasta de pe urma unui zvon persistent potrivit căruia aţi intenţiona să abandonaţi cursa pentru alegerile primare. Deşi aţi negat acest lucru, sondajele de opinie arată că aţi

pierdut foarte mult teren. Unii observatori sînt de parere că veţi pierde toate marile primare mîine. Spuneţi-mi, vă rog, care va fi strategia dumneavoastră în cazul în care s-ar întîmpla aşa ceva? Cum veţi încerca să refaceţi forţa campaniei – presupunînd că aceasta poate fi, totuşi, salvată?

Era o întrebare dură, exact cum se temuse Tess. Se uită la monitor pentru a-l vedea pe Hal răspunzînd.

– Păi, David, cu riscul de a fi nepoliticos, întîi am de gînd să- mi salut soţia, pe care n-am văzut-o de nouă zile şi opt ore şi abia după aceea îţi voi răspunde. Bună, Bess. Ce mai faci?

Tess se simţi străbătută de un fior în clipa în care întrebarea lui Hal răsună în studioul gol. Cît de drăguţ din partea lui să i se adresese direct! Trebui să-şi reţină lacrimile care îi inundară ochii cînd îi simţi delicateţea pe calea undelor.

– Foarte bine, Hal, izbuti ea să spună, înăbuşind cuvîntul „dragă" ce îi stătea pe limbă. Mi-e dor de tine.

– Sentimentul e reciproc, zise el zîmbind. Trebuie să-ţi spun, David, că a avea o soţie care se pricepe atît de bine la campanii este şi bine şi rău. Îmi place foarte mult să citesc despre ea în ziare în fiecare zi şi să o văd la televizor. Dar n-am pe nimeni care să mă ajute să-mi fac nod la cravată. E o senzaţie de singurătate.

Tess îşi admira soţul din tot sufletul. Nu numai că reuşise să o salute şi să-şi transmită afecţiunea de la distanţă în timp ce milioane de telespectatori se aflau

între ei, dar izbutise să-şi transmită mesajul potrivit tuturor acelor oameni. Spunea că îşi iubeşte soţia, că îi este dor de ea şi că-i simte lipsa. Acest lucru îl umaniza şi arăta publicului că mariajul lui era fericit.

Între timp, el se apucase să-i răspundă comentatorului cu fermitate în legătură cu falsitatea zvonurilor care circulau. Spuse că era firesc ca întrecerea să fie mai strînsă în acel moment şi că abia aştepta o campanie agresivă şi dură care să-l facă să cîştige numirea la primul scrutin în cadrul convenţiei din august.

– Următoarea întrebare aş dori să i-o pun doamnei Lancaster, spuse mediatorul apoi. Spuneţi-mi, doamnă Lancaster, ce credeţi că ar trebui să se facă pentru a se ieşi din norul misterios care s-a abătut asupra campaniei soţului dumneavoastră în cursul acestei săptămîni?

Tess izbuti să zîmbească, în ciuda tulburărilor ei lăuntrice.

– Cred că lucrul cel mai bun pe care îl poate face Hal Lancaster în cursul viitoarelor săptămîni este să fie el însuşi. După părerea mea, cineva care se teme de popularitatea lui Hal în rîndul cetăţenilor americani a aruncat o perdea de fum într-o tentativă disperată de a-i slăbi avîntul. Cu alte cuvinte, Hal plăteşte pentru faptul că este favorizat. Dar alegătorii ştiu care sînt intenţiile lui şi, în final, numai glasul lor va conta. Eu am încredere deplină în Hal, la fel ca milioane de alţi americani. Va fi nevoie de mult mai mult decît de nişte zvonuri nefondate pentru a zgudui această

încredere.

– Vă mulţumesc, doamnă Lancaster, spuse comentatorul. Văd că, din păcate, nu mai avem timp. Daţi-mi voie să vă urez succes pentru mîine. Mai doriţi să spuneţi ceva înainte de întreruperea legăturii?

Tess privi chipul frumos al lui Hal pe monitor. El se uită direct la ea cu afecţiune şi bună dispoziţie.

Încercă să găsească ceva de spus, dar nu îi venea nimic în minte.

„E în regulă, dragul meu. Eşti în siguranţă acum. Am scăpat de pericol. Te iubesc!"

În acea fracţiune de secundă, Tess simţi ironia faptului de a fi despărţită de Hal chiar de acel mijloc de informare asupra căruia exercitase atîta control în toţi acei ani. Cu ajutorul televiziunii aproape că reuşise să-l atingă peste o ţară întreagă. Dar erau milioane de oameni care i-ar fi auzit fiecare cuvînt. Şi tocmai pentru aceştia ea trebuia să arate cît mai bine şi cît mai relaxată, chiar şi atunci cînd ardea de nerăbdare să-i spună lui Hal tot ce avea pe suflet.

Văzînd că ea amuţise, Hal rupse tăcerea.

– Nu uita să votezi mîine, draga mea, spuse el. Şi, mai ales, nu uita cu cine să votezi.

– N-o să uit, spuse ea cu un glas stins, încercînd să-i transmită cu ajutorul zîmbetului cît de mult îl iubea şi simţea nevoia să-i vorbească.

Interviul luă sfîrşit.

În zăpăceala din studio, Tess făcu eforturi disperate de a se elibera doar atît cît să-l sune pe Hal. Pînă la urmă, producătorul o conduse în biroul său şi

o lăsă să folosească telefonul. Ea sună la studioul din Detroit şi ceru cu domnul senator Lancaster. Îi trebui foarte mult să-i explice secretarei prudente cine era şi de ce era nevoie ca senatorul să stea de vorbă cu ea imediat. Aşteptă un moment îndelungat pînă cînd secretara încercă să-i dea legătura cu studioul. Tess stătea ca pe ghimpi.

– Regret, doamnă Lancaster, spuse vocea după vreo două minute. Soţul dumneavoastră a plecat imediat după interviu. Cred că trebuia să prindă un avion. Vreţi să lasaţi vreun mesaj?

– Nu, spuse Tess oftînd dezamăgită. Nu vreau să las nici un mesaj. Vă mulţumesc, oricum.

Închise. Din nou liniile de comunicare dintre ea şi Hal erau blocate cu încăpăţînare.

Trebuia să ia legătura cu el cît mai curînd posibil. Dar, în planurile ei, altceva era prioritar acum.

Trebuia să copieze caseta pe care o primise de la Leslie Curran în dimineaţa aceea şi să o expedieze pînă seara.

Șaptesprezece

New York

2:15 p.m.

Laura stătea ghemuită într-un colţ al canapelei din living-room, simţindu-se ca un copil vinovat care încearcă să întîrzie mărturisirea unei greşeli părinţilor ce aşteaptă răbdători.

Detectivul Dan Aguirre stătea pe fotoliul din faţa ei, ţinînd un ziar pe genunchi. Ea ştia perfect că o priveşte, dar nu se uita la el. Televizorul era în funcţiune, însă nici unul din ei nu îi dădea atenţie.

Era după-amiază şi Michael se afla la grădiniţă. În curînd, Laura, însoţită de detectiv, avea să se ducă să-l ia.

Aguirre îşi petrecuse noaptea aţipind pe canapea

şi răspunzînd telefoanelor din partea colegilor săi. Michael fusese surprins văzîndu-l acolo de dimineaţă cînd venise somnoros din camera lui. Dar Dan Aguirre izbutise să-l farmece şi să-l liniştească în legătură cu prezenţa lui.

Cînd plecară spre grădiniţă, la unsprezece şi jumătate, între cei doi exista o ciudată încredere, de parcă amîndoi ar fi fost răspunzători de protejarea Laurei. Michael era vădit impresionat de atitudinea prietenoasă a detectivului. Cît despre Aguirre, el îl trata pe băiat cu respect, dar evita să arboreze un aer de superioritate.

– Mi-ar face plăcere să le cunoşti pe cele două fiice ale mele, îi spusese Dan simplu la micul dejun. Denise e numai cu puţin mai mare ca tine, iar Debbie are opt ani. Îţi plac picnicurile?

Băiatul îşi ridicase privirea deodată, interesat.

– Îmi plac untul de arahide şi jeleurile, spuse el.

Poliţistul încuviinţă în semn că înţelegea.

– Şi lui Denise îi plac, zise el prefăcîndu-se că nu era conştient de importanţa loviturii pe care o dăduse făcîndu-l pe băiat să-i vorbească astfel. Lui Debbie îi plac gogoşile, adăugă el. Ai fost vreodată la circ?

– M-a dus mama astă-iarnă, spuse Michael. Mi-au plăcut elefanţii.

Aguirre spusese, ca răspuns la întrebarea Laurei, că divorţase de soţia sa, care trăia în New Jersey şi care obţinuse custodia fetelor, acestea petrecîndu-şi weekend-urile şi vacanţele cu tatăl lor.

Noaptea trecută, Laura dormise pe un pat pliant lîngă pătuţul lui Michael. Făcuse ordine în apartament

îl putuse, astfel încît, cu excepţia cîtorva teancuri uriaşe de dosare fotografice, dimineaţa locuinţa arăta ca de obicei.

Abia după ce se întorseseră de la grădiniţă, Dan Aguirre o rugase pe Laura să ia loc pentru a discuta în mod serios.

– Am vorbit cu cei de la laborator, spuse el. Nu există nici o amprentă. Am verificat la hoteluri şi pensiuni; am pus să se arate peste tot fotografia soţului dumitale de acum şase ani. Pînă acum nimic. Am sunat-o din nou pe soţia lui. Tot nu ştia nimic de el. E foarte îngrijorată.

Laura nu spuse nimic. Se gîndea la soţia lui Tim care se afla atît de departe. Ce şi-o fi spus biata femeie după ce primise telefoane din partea poliţiei new-yorkeze în legătură cu soţul ei dispărut?

– Cred că ar trebui să bănuim că va mai trece pe aici, zise el.

– Pur şi simplu nu înţeleg, repetă Laura. După toţi aceşti ani... N-are absolut nici un sens.

Detectivul o privi cu ochii săi negri care nu trădau absolut nimic din gîndurile care îi treceau prin cap, dar o cîntări neliniştitor de atent.

– Nu te-ai gîndit la nici un motiv? o întrebă el.

– Nu, spuse Laura scuturînd din cap. Zău, nu mă pot gîndi la nici unul. Are propria lui viaţă, aşa cum mi-ai spus. O soţie... Pur şi simplu, nu pricep.

Aguirre îi aruncă o privire cercetătoare care făcea parte din echipamentul său de poliţist. Însemna că auzise ce spusese, dar era departe de a fi convins.

Arătă spre secţiunea *Artă şi Divertisment* a ziarului *Times* care se mai afla încă pe măsuţa de cafea.

– Pasiunea pentru fotografie a fost cea care v-a despărţit iniţial, nu? întrebă el.

Laura îşi feri privirea. Memoria lui extraordinară o uimise.

Următoarea lui întrebare o luă cu totul prin surprindere.

– Cine e tatăl băiatului, domnişoară Blake?

Laura păli şi se făcu mică. Privirea calmă a detectivului nu o părăsi nici o clipă.

– De ce întrebi?

– Cred că e important.

Laura scutură din cap.

– Nu e... relevant, spuse ea enervată de propria incapacitate de a vorbi. N-are nici o legătură cu asta. Trebuie să mă crezi. Nu-ţi pot spune mai mult.

– Cred că ar trebui, insistă el.

– Nu te priveşte! strigă ea. Adică...

Se forţă să-şi recapete controlul.

– Nu mă priveşte decît pe mine. Te rog, nu vreau să vorbesc despre acest subiect.

Expresia lui Aguirre deveni mai calmă. Pe Laura o uimi adîncimea ochilor lui negri. Avea un aer atotcunoscător, dar şi o capacitate de înţelegere specific masculină.

– Laura, spuse el. Apropo, pot să-ţi spun Laura?

Ea încuviinţă forţîndu-se să zîmbească şi ridicîndu-şi privirea spre el.

El arătă spre fotografiile lui Michael de pe pereţi.

– Totul are o legătură cu băiatul, nu-i aşa? întrebă el şi cuvintele lui o ardeau ca un acid. Tot ce s-a întîmplat...?

Ea închise ochii.

– N-am nimic altceva de spus.

Atunci se instalase răceala. Trecuseră trei ore. Dan Aguirre vorbise cu ea despre Michael, despre expoziţia ei, despre orice începînd de la yankei şi vărsatul de vînt al fiicelor lui pînă la rata inflaţiei în ţinutul Nassau. Dar amîndoi ştiau că el aştepta ca ea să se gîndească mai bine şi să-i răspundă. Şi, în tot acel timp, Laura îşi amintea înspăimîntătoarea lui bănuială că Tim ar fi putut să se întoarcă acolo.

Telefonul suna din cînd în cînd şi Aguirre răspundea. Aproape toate apelurile erau pentru el. Pe la ora unu se întoarse de la telefon cu o foaie de hîrtie şi îi citi Laurei ce scrisese pe ea.

– Michael Stewart Blake, spuse el. Născut în 9 septembrie 1959 la *Doctors Hospital.* Mama, Laura Belohlávek. Tatăl, Michael H. Stewart.

Clătină din cap.

– Numărul de la Asigurări sociale al tatălui nu figurează. Deci, nu există.

Urmă un moment de tăcere.

– Laura, poate crezi că, tăcînd, protejezi pe cineva, spuse el. Nu ştiu pe cine. Dar ştiu că s-ar putea să-i pui viaţa în pericol fiului tău dacă nu mă ajuţi.

Laura îl privi cu nişte ochi plini de teamă şi

încăpățînare.

– Nu am ce să-ţi mai spun, insistă ea.

Privirea lui Aguirre păru să-i pătrundă pînă în adîncul sufletului.

– Toate întrebările care îmi trec prin minte referitor la fiul tău ar putea să treacă şi prin mintea fostului tău soţ în clipa asta, zise el. Poate că el a aflat deja o parte din răspunsuri. Poate că asta a găsit aici. Te rog să mă ajuţi, Laura.

Ea trase adînc aer în piept. Văzu logica din vorbele lui.

– S-a întîmplat cu multă vreme în urmă, zise ea. Nu a fost o relaţie de durată. Bănuiesc că ai putea-o numi o... o aventură de o noapte. Respectivul n-a aflat niciodată. Nu l-am... nu l-am mai revăzut niciodată. Era răspunderea mea. N-o să-ţi spun numele lui. N-are nici o legătură cu ce se petrece acum. Eşti mulţumit?

Drept răspuns, detectivul îi aruncă o privire neutră. Ea nu ştia dacă o crede sau nu.

Dar îşi spusese ultimul cuvînt. Se hotărîse în această privinţă.

Dan Aguirre se gîndi la acea femeie misterioasă şi la viaţa ei neobişnuită. Totul în legătură cu ea era incitant, de la cele două cariere atît de diferite şi fostul soţ violent pînă la băieţelul care apăruse în viaţa ei în intervalul scurs de cînd o văzuse el prima oară.

Era fascinat de combinaţia de implorare copilărească cu veşnica tristeţe din ochii ei. Evidenta ei durere nu făcea decît să-i confirme bănuiala că îi ascundea ceva esenţial.

Singurul care nu era misterios în acel scenariu era Tim Riordan.

Întîlnise nenumăraţi indivizi de genul lui în cursul anilor petrecuţi în poliţie. Şi văzuse personal privirea lui Riordan cu cinci ani în urmă cînd îl pusese la pămînt sub privirile îngrozite ale soţiei lui.

Era privirea unui fanatic. Dan Aguirre o cunoştea foarte bine. Un individ ca Riordan putea să se ducă pînă la capătul pămîntului, să devină misionar în Africa, călugăr în Tibet, mercenar în Brazilia – şi vederea unei fotografii a Laurei sau pomenirea numelui ei într-un moment de slăbiciune, l-ar fi făcut să vină după ea chiar şi după mulţi ani.

Acel gen de obsesie nu dispărea niciodată. Persoana care o avea putea să se prefacă mult şi bine că începe o altă viaţă. Dar, la fel ca setea unui băutor înrăit care se abţine luni de zile sau poate chiar ani pînă cînd cedează, caracterul posesiv şi furia ţinute multă vreme într-un Tim Riordan trebuiau să izbucnească mai devreme sau mai tîrziu.

Rapoartele din partea poliţiei şi a autorităţilor închisorii arătaseră foarte clar că Riordan încercase să o uite pe Laura. Fusese un deţinut model la Attica şi eliberat pentru bună purtare după numai doi ani. Se bucurase de succes în sudul Californiei în domeniul hotelurilor şi restaurantelor. Avea o soţie atrăgătoare,

conducea un Mercedes, era proprietarul unui iaht şi era membru al unui club prestigios. Nu făcuse nici o mişcare greşită în tot acel timp.

Dar, cu două zile în urmă, în *New York Times* apăruse un articol despre expoziţia Laurei. Tim Riordan era abonat la *Times.*

Cu o zi în urmă, în apartamentul Laurei se pătrunsese cu forţa, iar patul îi fusese împuns de o sută de ori de către un intrus necunoscut.

Tim Riordan dispăruse din California.

Deci Tim Riordan era intrusul. Pînă la proba contrarie, aceasta era pista pe care trebuia să o urmeze Aguirre.

Dar teoria aceea lăsa prea multe întrebări fără răspuns. De ce nu îi făcuse Tim nici un rău Laurei sau băiatului? De ce lăsase apartamentul în halul acela, cu toate lucrurile împrăştiate şi fără să ia nimic? Unde era acum, oare? Care îi erau planurile?

Pe de altă parte, oare chiar nu luase nimic? Şi, dacă luase, oare Laura ştia ce anume?

Dan Aguirre era poliţist de nouăsprezece ani şi detectiv de doisprezece. Văzuse tot felul de pasiuni şi violenţe omeneşti pe care le avea de oferit New York-ul. Experienţa îi dăruise un instinct sigur în privinţa unui astfel de caz.

Instinctul îi spunea că Tim Riordan venise acolo din cauza băiatului.

Îşi aminti foarte clar că evenimentul care precipitase persecutarea şi răpirea soţiei sale cu cinci ani în urmă fusese o pierdere de sarcină. Faptul că ea îi

pierduse copilul împreună cu bănuiala că viaţa ei amoroasă ar fi avut vreo legătură cu pierderea îl făcuseră să înnebunească. Îşi amintea încă acele cuvinte înspăimîntătoare: „Îmi datorezi un copil."

Acum, cu cinci ani mai tîrziu, Laura avea un copil. Şi, dintr-un motiv cunoscut numai de ea, hotărîse să facă din imaginea băieţelului ei centrul de atracţie al primei expoziţii din cariera ei de fotograf.

Chipul băiatului, nu al Laurei, îl privise pe Tim Riordan de pe prima pagină a secţiunii *Artă şi Divertisment* a ziarului *Times.*

Oare de ce o făcuse? Aguirre bănui că din motive artistice. Acestea trebuiau să fie numeroase şi complexe. Dar chiar faptul că el era poliţist şi nu artist îi oferea un avantaj acum. Bănui că, indiferent care ar fi fost gîndurile ei estetice, ceva personal şi secret o îmboldise pe Laura să facă public chipul băieţelului, să-l arate tuturor.

De ce? Din dragoste? Din mîndrie?

Răsfoise catalogul expoziţiei de pe măsuţa de cafea. Titlul acela ciudat, *Cutia Pandorei,* îl uimise. Pornind de la o singură fotografie a băiatului, se extinsese asupra întregii expoziţii. Oare Laura era conştientă că, arătînd băiatul întregii lumi, ispitea destinul, într-un fel?

Certificatul de naştere dovedea că băiatul se născuse cu patru ani şi jumătate în urmă. Acest lucru însemna că fusese conceput după arestarea şi închiderea soţului ei, dar cu mult înainte ca divorţul să fie pronunţat. Aguirre, divorţat el însuşi, înţelegea

semnificaţia acelui fapt şi fără îndoială că şi Riordan o înţelesese.

De un singur lucru era absolut sigur. Laura minţea în legătură cu aşa-zisa ei „aventură de o noapte" cu un bărbat a cărui identitate nu era relevantă pentru acel caz. Laura nu era genul de femeie care să aibă aventuri de o noapte.

Identitatea tatălui era extrem de importantă pentru acel caz. Aguirre o vedea în fotografiile de pe pereţi. Şi, vorbind cu băiatul în dimineaţa aceea, o simţise şi mai mult. Privind acel chip micuţ şi tăcut era ca şi cum ar fi privit o enigmă a sfinxului. Imaginile capturate atît de obsedant de aparatul de fotografiat al Laurei celebrau nu numai dragostea ei pentru băiat şi legătura lor fizică, ci şi pe acel bărbat nevăzut.

Cine era, oare? De ce se chinuise Laura în toţi acei ani să nu-l dea în vileag, doar ca să-l înfăţişeze în mod indirect în expoziţia ei? Era, oare, atît de sigură că tot ceea ce ştia numai ea avea să rămînă ascuns altora, cînd ea o arăta cît se putea de limpede? Nu se temea că, la fel ca şi goliciunea de dincolo de hainele cele noi ale împăratului, secretul ei avea să fie descoperit?

Aguirre trebuia să afle acele răspunsuri. Dar Laura nu avea să i le spună. Vedea foarte clar acest lucru.

Şi astfel, ca o conştiinţă încăpăţînată care îşi apăsa greu victima, Dan Aguirre nu se depărta de Laura, alăturîndu-i-se în tăcere, urmărind scurgerea ceasurilor şi uitîndu-se la fotografiile băiatului în timp ce aştepta ca Tim să-şi facă apariţia din nou.

Aceeaşi întrebare îi stăpînea gîndurile în fiecare

clipă, atît de dureros, încît, tot repetînd-o, ajunsese să se simtă ca un amant gelos.

„Cine e?“

Optsprezece

Philadelphia

2:45 p.m.

Tess ajunsese la capătul răbdării.

Îl sunase pe Hal ori de cîte ori avusese o clipă liberă în ultimele douăsprezece ore, dar nu reuşise să ia legătura cu el. Ultimele lui discursuri îi devorau şi cele din urmă fărîme de timp şi energie. Cînd nu apărea în public, se îndrepta spre un alt loc unde avea să o facă, cu maşina sau cu avionul. Voluntarii cu care vorbea ea nu puteau decît să estimeze cam pe unde ar fi putut să se afle. Telefoanele ei erau o urmărire zadarnică a unui om care devenise o himeră datorită capriciilor acelei campanii nebuneşti.

Astfel că fu şi surprinsă şi uşurată cînd, deschizînd uşa camerei de hotel, văzu în prag un curier cu o furtună de trandafiri şi un bilet din partea lui Hal în care scria:

MI-E FOARTE DOR DE TINE. HAI SĂ TERMINĂM ODATĂ CU GLUMA.

NE VEDEM ACASĂ DISEARĂ. PUNEM NIŞTE ŞAMPANIE LA RECE ŞI AŞTEPTĂM ÎMPREUNĂ REZULTATUL.

Era semnat

CU DRAGOSTE, HAL.

Tess se aşeză pe pat şi strînse trandafirii la piept.

– Hal, murmură ea. Scumpul meu...

Deci nu o uitase. Se gîndise la ea tot timpul. Zîmbetul pe care îl văzuse pe chipul lui în timpul duplex-ului televizat fusese plin de aceeaşi afecţiune pe care o conţineau şi florile acelea.

Se uită la ceas. Pentru a se întîlni cu ea la Washington, probabil că îşi anula ultimele apariţii în Indianapolis şi Columbus. Şi ea avea să facă la fel. Dacă se grăbea, putea să ajungă acasă înaintea lui şi să pregătească o cină intimă.

Cînd aveau să fie numai ei doi, avea să găsească un mod potrivit de a-i spune că acum era în siguranţă, că se terminase cu chinul lor, fără să-i dezvăluie ce fusese, de fapt, în joc, sau care fusese rolul ei. Nu avea să fie uşor, dar se va descurca ea.

Şi, în seara aceea, avea să se afle în braţele

soţului ei.

Cu acel gînd în minte, Tess se întinse spre telefon pentru a-şi suna secretara de campanie.

Nouăsprezece

Albany

4:30 p.m.

„– E bun? Ştiu că vouă, fetelor, vă place gustul...

– Asta îi făceai lui Lindstrom? Pun pariu că-l făceai să se simtă excelent, nu? Spune-mi, Leslie, unde îţi place? Unde vrei să ejaculeze un bărbat? Lindstrom o făcea unde-ţi place cel mai mult? Îi spuneai unde s-o bage? Hai, spune-i adevărul lui Amory. Nu te ruşina.

– Ai plînge dacă nu te-aş satisface, nu? N-ai plînge cu lacrimi de crocodil? Aşa cum face biata doamnă Lindstrom în seara asta? Pentru că i-ai omorît bărbatul..."

Amory Bose închise casetofonul şi se lăsă pe

spate în fotoliul său, oftînd.

Deci, pînă la urmă, Leslie îl păcălise.

De prima oară cînd o văzuse, cu ani în urmă, ştiuse că era deşteaptă. Fusese o elevă bună cu un ridicat coeficient de inteligenţă. Earl îi spusese acest lucru. Totuşi, bănuiseră amîndoi că faptul că provenea dintr-un mic orăşel şi că avea o fire credulă nu avea să facă din ea un adversar pe măsură în ceea ce privea viclenia sau puterea de intimidare.

Dar îl păcălise pe Amory Bose. Avusese un microfon asupra ei în seara sinuciderii lui Lindstrom. Şi, furat de plăcere, Bose vorbise prea mult. Mult prea mult. Din cuvintele de pe bandă cineva îi putea identifica pe amîndoi şi putea afla, de asemeni, data, împrejurările şi chiar motivul pentru care o angajase.

Totul datorită faptului că îi plăcea să vorbească puţin cînd îşi satisfăcea poftele cu femei.

Nu putea lăsa ca acea bandă să ajungă la urechile publicului. De cînd părăsise Senatul Statelor Unite intrase în declin, dar mai avea încă mult de pierdut. Mai avea încă o soţie şi o fiică ce îl iubeau şi îl respectau. Nu le putea lăsa să audă ceea ce el tocmai ascultase.

Ei bine, îşi spuse el. Uneori cîştigăm, alteori pierdem. Bess Lancaster poate să obţină ce vrea. Anul ăsta, cel puţin, soţul ei va fi cruţat.

Cît despre Amory Bose, acesta va lupta din nou într-o bună zi.

Deodată, sună telefonul. Bose ridică receptorul.

– Domnule, spuse vocea lui Earl, cred că ar fi timpul să acţionăm. Termenul a expirat. Mîine sînt alegerile. Dacă vreţi ca ştirea să apară în ziarele de dimineaţă, ar trebui să dăm nişte telefoane de pe acum.

– Nu dăm nici un telefon, Earl, spuse Bose. S-a ivit ceva. N-o să mai facem nimic în această chestiune. Nu în seara asta.

Tăcerea de pe fir trăda uimirea lui Earl.

– V-aţi hotărît să mai aşteptaţi? întrebă el apoi. Mai e timp pînă la convenţie, bineînţeles. Puteţi acţiona cînd credeţi de cuviinţă. Dar sînt anumite lucruri de care ar trebui să mă ocup între timp...

– Nu mai e nevoie, Earl. Nu în această problemă, spuse Bose cu o voce categorică. Trebuie să ne retragem. O să-ţi explic mai tîrziu. Îţi mulţumesc pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o.

Urmă din nou un moment de linişte.

– Şi fata? întrebă Earl. Să termin măcar asta?

Bose zîmbi. Drăguţa Leslie. Găsirea şi înlăturarea ei nu ar fi provocat decît propria-i distrugere. Îl trăsese pe sfoară excelent. Cînd avea să-şi amintească de acel eşec, avea să se gîndească la ea cu respect. Datorită lui Leslie, cursul istoriei era schimbat în ziua aceea.

– Nu, Earl, spuse el. Uit-o. Uită că a existat vreodată.

Amory Bose închise telefonul. Oftă şi se întinse după un trabuc. Începînd din seara aceea, avea să-şi urmeze propriul sfat.

Avea să încerce să uite că Leslie Curran existase vreodată.

Nu era prea uşor.

Douăzeci

New York

7:45 p.m.

Laura mergea de-a buşilea printre numeroasele fotografii şi negative din colţul dormitorului ei.

În spatele ei era patul zdrenţuit, în aceeaşi stare de castitate violată. Poliţiştii îi spuseseră că putea să înlocuiască salteaua acum, că o examinaseră. Dar, deocamdată, nu avusese timp să se gîndească la ea. Poate că avea să o facă a doua zi.

Dan Aguirre se afla în living-room cu Michael, învăţîndu-l cum să construiască un aeromodel. Băiatului îi surîsese ideea imediat. Privindu-l pe Aguirre cum îmbina piesele de lemn cu degete răbdătoare, ochii lui aveau o expresie pe care Laura nu o mai

văzuse niciodată.

Îşi dădu seama că era afecţiunea unui băiat faţă de un bărbat în comparaţie cu aceea faţă de o femeie. Acest lucru o făcu pe Laura să nu se simtă bine, căci se întreba dacă nu cumva îl dădăcise pe Michael prea mult, ţinîndu-l fără să vrea departe de bărbaţi şi de pasiunile acestora.

Astfel că se simţise în siguranţă şi, în acelaşi timp, neliniştită, cînd se retrăsese în dormitor pentru a începe să-şi pună în ordine dosarele. Nu putea să nu admire felul în care Aguirre se purta cu Michael. Detectivul poseda un calm impresionant care îl făcea pe băiat să se simtă în largul lui şi o căldură aproape paternă care îl incita la vorbă în ciuda timidităţii. Laura îi era recunoscătoare pentru sentimentul de securitate pe care i-l dădea fiului ei în acele momente dificile. Cu toate acestea, apariţia unui nou chip şi a unei noi personalităţi în casa ei după atacul din afară părea să-i intensifice starea de nervozitate.

De aceea făcea tot posibilul să se calmeze făcînd ordine printre fotografii, punîndu-le pe cele mărite în teancuri pe podea.

În acel moment observă mapa cea mare care conţinea hîrtiile ei personale şi diverse mărunţişuri. Încă nu o verificase cu atenţie, ci doar îi aruncase o privire în grabă cu o zi înainte. Nu părea să se fi umblat la ea, aşa că o lăsase deoparte şi se ocupase de treburile mai urgente.

Acum, dintr-un impuls, se rezemă de calorifer şi deschise mapa. Văzu scrisorile vechi legate cu elastic, premiile cîştigate pentru modă şi fotografii,

poza veche a părinţilor ei. Diplomele de la liceul *Martin Van Buren* şi de la *Şcoala Parsons*.

Apoi, atenţia îi fu atrasă de un plic mai mic. Întinse mîna spre el, dar ezită să-l atingă.

Înăuntru trebuiau să fie cele două fotografii ale lui Hal care însemnau enorm de mult pentru ea. Prima era cea pe care i-o făcuse lîngă piscină în perioada scurtei lor relaţii, înainte de căsătoria lui cu Diana. Cea de-a doua era cea pe care i-o făcuse în ultima seară cînd fuseseră împreună, acolo, la New York.

Nu se mai uitase la ea din ziua în care o pusese în plic, cu cinci ani în urmă. Era un prim-plan, luat în acea cameră de hotel liniştită, care îl înfăţişa pe Hal, în cămaşă, cu rănile din război la fel de vizibile pe piele ca amărăciunea din privire în clipa în care îşi luase adio de la Laura pentru totdeauna.

Ea mărise fotografia pentru a comemora acea zi îngrozitoare şi splendidă, în acelaşi timp, şi se gîndise la ea de mii de ori în timpul sarcinii şi apoi pe parcursul dezvoltării lui Michael. Dar niciodată nu avusese curaj să se mai uite la ea. Prea mult din inima ei îi aparţinea. Se concentrase asupra lui Michael şi ţinuse fotografia ascunsă.

Dar acum se gîndi la faptul că Tim pătrunsese în locuinţa ei, îi explorase propria lume – presupunînd că intrusul era, într-adevăr, Tim, cum susţinea detectivul Aguirre. Trebuia să deschidă acel plic, doar ca să fie sigură că nu lipsea nimic.

De cum atinse plicul îşi dădu seama că era gol. Îl deschise repede cu mîini tremurătoare şi îşi văzu

teama confirmată.

O răceală de moarte o învălui deodată. Se cutremură la gîndul că furtul conţinutului unui singur plic se aflase la baza incredibilei dezordini provocate printre dosarele şi fotografiile ei care fuseseră împrăştiate prin toată casa.

Se uită din nou în mapa cea mare. Totul era acolo – cele cîteva bilete de la Hal, şervetul pe care el îi făcuse potretul la *Goldman's Delicatessen,* scrisorile de la Tim, amintiri ale întregii ei vieţi.

Totul în afară de cele două fotografii.

Laura se ridică înainte să-şi dea seama ce are de gînd să facă. Se duse în living-room şi se uită la Michael şi la detectiv. La televizor se transmiteau ştirile de seară, dar sonorul era foarte încet. Aguirre asculta cu o ureche în timp ce se juca cu băiatul.

Cît de bine arătau împreună, îşi spuse ea. Cît de firesc.

Dar Aguirre îi văzuse expresia de pe chip şi se ridică. Veni lîngă ea şi o întrebă încet:

– Ce s-a întîmplat?

– Ăăă...

Nu ştia sigur ce avea de gînd să-i spună. Hotărîse demult să nu-i pomenească nimic de Hal. Dar însemnătatea fotografiilor furate se adîncea în ea ca o rană. Înţelegea de ce plecase Tim atît de brusc, fără să o vadă sau să-i facă vreun rău. Şi de ce îi împrăştiase toate dosarele. Voia să acopere singurul lucru pe care-l luase.

Şi mai ştia şi de ce îl luase. Şi acest lucru era limpede acum.

Era palidă. Aguirre îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Ce ai descoperit? o întrebă el cu o voce scăzută, dar insistent. Spune-mi.

– O fotografie, spuse ea cu un glas stins. Două fotografii. Lipsesc... Erau într-un plic, printre lucrurile mele personale. La început nu le-am observat absenţa...

Aguirre aruncă o privire peste umăr spre living-room. Băiatul nu le auzea şoaptele.

– Cine era în fotografii, Laura?

Mîinile lui o ţineau cu putere, apăsarea lor blîndă părînd să-i smulgă secretul.

– Era cumva tatăl copilului? El era?

Ea ezită pentru ultima oară, după care încuviinţă.

Aguirre o privea în ochi cu o insistenţă teribilă.

– De asta a făcut harababura asta, deci, spuse el. Ca să ne deruteze. Ca să nu ne dăm seama ce-a luat. De asta n-a aşteptat să veniţi acasă. De asta n-a încercat să vă facă nici un rău. Găsise ceva care îl făcuse să-şi schimbe planurile.

Laura încuviinţă amuţită, neputincioasă ca o păpuşă în mîinile lui.

– Cine e, Laura? o întrebă el. A cui fotografie a găsit-o? Spune-mi şi o să ştiu unde s-a dus. Spune-mi şi o să-l opresc.

Laura privea peste umărul lui la băieţelul din living-room. Dintr-odată, tot trupul i se încordă şi i se tăie răsuflarea. Aguirre se uită în direcţia în care privea ea, spre ecranul televizorului, pe care era proiectată imaginea lui Hal Lancaster, în timp ce comentatorul vor-

bea despre alegerile primare.

Aguirre privi multă vreme ecranul, după care se uită la băiatul ghemuit lîngă măsuţa de cafea, în faţa lui. Continuînd să o ţină pe Laura de umeri, se uită la fotografiile imense ale băiatului de pe pereţii apartamentului, cu schimbările lor de sens, cu urme ale trăsăturilor Laurei şi ale unui necunoscut.

– El e? întrebă el arătînd spre televizor.

Aflată la capătul puterilor, Laura nu avu energia să-i răspundă. Hal îi zîmbea din televizor. Michael îşi ridică privirea spre ea curios. Ochii lui Aguirre îi străpungeau pe ai ei. Şi în plicul gol din mîna ei, ca şi în spaţiul violat din jurul ei, Tim era prezent, cu ura şi obsesia lui de a se răzbuna.

– Spune-mi şi îi salvez viaţa. Spune-mi, Laura!

Ca un copil înfricoşat, ea încuviinţă, uitîndu-se de la televizor la Aguirre.

– Lancaster, spuse el pentru a fi sigur.

Ea încuviinţă din nou.

Atunci el îi dădu drumul şi se repezi la telefon. Formă un număr în timp ce ea privea mută, ţinînd plicul gol în mînă.

– FBI? spuse el. Aici detectivul Dan Aguirre de la poliţia din New York. Am o urgenţă pentru voi.

În vreme ce asculta răspunsul, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra Laurei, cu adîncimile lor pline de reproş şi cu ceva învecinat cu compătimirea.

Douăzeci şi unu

Noua clădire a birourilor Senatului

8:00 p.m.

Hal se afla în biroul său din clădirea Senatului.

Era acolo de aproape o oră, savurîndu-şi singurătatea şi ignorînd apelul telefonului.

Ştia că Tom şi ceilalţi consilieri voiau să-i vorbească despre declaraţiile de presă şi, mai presus de toate, despre declaraţia pe care ar fi trebuit să o dea în seara următoare în cazul în care ar fi pierdut cîteva sau chiar toate primarele. Avea să fie extrem de multă atenţie din partea ziariştilor, majoritatea întrebîndu-l dacă avea de gînd sau nu să se retragă în urma rezultatelor de a doua zi.

Hal simţea nevoia să fie singur acum.

Părăsise casa din Georgetown după ce îi lăsase un bilet lui Bess în care îi spunea că mai are niște treburi de rezolvat la birou înainte de a veni acasă, la cină.

Ceea ce nu menționase în bilet era faptul că treaba pe care o avea de rezolvat era pregătirea a ceea ce avea să-i spună ei în seara aceea.

Sondajele de opinie îl convinseseră că ziua următoare avea să fie nefavorabilă pentru el. Și credea că știe de ce.

Zvonurile din presă nu erau numai o perdea de fum. Cineva voia să-l distrugă. Și nu putea fi decît un singur lucru în spatele acelei campanii îndreptate împotriva lui.

Trebuia să fie vorba de o femeie.

Viața lui sexuală era bine cunoscută la Washington de mulți ani, exact cum fusese în înalta societate cu mult înainte să intre în guvern. Toți care lucrau în serviciul public știau că există riscuri inerente activității sexuale extraconjugale. Dar era ceva atît de răspîndit, încît cei vinovați bănuiau, de obicei, că nici unul dintre adversari nu ar fi îndrăznit să azvîrle primul cu piatra.

Logica aceea nu era greșită. Cu toate acestea, la cîțiva ani o dată, cîte cineva din Congres sau din ramura executivă își vedea cariera distrusă din cauza unui scandal sexual. Astfel de episoade aveau loc fiindcă individul implicat avea un dușman care era îndeajuns de decis încît să-și asume riscul de a ataca public și destul de puternic încît să creadă că își

putea distruge victima fără ca el însuşi să aibă de pierdut.

Hal avea astfel de duşmani – nu numai pe Colină, dar şi în justiţie, şi în Consiliul Naţional de Securitate, peste tot. O mulţime de oameni de la Washington îşi puseseră în joc carierele profesionale prin confruntările armate din cîteva arene internaţionale, îndeosebi în Vietnam. Jack Kennedy murise în timp ce şaisprezece mii de soldaţi americani erau dislocaţi în sudul Vietnamului, iar Lyndon Johnson era presat de McNamara şi de şefii Statului Major să mărească acel număr la două sute de mii în următoarele cîteva luni.

Johnson aştepta să treacă alegerile. Fiind un om prudent, era încîntat să fie un preşedinte neputincios în ceea ce privea Vietnamul. Voia să lase acea problemă succesorului său – cu condiţia ca acel succesor să fie un democrat.

Hal era favorit în rîndul democraţilor, dar nu făcuse nici un secret în legătură cu faptul că, dacă avea să fie ales preşedinte, avea să oprească imediat ajutorul militar direct acordat regimului din sudul Vietnamului – un guvern fără conducător de cînd preşedintele Diem fusese asasinat cu acordul tacit al Statelor Unite – lăsînd ţara aceea să-şi rezolve singură problemele.

Şi acum, cineva voia să-l distrugă – avînd, poate, muniţii destul de puternice pentru a-l sili să se retragă.

Hal se gîndi la viaţa particulară pe care o dusese de cînd intrase în politică. Era adevărat că avusese numeroase legături, dar nicidecum mai multe decît

majoritatea colegilor lui. Totuşi, Hal era destul de introspectiv încît să se întrebe dacă înşelînd o pe Diana atît de des, nu ispitise soarta fără să vrea. Poate că se folosise de infidelitate ca de un mod de a-şi exprima dezgustul faţă de politică şi faţă de viaţa publică pe care nu o dorise niciodată din tot sufletul. Poate că, tot timpul, dorise să fie prins şi pedepsit aşa încît tristul adevăr în legătură cu căsnicia şi cu viaţa lui amoroasă să-şi spună cuvîntul pînă la urmă chiar şi cu preţul carierei lui.

Dar acum Diana dispăruse din viaţa lui, iar credincioasa şi curajoasa Bess îi era alături cînd trecutul începuse să-l chinuiască. De aceea venise în seara aceea acasă, pentru a fi cu ea.

Avea de gînd să-i mărturisească întregul adevăr şi să-i ceară atît iertarea, cît şi sfatul. Bănuia că rezultatul în urma alegerilor primare de a doua zi avea să fie slab. Poate că venise momentul să renunţe. Dăruise politicii atît de mult din viaţa lui... Poate că acela era prilejul care i se oferea pentru a se retrage şi a încerca să-şi clădească o viaţă personală alături de Bess. În fond, ea îi era cea mai bună prietenă din lume şi nu-i dădea devotamentul faţă de el pe nimic.

Nu trebuia decît să lase în urmă acel crud circ politic, să se retragă undeva împreună cu Bess şi să înceapă să trăiască din nou. Poate avea să şi găsească o altă profesie care să i se potrivească mai bine. Poate că, scăpînd de tensiunea războaielor politice, Bess avea să-i dăruiască, în sfîrşit, un copil. O viaţă cu totul nouă li se putea oferi amîndurora.

Era ceva la care merita să se gîndească. Ceva

despre care să-i vorbească lui Bess şi în legătură cu care să-i ceară părerea.

Hal se tot gîndea la acele lucruri în timp ce telefonul continua să sune pe biroul lui. Se uită la ceas: opt şi zece. Peste puţin timp avea să se ducă acasă, la Bess. Abia aştepta să-i vadă frumoşii ochi verzi, să-i audă glasul şi să-i simtă trupul în braţe. Mai avea nevoie doar de cîteva minute ca să-şi ia inima în dinţi pentru ceea ce avea să-i spună.

Deodată, se gîndi la piscina de jos, de la subsol. Vreo treizeci sau patruzeci de lungimi de bazin aveau să-l ajute să-şi alunge din suflet mizeria din săptămîna care trecuse şi să-l pregătească pentru o seară intimă cu soţia lui.

Se ridică. Da, îşi spuse el. Asta era. O baie care să-i limpezească mintea şi să-l ia de pe uscat cîteva minute – după care avea să se ducă acasă, la Bess.

Era destul timp.

Douăzeci şi doi

8:00 p.m.

Tim mergea încet pe holul Noii Clădiri de Birouri a Senatului.

Arăta ca un om de serviciu plictisit. Purta o salopetă cu o insignă cu un nume prinsă în piept. La brîu avea o centură cu scule. O legătură mare de chei i se bălăngănea pe şold. În ultimele douăzeci şi patru de ore îşi lăsase barba să crească pentru a-şi ascunde chipul elegant şi îngrijit. Avea o pereche de ghete maron, vechi. Mîinile îi erau murdare şi unsuroase. O cîrpă mare îi ieşea din buzunarul de la spate.

Pistolul era vîrît sub centură. Cu ajutorul acelei

buzunarele largi era complet invizibil. Încărcătorul conţinea opt gloanţe. Ştia că nu avea să aibă nevoie de mai mult.

Sub cămaşă, lipite de piept, se aflau cele două fotografii pe care le furase din plicul Laurei. Voia ca, în seara aceea, să le aibă lîngă inimă.

Era uluit de propriul său calm. Venise de la New York cu un autobuz, evitînd riscul de a-şi folosi actele de identitate pentru închirierea unei maşini sau pentru cumpărarea unui bilet de avion. Îşi dădu seama că exista posibilitatea ca poliţia să fi ajuns să-l bănuiască de pe acum, aşa că era atent. Nu îşi luase cameră la hotel, ci îşi schimbase hainele la toaletă în staţia de autobuz şi venise direct acolo.

Nimeni nu putea să-i dea de urmă.

Nu la timp, adică.

Sunase la sediul campaniei lui Lancaster şi se dăduse drept un reporter de la UPI care cerea confirmarea altui zvon în legătură cu iminenta retragere a lui Lancaster din campanie. Din aluziile involuntare ale fetei de la celălalt capăt al firului, nu îi fusese greu să deducă faptul că Lancaster urma să vină acasă, la Washington, pentru a aştepta rezultatul alegerilor.

Îşi petrecuse toată după-amiaza cercetînd clădirea cu birouri. Unealta de spărgător pe care o folosise la încuietoarea Laurei în New York avea să deschidă şi uşa care îl interesa acolo.

Tim se uită la ceas. Abia trecuse de opt.

Lancaster era încă sus, în birou. Nu putea ajunge la el acolo – erau prea mulţi oameni de pază pe etaj. Dar obiceiurile îi erau foarte bine cunoscute. Tim ştia foarte bine ce făcea de obicei după ce termina lucrul în birou.

Ceva îi conducea paşii, limpezindu-i gîndurile, îndepărtînd graba şi toate îndoielile. Ceea ce avea să se întîmple în seara aceea va încheia tot şi va face dreptate odată pentru totdeauna. Nimic nu îl putea împiedica. Nimic nu îi putea tulbura paşii calmi, căci destinul însuşi îl înarma pentru a-şi împlini dorinţele.

Clădirea era, practic, pustie. Începu să coboare treptele care duceau spre subsol.

– Stai numai puţin, te rog.

Tim se întoarse spre cea care vorbise.

Era o femeie tînără şi atrăgătoare. Purta ochelari şi un costum pastel cu o fundă din şifon. Avea un păr blond şi lung strîns la spate cu o panglică.

Stătea în pragul unui birou.

– Vrei să mă ajuţi puţin? îl întrebă ea.

Tim pipăi pistolul de la brîu, după care se întoarse şi se duse spre ea.

– Da, doamnă.

Ea arăta spre interiorul biroului.

– Nu pot să deschid geamul şi mor de căldură aici. L-am rugat pe John de nu ştiu cîte ori să-l repare, dar n-a făcut-o. Te-am văzut trecînd şi m-am gîndit să te rog pe tine.., spuse ea şi se uită la plăcuţa cu

numele lui... Dean.

Tim ezită. Exista o şansă, numai o şansă, ca ea să-l facă să întîrzie destul cît să rateze întîlnirea.

Apoi zîmbi.

– O să arunc o privire, spuse el urmînd-o în birou.

Îi simţi parfumul. Era ceva scump. Observă că era bine făcută.

Lăsă uşa să se închidă în urma lor.

Ea îi arătă geamul şi el trase uşor de mîner. Nu se clinti. Probabil să scripetele era defect şi mecanismul lunecător înţepenit din cauza ruginei.

Se uită la fată. Aceasta se sprijinea într-un picior, cîntărindu-l din privire.

– Parcă nu te-am mai văzut pe aici, zise ea.

Tim măsură distanţa dintre ei. Dacă avea să fie nevoit să o strîngă de gît pentru a se ţine de program, o va face.

– E prima mea săptămînă de lucru, spuse el. Am fost la *Departamentul de Stat* înainte să mă mute aici.

– Spune-mi Carolyn, zise ea zîmbind şi plimbîndu-şi privirea peste trupul lui atrăgător. Mă bucur că te avem printre noi... Dean.

El se întoarse din nou spre geam. Din întîmplare, avea la el toate uneltele necesare şi, din fericire, se pricepea să repare.

– N-ar trebui să fie prea greu, spuse el.

– Nu ţi-e cald în salopeta asta? îl întrebă ea cu un

glas surîzător.

– Nu mă deranjează, murmură el scoţînd o şurubelniţă.

Douăzeci şi trei

8:00 p.m.

Epuizată şi cu ochii roşii după un zbor lung din Philadelphia, Tess intră în casa din Georgetown şi aprinse luminile.

Jos nu era nimeni. Primul ei gînd fu la Hal, dar casa nu avea acea căldură deosebită pe care o emana cînd era el acolo.

Fără să-şi scoată pardesiul, Tess formă numărul de la biroul lui, crezînd că poate trecuse pe acolo înainte să vină acasă. Nu răspunse nimeni, însă.

Îşi puse pardesiul în dulap şi o sună pe Constance, menajera.

– Constance, voi lua cina mai tîrziu cu Hal, spuse

ea. Vrei să pregăteşti puţin caviar şi poate şi o coadă de rac?

– Bineînţeles, doamnă. Imediat.

Tess găsi o sticlă de şampanie pe care o puse la răcit. După aceea sună din nou la Hal la birou. Tot nu-i răspunse nimeni.

Se întrebă unde putea fi. Poate că se afla în vreun alt birou, cu unul din colegii săi senatori. Sau poate că plecase deja şi avea să sosească în curînd.

Îşi puse un pahar cu lichior de vişine şi se aşeză în living-room, întrebîndu-se ce să facă. Probabil că nu dormise mai mult de zece ore în ultimele trei zile. Trebuia să facă un duş dacă voia să arate foarte bine pentru Hal. Dar întîi trebuia să se odihnească puţin.

Se plimbă prin bibliotecă, unde găsi fotografia ei preferată cu Hal lîngă piscină, iluminată de un beculeţ ascuns. Aprinse lampa de birou şi descoperi un bilet scris de mîna lui Hal.

„Voi fi la birou pînă la opt şi jumătate. Probleme urgente. Ne vedem la cină – abia aştept. Hal."

Tess zîmbi. Deci, pînă la urmă, ajunsese acasă înaintea ei.

Sorbi din pahar şi se aşeză pe canapeaua din faţa fotografiei lui. Surîse spre ea cu gîndul la vestea cea bună pe care o purta în suflet. Desigur, ştia că nu-i putea împărtăşi decît puţin lui Hal cînd va ajunge acasă, dar mai ştia şi că vor fi fericiţi în seara aceea. Şi vor fi împreună...

Îşi aminti de provocarea îngrozitoare cu care fusese confruntată în cursul acelei săptămîni. Ce era mai greu trecuse. Probabil că Hal nu avea să

înregistreze rezultate prea bune în primarele de a doua zi, dar cînd fumul avea să se risipească, va recupera tot ce pierduse şi va cîştiga numirea din primul scrutin. Popularitatea lui avea să-l ajute.

Partidul se va uni în spatele lui. Convenţia avea să fie o răsunătoare explozie de solidaritate. Hal va apărea ca o persoană atît de potrivită pentru înlocuirea lui Kennedy cel asasinat, încît alegerile în sine aveau să fie floare la ureche.

Coşmarul lui Tess din ultimele şase zile luase sfîrşit. Viitorul era ca o carte deschisă.

Cu acel gînd în minte şi relaxată datorită băuturii, se uită la fotografia lui Hal care o privea din tinereţea lui dulce, zîmbind printre picăturile de apă care erau imortalizate pentru vecie în şiroirea lor pe trupul lui neacoperit.

Spre surprinderea ei, imaginea arăta altfel în seara aceea.

Bineînţeles că încă mai trăda acea ambiguitate familiară care făcuse din ea un obiect de preţ pentru familie. Curiosul amalgam format din optimismul tineresc şi tristeţea acelor lacrimi din apa piscinei care şiroiau pe pielea lui, ca o notă uşor negativă, conţinuse de la început ceva esenţial în legătură cu Hal, ceva care îi captiva pe toţi cei care îl iubeau.

Zîmbetul lui părea să spună „Iubesc viaţa şi accept tot ce-mi oferă ea, chiar dacă durerea face parte din acest dar, chiar dacă trebuie să fiu victima unor forţe mai puternice decît mine." Se oferea pe sine apei cu o acceptare aproape mitică, ce făcea

parte din personalitatea lui blîndă şi luminoasă. Hal era un iubitor, nu un luptător.

Dar, în seara aceea, Tess observă ceva nou în fotografie, ceva ce făcuse parte mereu din farmecul ei, dar care pînă atunci nu mai fusese vizibil pentru ea. Era faptul că Laura se aflase în spatele aparatului de fotografiat în ziua aceea. Zîmbetul de pe chipul lui Hal era adresat Laurei, nu unui obiectiv impersonal.

Numai Tess ştia acest lucru. Numai Tess auzise versiunea prost mascată a Laurei în legătură cu ceea ce se întîmplase şi cum schimbase acea imagine cursul destinului ei făcînd-o să se îndrepte spre cariera de fotograf.

„Nu ştiu dacă important a fost aparatul sau faptul că mă îndrăgostisem..."

Cunoscînd acest lucru, Tess văzu o nouă frumuseţe la poza aceea şi, de asemenea, o nouă tristeţe. Căci Laura îl pierduse pe Hal din cauza Dianei. Şi îl iubise din tot sufletul, o iubire a cărei profunzime Tess o înţelesese demult.

Numai că mai era ceva. Acum, după ani de zile, lumea exterioară se modificase în aşa fel, încît îi oferea o altă dimensiune. Asemănarea dintre tînărul Hal din fotografie şi băieţelul din expoziţia Laurei era uluitoare. Astfel că imaginea aceea era mai mult decît un document al minunii trecătoare a încrederii neţărmurite a unui tînăr. Ţinînd cont de evenimentele ulterioare, era şi o declaraţie despre virilitatea şi fecunditatea lui.

Bineînţeles că Hal nu ştia de băiat, aşa că acea

secretă dimensiune a imaginii era vizibilă doar pentru Tess.

Pentru Tess şi pentru Laura, dacă ar fi fost acolo...

Laura, care îl pierduse pe Hal înaintea tuturor celorlalte, dar care îl descoperise într-un fel cum nici una nu o mai făcuse...

O lacrimă involuntară îi veni în ochi lui Tess cînd îşi dădu seama că esenţa lui Hal era iubirea. Nici o femeie nu îi putea rezista. Acesta era motivul pentru care acea fotografie ciudată, aproape magică, trecuse dintr-o casă Lancaster în alta şi le tulburase pe toate femeile din viaţa lui.

Sybil fusese cea care o mărise, Sybil fusese cea care îl iubise pe Hal cu atîta pasiune lăuntrică şi care avusese încredere numai în el dintre toţi oamenii pe care îi cunoscuse în scurta şi nefericita ei existenţă. Şi tot Sybil fusese cea care îi dăduse fotografia Dianei pentru a face o copie, căci ştia că imaginea aceea trăda o iubire de care Diana nu se putea bucura niciodată. Atît era de mare cruzimea lui Sybil.

Şi tot în faţa acelei imagini, Sybil, cu degetele arse dar fără să simtă durerea omenească, îşi pronunţase blestemul – „în afară de una" – blestem care o urmărise pe Tess în toţi acei ani şi care o condusese, în final, pe neaşteptate, la Laura, femeia care făcuse fotografia.

„Întreabă-l pe bărbatul de lîngă piscină." Bineînţeles! Laura se aflase la un metru distanţă de Tess şi de Sybil în acel moment îngrozitor de revelaţie, ascunsă în spatele fotografiei, prezenţa ei reflectîndu-se în zîmbetul lui Hal pentru a-l captura

aparatul ei. Şi probabil că Sybil ştiuse acest lucru, pentru că Hal trebuia să-i fi mărturisit cîte ceva sau chiar tot adevărul despre Laura şi ce însemna aceasta pentru el.

Da, poza aceea fusese talismanul care le unise pe toate în dragostea lor pentru Hal, o iubire care nu putea fi niciodată răsplătită, dar care nici nu putea să moară. Imaginea aceea reprezenta iubirea întruchipată şi brutalitatea întunecată şi rece a destinului care separa fiinţele omeneşti nu numai una de alta, ci şi de ele însele, condamnîndu-l pe fiecare să urmeze un drum separat care îl îndepărta de fericirea pentru care ar fi dat orice ca să o poată poseda.

Fusese nevoie de talentul extraordinar de fotograf al Laurei pentru ca acea teribilă şi superbă complexitate să poată fi exprimată într-o singură imagine. Dar toate o trăiseră, în lupta lor pentru fericire şi în urmărirea disperată a lui Hal.

Acele gînduri o copleşiră atît de mult pe Tess, încît se ridică şi îl sună din nou pe Hal la birou. Cînd văzu că tot nu primeşte nici un răspuns, luă cartea de telefon, găsi numărul departamentului de întreţinere din Noua Clădire de Birouri a Senatului şi îl formă.

Sună mult înainte să i se răspundă.

– Paznicul.

– Roy, tu eşti? Aici Bess Lancaster.

– Mă bucur să vă aud, doamnă Lancaster. L-am văzut pe soţul dumneavoastră în seara asta.

– Tocmai de asta am sunat, zise Tess. Am tot încercat să sun în biroul lui, dar n-a răspuns nimeni.

Manuiesc că nu poţi să te duci să verifici...

– Nu-i nevoie, doamnă. Domnul senator s-a dus să înoate puţin. L-am văzut coborînd acum cîteva minute. Îl ştiţi doar – îi place să-şi facă cele cincizeci de lungimi de bazin cînd vrea să mediteze.

– Îţi mulţumesc, Roy. Îţi mulţumesc foarte mult.

Tess puse receptorul în furcă şi privirea îi alunecă din nou asupra fotografiei. Picăturile de apă care îi şiroiau pe piele semănau mai mult ca oricînd cu nişte lacrimi. Lacrimi de femeie. Lacrimi de pierdere, de renunţare. Lacrimile Laurei, bineînţeles, căci chiar şi în clipa aceea nepreţuită, cu atîţia ani în urmă, trebuia să-şi fi dat seama că Hal i se strecura printre degete în ciuda puterii imense a iubirii ei.

Şi lacrimile lui Sybil şi ale Dianei. Căci toate femeile care îl iubiseră pe Hal îl pierduseră...

Acest gînd o făcu să încremenească. Se uită la fotografie. Un adevăr final, mult mai sinistru decît celelalte, păru să ţîşnească din ea. Elementul lichid care îl înconjura pe Hal în imagine vorbea deodată de pierdere, de moarte. Îl văzu pe Hal depărtîndu-se de ea, iar zîmbetul îi era înghiţit de apa aceea neagră în timp ce propriile ei lacrimi curgeau şiroaie pe trupul lui rănit.

Se gîndi la acea săptămînă oribilă şi la problemele care îl ţinuseră în mreje atîta timp, făcîndu-l să stea departe de ea şi chiar de o legătură prin telefon cu ea. Tess îşi folosise toate forţele pentru a lupta împotriva a ceea ce părea să-i rezerve destinul şi reuşise.

Sau nu?

Oare victoria ei venise prea uşor? Poate că banda trimisă de Leslie Curran nu fusese arma finală. Poate că tot ceea ce era mai rău abia acum venea. Poate că un dezastru pe care Tess nu îl luase în calcul îl dobora pe Hal chiar în clipa aceea.

„Domnul senator s-a dus să înoate."

O groază cumplită îi deschise ochii cînd se uită la fotografie. Deodată vraja în care aceasta îi învăluise inima în toţi acei ani părea să se cristalizeze într-o idee monstruoasă. Poate că imaginea aceea nu era numai despre trecut, ci şi despre viitor. Nu despre viaţă, ci despre moarte.

„Întreabă-l pe bărbatul de lîngă piscină."

Tremurînd din tot corpul, Tess ieşi repede din încăpere. Îşi luă repede poşeta din bucătărie, scoase cheile maşinii şi fugi în noapte.

Douăzeci şi patru

8:15 p.m.

Dan Aguirre se afla în bucătărie, cu telefonul în mînă, vorbind încet cu un interlocutor nevăzut.

Laura stătea pe canapea şi se uita la Michael care citea o carte, încercînd să se abţină să-l îmbrăţişeze tot timpul cu mîinile ei îngheţate. Îi venea să se agaţe de el de parcă ar fi fost o mică geamandură în mijlocul unui ocean întunecat şi agitat.

– Exact, se auzi vocea lui Aguirre din bucătărie. Vreun metru nouăzeci, o sută de kilograme. Treizeci şi opt de ani. I-aţi arătat fotografia?

Peste o clipă închise, apăru în prag şi îi făcu semn Laurei să se ducă lîngă el.

– Fostul tău soţ e foarte isteţ, zise el. Nu s-a înregistrat la nici un hotel nici la New York, nici la Washington. S-a ţinut departe de aeroporturi şi nici n-a închiriat vreo maşină. Facem tot ce putem ca să verificăm personalul căilor ferate şi autobuzelor, dar asta e întotdeauna cel mai greu. Văd prea multe chipuri ca să poată să ţină minte ceva.

– Şi Hal? întrebă Laura.

– Vreo două sute de oameni ai FBI-ului se îndreaptă spre casa lui din Georgetown, spre biroul de la Senat şi spre fiecare sediu al campaniei. Mă vor suna în clipa cînd vor da de el. Nu poate să mai dureze mult.

Se uită la chipul ei pămîntiu. Simţea intensitatea groazei care o stăpînea. Părea o fantomă.

– Or să-i... spună lui Hal?

– Au ordin să ajungă la el şi să ia toate măsurile de siguranţă pînă cînd o să se termine totul. Atît.

Îi ghici gîndurile. Nu voia ca lui Lancaster să i se întîmple ceva, dar nici ca el să afle de băiat. Dorea ca Lancaster să trăiască, dar să fie liber să o facă aşa cum voia.

Îi atinse braţul. Tremura. El ştia că se învinuia pentru tot.

– Nu-ţi reproşa, îi spuse el încet. Nu încerca să iei totul pe umerii tăi. Nu putem schimba ce a trecut. Nu uita, trebuie să te gîndeşti la băiat.

Ea îl privi cu nişte ochi atît de mari şi de plini de înţelegere, încît lui îi veni să se uite în altă parte.

– Ţine-te tare, îi spuse el. E doar o chestiune de

timp.

Dar ştia la ce se gîndeşte ea.
Poate că era deja prea tîrziu.

Douăzeci şi cinci

8:25 p.m.

Nu era nimeni în piscină.

Singurul senator care făcuse o baie în cursul zilei fusese Flynn din Florida, un octogenar căruia medicii îi prescriseseră să înoate o dată pe zi pentru a-i face bine la inimă. Dar se părea că plecase deja. Hal avea toată piscina numai pentru sine.

Sări în apă şi înotă repede cinci lungimi de bazin şi apoi încă cinci. Tensiunea şi tulburările care îl măcinaseră în cursul săptămînii ce trecuse se combinau dîndu-i o energie extraordinară. Voia ca apa aceea să-l cureţe de toate ceasurile de imobilitate din avion, de grijile şi de sudoarea campaniei şi, mai ales,

de teama îngrozitoare care îl stăpînise în ultimele şase zile şi nopţi.

Forţa braţelor lui care spintecau apa îi dădea o senzaţie excelentă, ca şi cea a picioarelor. Obosind deja – pentru că, în ultima vreme dormise foarte puţin – încetini şi începu să alunece înainte şi înapoi, cu mişcări lente şi ritmice.

Totdeauna simţise că, dacă înota puţin, mintea i se limpezea mai bine ca oricînd. Numai că, în seara aceea, nu încerca numai să-şi limpezească mintea, ci să se spele de murdăria nesuferită a politicii – de ipocrizia, iluzia şi urîţenia măştii – a publicităţii care ascundea realitatea fiinţelor omeneşti şi a istoriei.

Îşi dăruise viaţa de adult lumii politice. Dar niciodată nu alesese acest lucru spontan şi din toată inima, aşa cum îşi aleseseră alţi bărbaţi carierele. Destinul aranjase în aşa fel, încît aparatele de fotografiat, strîngerile de mînă, pancartele şi discursurile să facă parte integrantă din viaţa lui. Şi acceptase acest lucru, pentru că a ştiut, chiar în ziua în care a pierdut-o pe Laura, că uşa către cealaltă lume îi era închisă.

Destul de ciudat, dar tocmai acesta era motivul pentru care fusese un funcţionar public atît de eficient. Adîncul sufletului său nu era angajat în politică, dar carapacea, armura, era toată pentru ţara lui. Poate că era mai imparţial şi, probabil, mai înţelept decît alţi politicieni, tocmai pentru că acea parte secretă din el nu era dăruită publicului. Putea să fie

mai calm, deoarece succesele politice nu reprezentau ţelul visurilor lui.

Dar nu cumva tocmai acea izolare de misiunea lui îl descalifica, într-un fel?

Timp de ani de zile, încercase să-şi spună că efortul de a face bine, de a nu se gîndi la sine în folosul ţării, nu putea fi ceva greşit. Şi, totuşi, săptămîna trecută, cu teama ei pîrjolitoare – o teamă pe care el o ura mai mult decît orice pe lume, căci bărbăţia lui nu o putea îndura – îi murdărise visul, îi fisurase armura. Se întrebă dacă nu cumva chiar sacrificiile acelei călătorii în care pornise îl făceau să nu vadă faptul că nimic bun nu îl aştepta.

Despicînd apa, Hal se lupta cu propria-i îndoială. Nu putea să abandoneze idealismul care îl susţinuse atîţia ani numai pentru că o săptămînă îngrozitoare îl secătuise de curajul pentru continuarea bătăliei. Nu putea nici să-şi alunge bănuiala că lipsise mereu ceva în cariera sau în hotărîrea lui de a o purta pe culmile succesului.

Ei bine, îşi spuse el atunci, îi va spune totul lui Bess în seara aceea. Avea să-i împărtăşească grijile lui şi o s-o roage să-l ajute să se înţeleagă pe sine, dar şi obstacolele cu care se confrunta. Ea avea să-i răspundă cu înţelepciune, ca întotdeauna.

Se agăţă de acel gînd în timp ce traversa piscina liniştită, înainte şi înapoi, înviorat şi, în acelaşi timp, epuizat din cauza efortului. Peste puţin avea să fie cu soţia lui, ale cărei braţe fierbinţi şi voce mîngîietoare erau un adăpost împotriva primejdiilor lumii.

Tocmai se lăsa alinat de acea senzaţie plăcută, cînd zări un bărbat în capătul depărtat al piscinei.

Douăzeci şi şase

8:25 p.m.

La ora aceea, distanţa dintre casa din Georgetown şi Capitoliu se străbătea în zece minute.

Tess avu nevoie de şi mai puţin, trecînd pe roşu ori de cîte ori îndrăznea şi fără să observe celelalte maşini din jurul ei. Goni pe Virginia Avenue spre Constitution, ignorînd Casa Albă şi monumentul lui Washington care dispărură în fugă pe lîngă geamurile automobilului ei.

Parcă în faţa Noii Clădiri de Birouri a Senatului şi lăsă portiera deschisă, urcînd treptele cu răsuflarea tăiată. Auzi sirenele unor claxoane nemulţumite sunînd în spatele ei, dar nu le dădu nici o atenţie.

Cînd dădu buzna în holul de la intrare, paznicul rămase cu gura căscată cînd o văzu în ce hal arăta.

– Sînt doamna Lancaster, spuse ea. Soţul meu e jos, la piscină. Trebuie să-l văd neapărat. Vă rog... Unde este?

– Doamnă, aceea e o zonă interzisă publicului...

– E ceva urgent. Are nevoie de mine. O veste importantă... Vino cu mine, te rog...

Îl apucă de braţ şi îl trase după ea, deşi nu ştia în ce parte să meargă. Privirea ei îl alarmă.

– Doamnă, nu pot...

– Hai odată! îi spuse ea cu o violenţă subită. Nu mă recunoşti? Trebuie să-mi văd soţul neapărat.

El îşi scoase şapca pentru a-şi freca sprînceana.

– Păi, luaţi liftul din partea de nord pînă jos la subsol, spuse el încet. Dar n-or să vă lase să treceţi...

Ea dispăruse înainte ca el să-şi termine fraza.

Intră repede în lift, apăsă pe butonul pe care scria B2 şi privi cum uşile se închideau încet. Numără secundele în care liftul coborî pînă jos, tîrîndu-se parcă.

Cînd uşile se deschiseră, văzu un coridor deloc familiar întinzîndu-se în faţa ei, dar nu zărea nici un indicator spre locul unde se afla piscina.

O luă la stînga alergînd pe coridor. Dădu un colţ, dar se opri brusc cînd descoperi o uşă care ducea spre magazie.

Blestemînd ghinionul care o urmărea, se întoarse să o ia înapoi pe unde venise, dar în faţă îi apăru deodată un paznic, atras probabil de zgomotul

paşilor ei. Era un negru tînăr, ce părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani. Rămase uluit cînd o văzu.

– Unde e piscina? îl întrebă ea.

El ezită, privind-o cu scepticism.

– Sînt doamna Lancaster, zise ea. Soţul meu e acolo. Senatorul Lancaster. Trebuie să-l găsesc imediat. E ceva urgent. Vino cu mine, te rog. Mai repede!

Paznicul o luă încet la stînga. Ea îl trăgea de braţ, pe jumătate luînd-o înainte, pe jumătate implorînd să fie condusă. Molipsindu-se de neliniştea ei, el începu să grăbească pasul. Ea alerga pe lîngă el, făcînd cîte trei paşi la doi ai lui, răsuflînd întretăiat şi cu părul răvăşit. Ceva îi spunea că între ea şi Hal stătea ceva mai mult decît spaţiul şi timpul: primejdia, cea mai îngrozitoare primejdie posibilă.

Ca o pereche de dansatori comici, Tess şi paznicul goneau pe coridor, în inima acelei clădiri unde se făceau legile, uniţi în mod absurd de o neliniştе pe care nici nu o puteau identifica.

În cele din urmă, dădură un colţ şi ajunseră pe un alt coridor în capătul căruia se vedea un indicator pe care scria VESTIAR.

– Mai repede, spuse ea cînd paznicul scoase cheia.

Îi zări pistolul la brîu.

– Doamnă, nu aveţi voie să intraţi acolo, zise el.

– Atunci intră dumneata! Dar grăbeşte-te! îi spuse ea privindu-l în aşa fel, încît el descuie uşa şi o deschise.

Ea îl văzu apoi înaintînd. Cum nu închisese uşa în urma lui, trecu şi ea repede.

În vestiar nu era nimeni. În clipa în care îi trecu pragul în fugă, ea auzi un zgomot, un ecou subteran aproape mitic în caracterul său nedesluşit. Un sunet melancolic...

Tess îşi duse mîna la piept. Răsuflarea păru să o părăsească şi simţi cum inima încetează să-i mai bată. Prea tîrziu îşi dădu seama de ce ar fi trebuit să se teamă tot timpul.

Paznicul se făcu nevăzut spre piscină, cu pistolul în mînă. Simţind deja că lumea era gata să o înghită, Tess o rupse la fugă spre Hal.

Douăzeci şi şapte

8:25 p.m.

Tim îl văzu pe Lancaster oprindu-se aproape de capătul celălalt al bazinului. În ciuda faptului că apa îi lipise părul de cap, şiroindu-i pe faţă, Lancaster era uşor de recunoscut. Expresia lui era de curiozitate indiferentă. Nu ştia nici cine era Tim, nici ce urma să se întîmple şi nici de ce.

Aşa că Tim încercă să-şi pună în privire tot ce simţea cînd se uită la bărbatul care despica apa în piscină. Avea nevoie de un semn că îl recunoscuse, un contact de la bărbat la bărbat, înainte de a-l trimite pe acel necunoscut în braţele destinului său.

Ridică pistolul.

Lancaster păru şocat pe moment. Dar, după aceea, spre surprinderea lui Tim, o expresie mai degrabă de blîndeţe îi apăru în ochii negri şi îşi înălţă privirea aproape încrezător, mişcîndu-şi mîinile înainte şi înapoi în apa limpede. Era o anumită acceptare în privirea aceea, care îl făcu pe Tim să ezite.

Dar nu, îşi spuse el. Aceea era opera diavolului. Mă uit la cel care a distrus-o pe Laura, la cel care mi-a ruinat viaţa şi care mi-a furat copilul.

Tim se întări. Ţinti şi se uită direct în ochii aceia negri şi blînzi. O fracţiune de secundă avu impresia că priveşte ochii Laurei, ceea ce iar îl slei de puteri.

Apoi îşi dădu seama că, în fond, stabilise o legătură cu victima ca de la bărbat la bărbat, cu respect şi înţelegere reciprocă a ceea ce avea să se întîmple şi a motivului pentru care trebuia să se întîmple. Aşa fusese şi în război, cînd el şi inamicul lui mîndru ţinteau unul spre celălalt. Erau uniţi de o soartă pe care nu şi-o aleseseră ei, dar pe care o trăiau ca doi bărbaţi de acelaşi sînge.

Doi bărbaţi uniţi şi ruinaţi de aceeaşi femeie.

Se întrebă dacă Lancaster o iubise la fel de mult ca el. Auzise atîtea despre farmecul şi cuceririle acestuia. Cu toate acestea, Laura îl alesese. Acest lucru nu putea fi lipsit de importanţă.

Şi ochii aceia negri din apă erau capabili de dragoste. Tim vedea asta. Şi, atunci, simţi că îşi recapătă puterea.

Trase.

Hal văzu pistolul ridicîndu-se şi simţi glonţul lovindu-l înainte să audă ecoul împuşcăturii. Braţul îi deveni inert. Probabil că fusese nimerit în umăr. Coreea şi senzaţia de a fi rănit îi reveniră în minte deodată. Şocul mut, fără durere şi fără luptă; retragerea bruscă a pămîntului în timp ce trupul se închidea pentru a-şi păstra viaţa în interior.

Cel de-al doilea glonte îl lovi în mijlocul pieptului şi îl făcu să se răsucească în apă. Chipul necunoscutului dispăru.

Un moment îndelungat, Hal nu văzu nimic. Apoi acea întindere albastră de apă se depărtă sub ochii lui, în locul ei apărînd un zid roşu ce înainta spre el cu o ciudată solemnitate, înălţîndu-se din ce în ce mai mult.

Avu impresia că aude mai multe zgomote. O altă împuşcătură, ţipătul unei femei. Dar nu vedea decît oceanul albastru şi valul roşu care venea să-l ia în braţe, purtîndu-l repede spre ceva misterios şi, în acelaşi timp, familiar, ceva din cele mai retrase unghere ale memoriei lui şi din cele mai îndepărtate orizonturi ale viitorului.

O imensă senzaţie de renunţare puse stăpînire pe el cînd se scufundă în apă. Deci, spre acel loc îl purtaseră paşii în toţi acei ani. Aceea era inima labirintului, lumina din capătul tunelului.

Zîmbi cînd Stewart veni să-l ia de mînă, Stewart,

zeul luminos al tinereţii.

„Hai, micuţule. Mama vrea să mergi la ea."

Zîmbetul lui Stewart strălucea şi mai puternic, pentru că nu mai avea nevoie să-i lumineze viaţa. Era un zîmbet plin de linişte şi de o ciudată bună dispoziţie.

De parcă scurta viaţă pe care o cunoscuseră ar fi fost o glumă excelentă, iar lumina din capătul tunelului ar fi fost poanta, o poantă ce făcea ca totul să fie vesel, în sfîrşit, şi deloc dureros.

Pe măsură ce roşeaţa aceea se întindea în apă şi dincolo de ochii lui, Hal simţi mînuţa blondă a lui Sybil strecurîndu-se într-a lui şi alăturîndu-i-se lui Stewart în acea tragere albastră care nu era nici în jos, nici în sus, ci doar departe, departe.

Şi ochii lui Sybil erau plini de zîmbet – nu de acel zîmbet amărui şi sinistru care îi întunecase chipul înainte să împlinească cinci ani şi care nu o mai părăsise tot restul vieţii ei pe pămînt, ci cel dulce şi candid din adolescenţa ei, zîmbetul de neastîmpăr şi dragoste care şi acum mai sclipea în ochii lui Stewie.

„Ia-ţi adio, Prinţe Hal..."

Cuvintele acelea nu mai erau o acuzaţie, ci o urare de bun venit şoptită ca o parolă care îi înlesnea trecerea spre locul unde se ducea şi unde aveau să fie cu toţii împreună.

Încă mai auzea strigătele, ţipetele isterice ale femeii şi ecourile, venind parcă foarte de departe. Se întoarse, bătînd uşor din mîini în apa aceea liniştitoare şi albastră, pentru a se uita printre valuri la siluetele vagi de deasupra lui.

Avu impresia că vede chipul disperat şi scăldat de lacrimi al lui Bess uitîndu-se în jos spre el, avînd în ochi o expresie de insuportabilă durere şi suferinţă.

Dar nu. Se înşela. Zidul roşu de sub apă colorase totul şi îl păcălise. Bess nu era acolo. Chipul pe care îl vedea era al Laurei. Şi ea nu era îndurerată, ci zîmbea, întinzîndu-i mîinile, întîmpinîndu-l cu ochii ei negri şi minunaţi.

„Vino încoace, frumosul meu."

Expresia de pe chipul ei era de căldură, de blîndeţe şi de infinită fericire. Venea din acel moment tainic cînd visaseră amîndoi că dragostea lor putea deschide o uşă spre o altă lume care ar fi fost numai a lor. Iar acum, parcă pentru a-l răsplăti pentru toţi acei ani îngrozitori trăiţi de unul singur, îl chema să treacă pragul acelei uşi împreună cu ea. Căci aceasta nu existase niciodată cu adevărat în trecut, ci în viitor.

Cît de nesocotiţi mai sînt oamenii, îşi dădu seama Hal. Tînjesc şi plîng după ce au pierdut fără să priceapă că acele lucruri continuă să-i aştepte într-un loc puţin mai departe de raza lor vizuală.

Ştia că acum va fi cu ea, în sfîrşit. Şi numai asta conta. Ochii ei îl priveau spunîndu-i cît de prost fusese în toţi acei ani de îşi irosise viaţa, cînd ea îi aparţinuse tot timpul şi avea să-i aparţină mereu.

Dar aceea era gluma a cărei poantă stîrnea valuri de rîsete în albastru şi roşu prin încăperea aceea şi peste tot pămîntul din afara ei. Viaţa era cea mai crudă glumă posibilă dacă te agăţai de ea, dar un cîntec lent şi mîngîietor cînd îi dădeai drumul.

„Vino încoace, frumosul meu..."

Hal simţi cum apa îl răsuceşte spre ea, îşi simţi mîna atingîndu-i sprînceana, degetele reci alinîndu-l şi vindecîndu-l. Încercă să zîmbească, dar buzele nu voiau să se mişte. Slavă Domnului, totuşi, că valul îl purta pe braţe.

„Vino încoace..."

Pluti din ce în ce mai jos şi ea era sub el acum, făcîndu-i semn şi zîmbindu-i în timp ce valurile îi uniră. Niciodată nu păruse mai frumoasă sau mai fericită. Hal le mulţumi stelelor lui norocoase, căci niciodată nu visase ca acea călătorie pe care o făcuse singur să-l aducă, în sfîrşit, lîngă ea.

„Vino..."

Acela fu cel din urmă cuvînt pe care îl auzi dinspre chipul ei, cel din urmă lucru pe care îl văzu.

Douăzeci şi opt

9:00 p.m.

Aşteptarea părea nesfîrşită.

Băiatul era în pat acum. Laura îi citise o poveste înainte de culcare reuşind cumva să-şi păstreze tonul normal şi cald, în ciuda cuţitului care i se răsucea în inimă.

Detectivul Aguirre stătea pe canapea şi o privea. Televizorul era în funcţiune, dar cu sonorul foarte încet.

Ochii ei îi întîlniră pe ai detectivului. Privirea lor spuse tot ce era de spus. Ea îşi împreună mîinile în poală. Laura nu era o femeie religioasă, dar ceea ce îi trecea prin cap iar şi iar era identic cu o rugăciune.

Hal.

Ah, Hal al meu.

Te implor să nu păţeşti nimic.

Te implor!

Clipele treceau ca orele. Aguirre vorbea din cînd în cînd, dar cuvintele lui păreau rostite într-o limbă necunoscută ei. Şi se uita la el nedumerită.

Se simţea asemeni unei victime neputincioase a unui cataclism pe care nu putea nici să-l împiedice, nici să-l modifice. Dacă bănuielile detectivului erau corecte, Tim se afla la Washington, urmărindu-l pe Hal cu hotărîrea caracteristică unui maniac a cărui forţă Laura o cunoştea prea bine.

Iar Hal habar nu avea de nimic.

Şi cel mai oribil lucru era că totul se datora Laurei.

Pentru că ea îndrăznise să arate lumii întregi fotografiile lui Michael. Pentru că presa publicase poza lui şi şansa făcuse ca Tim să dea cu ochii de ea. Pentru că Tim se uitase la chipul băiatului şi descoperise în el răspunsul urii lui. Pentru că Tim venise acolo, îi pătrunsese în casă şi, printre miile de fotografii, reuşise să găsească singura imagine care îl lega pe Michael de Hal.

Dar era mai mult decît atît. Ceea ce se întîmpla în seara aceea îşi avea rădăcinile în slăbiciunea ei de femeie. Se întîmpla pentru că îşi permisese să se îndrăgostească de Hal, să-i dăruiască toată inima ei, cînd ştia că el îi aparţine altei femei. Şi se mai întîmpla pentru că, doborîtă de suferinţa pierderii lui Hal, îşi îngăduise să creadă că îl iubea pe Tim şi că îl putea

face fericit, cînd, în adîncul sufletului ei, ştia că inima nu îi mai aparţine.

Şi se întîmpla mai ales pentru că destinul făcuse să-i iasă în cale lui Hal ultima oară şi pentru că, în acea seară de iarnă, fusese destul de slabă, destul de dornică şi poate destul de egoistă, pentru a-i smulge un copil.

Laura se gîndi la viaţa ei, încă de la început, întrebîndu-se care din nenumăratele întorsături ale soartei fusese prima cauză a acelui dezastru şi ce l-ar fi putut preveni. Dacă nu s-ar fi hotărît să includă şi fotografiile băiatului în expoziţie... Dacă nu i-ar fi făcut pozele acelea fatale lui Hal mai înainte... Dacă, în acea zi de demult, nu i-ar fi dus toaletele Dianei şi nu l-ar fi întîlnit pe Hal întîmplător... Dacă, şi mai demult, Tim Riordan n-ar fi urcat scările pînă la apartamentul ei pentru a lua rochia surorii lui...

Lista era nesfîrşită şi cu atît mai dureroasă cu cît se gîndea mai mult la ea. O listă de prime cauze în aparenţă nesemnificative care provocaseră efecte neprevăzute cu mulţi ani mai tîrziu.

Cît de mult ne înşelăm cînd credem că timpul se deplasează numai înainte, lăsînd gesturile şi evenimentele din trecut să fie uitate, îşi spuse Laura. Adevărul e că ne scăldăm într-un ocean în care trecutul şi viitorul se rotesc în jurul nostru nebuneşte, amestecîndu-se şi modificîndu-se în fiecare clipă, astfel încît şi cea mai neînsemnată decizie, luată şi uitată demult, poate căpăta deodată o semnificaţie îngrozitoare şi fatală.

Laura aştepta cu mîinile împreunate în nesiguranţa unei rugăciuni pe care o cunoştea trupul ei.

Telefonul sună la nouă şi jumătate.

Dan Aguirre se ridică instantaneu.

– Aguirre, spuse el în receptor.

Chipul i se întunecă în timp ce îl asculta pe cel care sunase şi mîna i se încleştă în jurul receptorului.

– Cînd s-a întîmplat mai precis? întrebă el cu un glas scăzut.

Tăcu, ascultînd amănuntele.

– Eşti sigur de...?

Întrebarea era inutilă. Celălalt era sigur.

Aguirre lăsă receptorul jos şi se întoarse cu faţa spre living-room.

Programul de la televizor fusese întrerupt şi cuvintele ANUNŢ SPECIAL apăruseră pe ecran.

Apropiindu-se încet de televizor, Aguirre văzu apărînd chipul zîmbitor al lui Haydon Lancaster. În aceeaşi clipă auzi un ţipăt ciudat şi înăbuşit, diferit de tot ce auzise în viaţa lui. Era uşor şi pătrunzător, în acelaşi timp, delicat şi fatal.

Laura stătea ghemuită pe canapea. Chipul i se golise de orice culoare. Era complet nemişcată. Aguirre văzuse mulţi oameni morţi în meseria lui, dar nici unul nu păruse mai lipsit de viaţă ca acea femeie măruntă din faţa lui.

Îi atinse umărul. Părea rece ca o moartă. Nu îl simţea atingerea. Acel unic ţipăt de groază îi murise pe buze şi acum tăcea ca mormîntul.

– Îmi pare rău, murmură el.

Ea nu îl auzi, însă. Indiferenţa ei de moarte îl sperie atît de mult, încît îndrăzni să-i simtă pulsul. Spre uşurarea lui, inima îi bătea.

Deodată îşi aminti de telefon şi traversă repede încăperea, ridicînd receptorul.

– Mai eşti pe fir? întrebă el.

Celălalt nu închisese.

– Eşti sigur că şi Riordan e mort? Dar nevastă-sa unde e?

Ascultă răspunsurile.

– Bine, vin acolo, spuse el. O să iau un elicopter. Ne vedem într-o oră.

Închise, se gîndi o clipă şi apoi formă un număr.

Răspunse cineva de la secţia lui.

– Dă-mi-l pe şeful detectivilor, spuse el. Aguirre la telefon.

Auzea brambureala de la capătul celălalt al firului. Cînd şeful veni la aparat, îşi dădu seama din glasul lui că aflase vestea.

– Ascultă, trebuie să mă duc la Washington imediat, spuse Aguirre. Şi vreau să vină o poliţistă aici să stea cu domnişoara Blake. Las asta în seama ta. Bine?

Închise şi se întoarse să se uite la Laura. Aceasta stătea chircită pe canapea, total nemişcată. Părea să se fi micşorat şi mai mult.

O parte din el însuşi păru să moară cînd o văzu, dar nu avea timp să se gîndească la propriile sale emoţii.

Avea multe de făcut.

Douăzeci şi nouă

1:15 a.m.

Tess se afla în pat, în casa din Georgetown.

Întinse mîna instinctiv după Hal, dar prea tîrziu îşi dădu seama că el nu era acolo şi că nici nu avea să mai fie vreodată.

Îşi lăsă mîna să cadă pe cuvertură şi închise ochii.

Medicul adus de FBI îi dăduse un sedativ puternic, dar el nu avea de unde să ştie că, de-a lungul acelor ani dificili, Tess se obişnuise cu multe calmante. Era cît se poate de trează şi de plină de energie.

Groaza din sufletul ei era mult prea adîncă pentru a o înfrunta acum. Mintea ei funcţiona încontinuu.

Ştia că, în esenţă, ceea ce se întîmplase în seara

aceea însemna sfîrşitul ei. Acel gînd o făcu să fie calmă şi să gîndească într-un mod cu totul nou.

Venise vremea să facă ultimele lucruri care aveau să-i încheie viaţa spirituală pe pămînt – dacă nu chiar şi pe cea fizică. Trebuia să facă tot ceea ce era necesar. După aceea se putea retrage în uitare, la închisoare, oriunde, dar avea să ştie că totul era rezolvat.

Îi auzise pe poliţişti şi pe agenţii federali murmurînd tot timpul în living-room. Vorbeau despre individul de lîngă piscină, cel care îl ucisese pe Hal şi, în acelaşi timp, încercau să decidă ce anume să declare presei.

Credeau că ştiu ce se întîmplase în piscină în seara aceea.

Dar numai Tess cunoştea motivul, acum, cînd era prea tîrziu pentru a mai face ceva.

Şi, ceea ce ştia, o înarma pentru ce trebuia să facă acum.

Se ridică încet în picioare şi, tiptil, cu prudenţă, se duse la dulap, căutînd ceva să se îmbrace.

Găsi un costum gri simplu, pe care şi-l trase peste furou şi apoi intră în baie. Se fardă în grabă, se întoarse în dormitor şi scoase cea mai încăpătoare poşetă din dulap.

Înăuntru, unde îl lăsase cu cîţiva ani în urmă, era un pistol micuţ. Îi scoase încărcătorul, se asigură că era plin şi îl puse la loc în poşetă. După aceea, parcă venindu-i o idee, luă şi două sticluţe cu pastile din dulăpiorul cu medicamente, vîrîndu-le tot în poşetă.

Încuie uşa dormitorului pe dinăuntru, încet, fără zgomot. Îşi verifică portofelul pentru a vedea dacă avea bani lichizi, îşi puse un pardesiu şi se îndreptă spre fereastră.

Bineînţeles că afară mişunau o mulţime de reporteri şi poliţişti, dar erau adunaţi în faţă, aşteptînd o declaraţie.

Aleea dintre casa ei şi cea vecină era cufundată în întuneric. În definitiv, era miezul nopţii.

Tess deschise geamul cu grijă, se lăsă să alunece afară şi apoi îl închise la loc, după care porni în vîrful picioarelor pe alee. Ştia că, nu peste mult timp, avea să ajungă pe Wisconsin Avenue, de unde putea lua foarte uşor un taxi.

Odată ajunsă în maşină, se simţi în siguranţă. Misiunea ei era foarte delicată, dar avea să o ducă la bun sfîrşit, fără îndoială.

Avea să ajungă la New York înainte ca ei să o poată opri.

Treizeci

3:45 a.m.

Laura habar nu avea cît este ceasul.

Noaptea trecea încet prin cele mai întunecate ore ale ei. Lăsase lumina aprinsă în living-room şi televizorul în funcţiune, al cărui sonor era dat, însă, la minimum.

Ea se afla în dormitorul băiatului. Numai veioza pictată lumina pereţii. Faţa spiriduşului Felix colora umbrele de pe tavan, slab, dar triumfător, o imagine care ar fi putut face ca orice obstacol fizic să devină parte din ea.

Stătea în genunchi lîngă pătuţ, privindu-l pe Michael cum dormea. Respiraţia lui era liniştită,

aproape imperceptibilă. Gura îi era uşor întredeschisă şi părul ciufulit. Purta o pijama bleu şi în braţe ţinea pledul lui de bebeluş.

Laura se gîndi la faptul că el habar nu avea de evenimentele care se petrecuseră în seara aceea, evenimente care alcătuiau o ţesătură încîlcită în jurul propriei lui existenţe şi pe care avea să i le ascundă toată viaţa ei pe cît îi stătea în putinţă.

Tatăl lui fusese ucis de cel care fusese odată soţul mamei lui. Un bărbat care nu o putuse ierta pentru faptul că dăduse naştere acelui băieţel şi care, dacă nu ar fi existat cele două fotografii, şi-ar fi putut îndrepta îngrozitoarea forţă a urii asupra lui Michael însuşi.

Laura privi acel ritm natural şi dulce al fragedei vieţi care dormea. De mică aşteptase acel moment şi acel prilej – ocazia oferită unei mame de a-şi apăra copilul, de a-l ţine departe de răul care poate veni din partea realităţii, ca şi dintr-a oamenilor. Din inima ei zdrobită izvora acum hotărîrea de a avea grijă ca acel copil să aibă parte de toată dragostea şi de toată forţa ei din acel moment.

Şi el nu trebuia să afle niciodată. Absolut niciodată.

O senzaţie ciudată o învălui în timp ce îşi privea fiul. Inima ei rece, sfîşiată de pierderea lui Hal, se chinuia să se vindece ca să-şi poată iubi fiul mai bine. Durerea se combina chinuitor cu dragostea în sufletul ei.

Şi o frază ciudată, care veni din cele mai ascunse

unghere ale memoriei, îşi găsi ecoul în mintea ei:

"Chiar şi dincolo de moarte, îi vei dărui ce îşi doreşte mai mult. Dacă vei accepta această durere..."

Întregul ei trecut o învălui acum, de la gîndurile de zi ploioasă, care deschideau o uşă către o lume de dincolo de lume, pînă la imaginile care se aflau acum la *Muzeul de artă contemporană* şi la ştirea îngrozitoare care apăruse pe ecranul televizorului în seara aceea.

Simţea o unitate neclară în viaţa ei, o anumită coerenţă, o intuiţie care îi spunea că, dacă ar fi fost mai înţeleaptă şi ar fi posedat mai multă profunzime, ar fi înţeles că lucrurile nu aveau cum să se termine altfel.

Dar inima ei nu era făcută pentru o asemenea înţelepciune rece, pentru o asemenea detaşare. Nu ştia decît că Hal murise şi că fiul lui trăia.

Tocmai medita asupra acestui lucru, legănîndu-se înainte şi înapoi pe genunchi în timp ce se uita la copil, cînd auzi o ciocănitură în uşa de la intrare.

Bănui că era poliţista pe care o ceruse detectivul Aguirre înainte să plece. Trecuseră cîteva ceasuri de atunci. Fără îndoială că poliţia nu se grăbise să asculte rugămintea lui Dan, ţinînd cont de confuzia provocată de întîmplarea din cursul serii.

Laura ieşi din cameră, închise uşa încet şi se duse spre cea de la intrare.

O întredeschise şi văzu chipul lui Bess Lancaster, care purta o mască de durere şi un licăr ciudat în

ochii ei verzi şi frumoşi.

Fără să spună un cuvînt, Laura deschise uşa. Cealaltă intră şi rămase pe loc, plimbîndu-şi privirea prin apartament. Nebunia din ochi îi era umbrită de o imensă oboseală. Era evident sleită de puteri şi acţiona condusă de vreun instinct ce depăşea forţa omenească.

Laura se întrebă cum de reuşise să fugă din Washington pentru a veni pînă acolo. Dar nu o întrebă nimic. Femeia aceea îşi pierduse soţul cu puţine ore în urmă şi Tim fusese cel care îl ucisese. Bess trebuia să spună ce dorea.

Se uită la fotografiile lui Michael de pe pereţi şi apoi se întoarse spre Laura.

– Tu ai fost tot timpul, nu? o întrebă ea.

Laurei nu îi veni în minte nici un răspuns. Se gîndi la acele cuvinte şi apoi văzu privirea din ochii lui Bess. Mintea îi zbură la Hal.

– Nu vrei să iei loc? o întrebă ea.

Ca o somnambulă, Bess se aşeză pe canapea în faţa televizorului care mai funcţiona încă, uitat. Laura se aşeză alături.

Tess simţi din nou vraja ţesută de corpul mărunt al Laurei şi de ochii ei mari şi negri, misterul acelei femei care stăpînise inima lui Hal.

„Sînt o novice în ale iubirii", îşi spuse ea. Hal îi făcuse cunoştinţă cu farmecul crud al dragostei, după ce ea rezistase foarte bine o viaţă întreagă fără să cunoască aşa ceva. Dar inima Laurei era la fel de adîncă precum pămîntul. Acest lucru se vedea foarte

limpede în fotografii, dar şi pe chipul ei.

Şi Tess mai vedea ceva acum. Uitîndu-se la Laura, vedea, practic, umbra lui Hal însuşi, a acelei melancolii care îi juca uneori în ochi cînd se zbătea între veselie şi tristeţe. Poate că Laura era mai mult decît femeia pe care el o iubise, poate că era deţinătoarea acelei părţi din el care, totuşi, nu îi aparţinuse niciodată în întregime şi care nu îşi găsise niciodată locul în destinul lui pe pămînt.

Pentru moment, Tess uită de propria agonie şi îl compătimi pe Hal. Cît de pustiu trebuia să se fi simţit în toţi acei ani! Îndepărtarea de Laura trebuia să fi fost ca o înfometare lentă pentru el. Soţiile lui, mai întîi Diana şi apoi Bess, trebuiau să i se fi părut nişte creaturi stranii alături de care dormea, umbre care nu îi puteau încălzi sufletul.

Dar făcuse tot ce putuse. Era un erou. Şi acum, Tess îşi dădu seama că şi acea făptură delicată, Laura, era o eroină. Poseda o putere deosebită, care aparţinea numai femeilor – puterea de a îndura cea mai îngrozitoare pierdere şi de a mai putea, totuşi, să iubească.

Tess nu se ostenise niciodată să caute acea putere în fiinţa ei şi nu îşi dăduse seama decît mult prea tîrziu că i-ar fi putut fi de folos într-o zi.

Zîmbi.

– Ştiai că sîntem născute în aceeaşi zi? o întrebă ea.

Laura scutură din cap fără să spună nimic.

– Soţul tău l-a omorît, spuse Tess pe un ton inex-

presiv.

– Ştiu, zise Laura.

– Din cauza băiatului, nu?

Vocea lui Tess era rece ca gheaţa. Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare.

Laura încuviinţă cu ochii plecaţi, deznădăjduită.

Tess se răsuci pentru a se uita la pozele de pe pereţi. Elocvenţa lor o umplu de un calm ciudat.

– Ştii, spuse ea fără să se uite la Laura, viaţa e o enigmă atît de încurcată. Mi-am petrecut atîţia ani luptînd pentru nişte lucruri pe care nu merită să le ai. Lucruri care erau... nimic. La fel ca băieţii noştri care se lasă împuşcaţi în Vietnam luptînd pentru nişte dealuri care nu sînt decît nişte cifre pe o hartă, doar ca să le abandoneze imediat după ce le cuceresc. Atîta irosire. O irosire prostească...

Oftă.

– Totuşi, am crezut tot timpul că lupta asta... Sau nu? Poate că am bănuit de la bun început că era o greşeală, dar nu ştiam pur şi simplu ce să fac cu viaţa mea. Aşa că m-am amăgit că merită, că are un rost...

Se uită la fotografii, dîndu-şi seama că totul o condusese spre încăperea aceea. Zîmbi văzîndu-se înconjurată de fotografiile pe care Laura le făcuse unor oameni care, la fel ca Tess, mergeau cu încăpăţînare pe nişte drumuri pe care le credeau unice pentru ei, chiar dacă, în sinea lor, bănuiau că măştile pe care le purtau şi acele drumuri pe care le urmau nu puteau duce niciodată spre fericire, ci doar îi

îndepărtau din ce în ce mai mult de singura destinaţie care le-ar fi adus linişte.

Laura, ca nici un alt artist, reuşise să capteze acea greşeală pe chipul omului şi, de asemenea, şi tragica demnitate cu care urmărea un ţel ce se îndepărta cu fiecare zi. Pe toate chipurile din fotografiile Laurei se putea vedea acea oboseală, acea rezistenţă şi, de asemenea, acea mică umbră de zîmbet care dovedeau că omul ghicea, undeva, în adîncul sufletului său, că este un obiect de batjocură.

Nu despre asta era vorba? Despre acea umbră de zîmbet, care nu fusese niciodată mai grăitoare decît pe chipul lui Hal?

Se întoarse spre Laura, care nu se clintise.

– Spune-mi, te rog, zise Tess. Băiatul... Cînd l-aţi...?

– A fost o întîlnire întîmplătoare, spuse Laura încet. La cîţiva ani după ce ne cunoscuserăm. În parc...

Văzu expresia şocată de pe chipul lui Tess.

– Cînd am vorbit cu tine la expoziţie, nu te-am minţit. L-am cunoscut atît de puţin timp... Înainte să se însoare cu Diana. Cînd te-a întîlnit pe tine, eu eram de domeniul trecutului. Şi niciodată nu m-am întors. Mă crezi?

Tess zîmbi. Ştia că Laura încearcă să o asigure că ea fusese cu adevărat căsătorită cu Hal, că fusese femeia lui. Dar Tess ştia mai bine şi întotdeauna ştiuse. Nu avea nici un rost să nege ceea ce era evident – că nici o altă femeie în afară de Laura nu îl posedase pe Hal.

Scutură din cap.

– Nu te condamn, spuse ea. N-ai făcut nimic rău. Cum poate iubirea să fie ceva rău?

Se uită la adîncul acelor ochi negri, simţindu-se mai liniştită acum. Ştia că trebuie să o absolve pe Laura mai întîi. Trebuia să o facă să priceapă că gelozia era departe de gîndurile ei în seara aceea.

Dar cînd privi în jos, observă surprinsă că ţinea pistolul în mînă. Era îndreptat spre inima Laurei, exact cum arma soţului ei, lîngă piscină, ţintise spre inima lui Hal.

Îl văzu şi Laura, dar nici măcar nu tresări. Imaginile schimbătoare ale filmului de la televizor aruncau umbre vagi pe chipul lui Tess.

– Trebuie să se sfîrşească undeva, zise aceasta. Înţelegi, nu? Trebuie să se sfîrşească undeva. Nu poate continua la infinit...

Tess începu să ridice arma, care părea să se mişte din propria-i voinţă de parcă ar fi fost ţinută de altcineva. Se simţea minunat de detaşată de scena respectivă. Numai oţelul rece al trăgaciului îi amintea că se afla încă pe pămînt, încă în stare să acţioneze.

Apoi, deodată, un glas subţire răsună între cele două femei.

– Mami?

Laura îi aruncă o privire băiatului, care stătea în pragul living-room-ului, somnoros, în pijama şi cu pledul în mînă.

Tess ascunse pistolul în poală.

– Ce este? îl întrebă Laura zîmbind şi întinzînd braţele spre el. Ai visat urît?

El încuviinţă, venind să-şi ascundă faţa la pieptul mamei lui, fără să se uite la musafira ei. Murmură cîteva cuvinte pe care Tess nu le desluşi – acea mărturisire intimă a dorinţelor care leagă un copil de mama lui.

Laura îl sărută şi îşi trecu o mînă prin părul lui. Apoi îşi propti mîna pe şoldul lui, în timp ce îi şopti ceva la ureche. Tess observă că avea o aplicaţie foarte drăguţă pe pijama, parcă un iepuraş. Părul lui negru semăna cu al Laurei, şi cu al lui Hal.

– Aşa te vreau, o auzi ea pe Laura zicînd. O să vin să te învelesc. Şi nu uita: monstrului îi e mult mai frică de tine decît ţi-e ţie de el. Ştiu asta. De aceea par monştrii atît de răi. Pentru că sînt speriaţi şi nu vor s-o arate.

Băiatul se întoarse să o tragă după el, dar, deodată, încă protejat de îndoitura cotului ei, îşi ridică privirea somnoroasă spre Tess.

Aceasta îl privi uluită. Cît de frumos era! Şi ce forţă se întrezărea în ochii aceia sensibili. Acea făptură micuţă şi nevinovată era embrionul unui bărbat, sămînţa acelei rase mîndre de oameni care păşeau pe pămînt cu ochii plini de întrebări şi greutăţi – în timp ce femeile, disperate după dragostea lor, îi urmăreau cu trucuri aproape îndeajuns de viclene pentru a păcăli destinul. Femei destul de deştepte care îi păcăleau, făcîndu-i să le ofere tot, în afară de iubirea pe care ei nu o simţeau.

Frumoasă şi nepăsătoare rasă, îşi spuse Tess. De ce îi lăsaseră zeii capricioşi pe pământ ca să le chinuiască pe femei cu nişte inimi pe care nu le puteau avea?

Dar acum, acei ochişori gravi erau aţintiţi asupra ei, inocenţi şi încrezători chiar şi cînd o măsurau curioşi.

– Michael, spuse Laura încet, aş vrea să-ţi prezint pe cineva. E doamna Lancaster. Este...

Laura ezită, căutînd cuvintele potrivite.

– E o prietenă de-a mea, spuse ea în final.

Băiatul se uită la Tess şi ea îi văzu bărbia ovală, sprîncenele şi buzele frumoase şi ochii negri şi complicaţi, care aveau să fie cea mai remarcabilă caracteristică a lui. Ochi care păreau să-şi unească mama şi tatăl în timp, ţesîndu-le la un loc destinele separate într-un material sclipitor din lumină pură.

Cît de nevinovat era! Nu ştia absolut nimic despre cei care îl creaseră, despre tot ce se întîmplase, despre visurile, planurile, iubirile şi pierderile de care nu avea să afle niciodată.

Acea făptură mică părea să conţină o rasă întreagă de oameni. Tributarii trecutului pătrundeau în fiinţa lui şi, de acolo, se îndreptau spre un viitor pe care el avea să şi-l croiască pentru sine, un viitor care răsuna de glasurile şi chipurile unor oameni pe care urma să-i cunoască, dar cu toţii aveau să poarte urma misterului care le dăduse viaţă.

Şi, prin mulţimea aceea, Tess se văzu şi pe ea însăşi. În definitiv, nimeni nu îl iubise pe tatăl acelui copil cu mai multă disperare decît ea.

Gîndind astfel, toată durerea şi confuzia din mintea ei făcură un pas înapoi, eclipsate de ceva nedesluşit ce se apropia.

– Vrei să-i strîngi mîna? îl întrebă Laura, iar el înaintă încet, continuînd să ţină pledul, şi îi întinse mîna. Tess dădu drumul pistolului în poală şi i-o strînse.

Simţi că leşină cînd îi atinse pielea. I se păru că Hal trăia din nou în mîna acelui bărbat în miniatură. De parcă ceea ce se întîmplase în seara aceea nu ar fi fost real, de fapt. De parcă ar fi existat, totuşi, o speranţă pentru ei toţi şi pentru lume, datorită acelei părţi mici de carne omenească ce ţîşnea dintr-un trecut pierdut, deschizînd drum spre viitor şi purtîndule inimile unite spre ceva mult mai măreţ chiar şi decît moartea.

– Doamnă...? spuse el întrebător.

– Numele meu este Elizabeth, zise ea aruncînd o privire cu coada ochiului spre Laura. Dar poţi să-mi spui Tess dacă vrei. Nu mă supăr.

El zîmbi.

– Tess, spuse apoi.

Îi mai ţinu mîna o secundă, timp în care o privi în ochi. După aceea se întoarse spre mama lui, dornic să meargă la culcare.

– Haide, spuse Laura venind lîngă el. Hai să te duc în pat.

Tess privi în linişte, cu mîna pe pistol, cum cei doi ieşiră din încăpere. Deodată, gîndurile îi deveniră ciudat de limpezi. Laura era o mamă excelentă şi

iubitoare. Băiatul avea să fie în siguranţă alături de ea.

Cît despre Hal, el zăcea la morgă în noaptea aceea, fiind pregătit pentru a fi îngropat în pămîntul rece printre eroii acelei naţiuni pe care o servise ca un adevărat bărbat. Dar avea să se simtă bine printre ei, oare? Fusese vreodată lumea bărbaţilor habitatul lui natural?

Nu trebuia să zacă singur. Ar fi fost nedrept faţă de el, faţă de ei toţi.

Bineînţeles, îşi spuse Tess. Nu avusese niciodată un loc al ei. În seara aceea, însă, ştia, în sfîrşit, unde îi era locul.

În camera lui, băiatul stătea în pat, foarte somnoros, dar hotărît să savureze prezenţa mamei lui înainte ca ea să-l lase singur.

Laura îl înveli şi îl sărută pe obraz.

– Cine e doamna aceea? întrebă el.

Laura zîmbi.

– O să-ţi povestesc despre ea într-o zi. E foarte importantă pentru tine. Un fel de mătuşă – dar mai apropiată. Ea şi cu mine am urmat drumuri foarte diferite în viaţă, dar acestea s-au încrucişat cînd ai apărut tu.

– Eu?

Ea oftă, plimbîndu-şi degetul peste sprînceana lui.

– Într-un fel, da. Dacă nu ţi-aş fi fost eu mamă, ţi-ar fi fost ea. Nu există nume pentru o astfel de relaţie. Dar, totuşi, există.

– Dar tu eşti mama mea, spuse el simţind nevoia să fie asigurat.

– Ah, da, zise Laura aplecîndu-se pentru a-l strînge la piept. Numai eu, frumosul meu.

– Au plecat monştrii? o întrebă el schimbînd subiectul.

– Da, murmură ea. Şi n-or să se mai întoarcă mult, mult timp. Abia cînd o să fii un bărbat puternic. Şi atunci n-or să te sperie. Or să ţi se pară nişte copii. O să-ţi fie milă de ei şi o să-i mîngîi pe creştet ca să le fie mai puţin frică. Dar pînă atunci, cred că vor trebui să mai aştepte.

Fascinat de cuvintele ei, el îşi ridică privirea şi îi spuse:

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, zise ea. Vise plăcute.

Pleoapele lui fluturară uşor, închizîndu-se. Ea îi privi genele lungi şi văzu cum somnul începe să-şi arunce lumina magică peste trăsăturile lui, exact cum chipul familiar al lui Felix se proiecta pe tavan. Ea îl lăsă să alunece din ce în ce mai departe, gîndindu-se că, orice s-ar fi întîmplat, el avea să fie în regulă. În trupul lui mic existau prea mulţi oameni pentru a putea fi eliminat orice pericol pe care viaţa i l-ar fi scos în cale. Ei aveau să-l ajute să o scoată la capăt pînă la urmă.

Se ridică şi porni spre uşă. Se întoarse să-i mai

arunce o privire. Nu îi mai era teamă.

Auzi împuşcătura în clipa în care întinse mîna spre clanţă.

Treizeci şi unu

Cimitirul Naţional Arlington

3 mai 1964

Tatăl Nostru, Te rugăm să primeşti sufletul acestui erou care a înfrînt atîţia duşmani aflîndu-se în serviciul naţiunii lui şi care şi-a dat viaţa fizică la fel de vitejeşte cum îşi dăruise marea lui inteligenţă şi loialitatea, de dragul compatrioţilor săi...

Şi Te rugăm să primeşti şi sufletul iubitoarei lui soţii, Elizabeth, care a ales să-l însoţească în moarte decît să continue să trăiască într-o lume pe care nu o mai putea împărţi cu el. Te rugăm să o ierţi pentru violenţa pe care a comis-o asupra ei înseşi punîndu-şi capăt vieţii şi să-i răsplăteşti devotamentul prin mîntuire şi pace eternă. Fie ca ea să se odihnească

veşnic alături de bărbatul pe care l-a iubit.

Slujba se sfîrşise şi soldaţii stăteau lîngă cele două sicrie, amîndouă învelite în drapelul american, în timp ce mulţimea îndoliată trecea prin faţa lor.

O tăcere apăsătoare părea să plutească deasupra cimitirului. Ziua era însorită şi răcoroasă, de parcă vreo forţă supremă ar fi hotărît să-i primească pe Bess şi pe Hal în viaţa de apoi cu trîmbiţe sclipitoare şi zîmbete angelice. Clădirea Capitoliului, unde Hal muncise timp de cinci ani, strălucea în depărtare, alături de monumentul lui Washington, Lincoln Memorial şi clădirile vechi şi aglomerate în care inima democraţiei bătea tinereşte.

Mii de oameni stăteau încolonaţi, şirul întinzîndu-se cît vedeai cu ochii. Treceau încet pe lîngă sicrie, aruncau flori, murmurau un cuvînt, două, mulţi cu lacrimi în ochi, alţii palizi şi zguduiţi.

Laura îl ţinea pe Michael de mînă. Amîndoi aveau cîte o floare în mînă. Ea purta o rochie neagră, simplă, pe care şi-o făcuse pentru acea ocazie. Michael era îmbrăcat într-un costumaş şi la gît avea o cravată pe care i-o cumpărase ea. Părul lui, pieptănat cu grijă, flutura în adierea care se simţea dinspre Potomac.

Laura simţi că i se înmoaie genunchii cînd se apropie de sicrie. Îi ţinea strîns mîna băiatului şi îşi muşca buzele pentru a-şi păstra stăpînirea de sine.

Fu numai un moment de pauză, căci mii de oameni aşteptau în spatele lor, înaintînd încet pentru a-şi aduce omagiul.

– Aruncă floarea lîngă celelalte, îi şopti Laura lui

Michael.

El îşi ridică privirea spre ea, uluit de solemnitatea acelui moment.

– Şi ia-ţi adio, adăugă ea. Aceşti oameni ţi-au fost foarte apropiaţi. Ia-ţi adio şi încearcă să-ţi aminteşti întotdeauna această clipă. O să faci asta pentru mine?

Îl văzu aruncînd floarea şi îi văzu buzele rostind acel „adio" a cărui importanţă nu avea să o cunoască niciodată.

În chipul lui îl văzu pe Hal.

Acum era rîndul Laurei. Ştia că timpul e foarte scurt. Trupul lui Hal se afla la numai cîţiva centimetri de mîna ei. Alături se odihnea Tess, căreia i se împlinise dorinţa. Avea să fie lîngă el pentru eternitate. Laura spera că, astfel, Tess putea să cîştige ceea ce dorise cu disperare din Hal şi nu obţinuse în timpul vieţii.

Laura se concentră cît putu de tare asupra fiinţei inerte din interiorul sicriului, căci voia să măsoare şi să accepte faptul că Hal dispăruse pentru totdeauna. Pămîntul nu avea să-i mai vadă zîmbetul. Glasul lui nu avea să mai alunge temerile altora, să mai vorbească despre lucruri plăcute şi vremuri bune. Laura nu avea să mai poată visa în singurătate că el îşi trăia viaţa undeva, poate găsindu-şi fericirea şi purtînd în inimă amintirea ei.

În acea secundă, ochii i se umplură de lacrimi şi înţelese că acel bărbat, cel mai instabil şi mai frumos dintre toţi, îi alunecase printre degete, în sfîrşit.

Totuşi, în adîncul durerii ei, mai simţi ceva. Trupul

bărbatului pe care îl iubise din tot sufletul nu putea fi singura amintire în legătură cu el, fiindcă niciodată nu îl locuise în întregime ca alţi bărbaţi. Hal nu fusese niciodată liniştit, spiritul lui hoinărise şi strălucise în mii de fragmente care scăpaseră de pe drumul îngust pe care mergea el, fiecare din ele dispărînd pe poteci interzise şi umbrite pe care Hal nu fusese în stare să le străbată pînă la capăt.

Iar Laura îi cunoştea unul din acele locuri tainice. Demult acceptase faptul că nu îl putea avea în modul cotidian în care o femeie dorea un bărbat. Abia de puţin timp începuse să-şi dea seama că ea îi aparţinea cu totul altfel.

Unele încrucişări de drumuri, rapide ca nişte stele căzătoare, sînt eterne. Nu aşa îi spusese ghicitoarea cu atîta timp în urmă, cînd Laura nu era decît o fetişcană în vizită pe Coney Island, care, din fericire, nu ştia nimic din ceea ce o aştepta?

„Datorită ţie, eternitatea îi va aparţine. Dacă vei accepta această durere..."

Laura înţelegea acum. Dragostea ei pentru Hal nu fusese niciodată un adversar de temut pentru despărţirea care i-l luase. Dar acela fusese preţul pentru ceea ce avea din el. Prima fotografie pe care i-o făcuse afirmase acel adevăr dur şi frumos, în acelaşi timp, deşi ea nu fusese în stare să-l înţeleagă atunci.

Aşa că se uită la cele două sicrie şi se bucură că erau împreună. Voia să-l împartă cu Tess acum, aşa cum lumea îl împărţise cu ea.

– Adio, murmură ea în eter, unde aveau să

locuiască de atunci încolo, locul unde trecutul şi viitorul se îmbinau într-o convergenţă pe care o fiinţă omenească nu o putea vedea sau atinge în timpul vieţii ei pline şi agitate, dar care era, totuşi, întruchipată de lumina din ochii ei cercetători şi singurul loc capabil să o primească atunci cînd timpul ei ajungea la sfîrşit.

Astfel că un zîmbet extrem de tandru îi apăru pe buze cînd aruncă floarea trimiţîndu-i pe amîndoi în drumul lor.

„Adio, sufletul meu."

Epilog

New York

3 mai 1964

În seara aceea, Laura se întoarse acasă, după ce călătorise împreună cu Michael cu un avion în care mulţi dintre pasageri fuseseră la înmormîntare.

Deşi epuizată, Laura se ţinu tare de dragul băiatului care era vădit dezorientat de importanţa călătoriei lor şi de emoţia pe care o văzuse pe atîtea chipuri din Washington, inclusiv pe al Laurei.

– Eh, cred că amîndoi simţim nevoia să ne înveselim puţin, zise ea. Aşa că, hai să facem o pizza, să punem puţină muzică şi să mîncăm frumos, numai noi doi, înainte să mergem la culcare, ca mîine să fim odihniţi.

– Alfalfa poate să ne ajute? întrebă Michael.

– Poate să ne ajute şi Alfalfa, spuse ea încuviinţînd. Eh, mă duc să pregătesc aluatul. Între timp, tu pune masa şi scoate brînza.

El îşi făcu de lucru căutînd şervetele şi tacîmurile cît pregăti ea aluatul.

Telefonul sună.

– Alo?

– Dan Aguirre la telefon.

Urmă un moment de pauză. Laura nu contase pe o legătură cu lumea exterioară în seara aceea. Dar vocea detectivului nu era nedorită, căci numai el ştia totul şi înţelegea ce însemna ziua aceea pentru ea.

– Am sunat să văd ce faceţi, spuse el.

– Bine, îl asigură ea, dar auzind tonul artificial al propriului glas, începu să rîdă: Crede-mă, sîntem bine. Îţi mulţumesc că ne-ai sunat.

– Ce face Michael?

Ea îi simţi neliniştea din glas.

– Minunat. Avem grijă unul de celălalt.

– Sper că înmormîntarea nu l-a tulburat.

– Nu cred, zise ea aruncîndu-i o privire băiatului. E puternic.

– Copiii trebuie să fie astfel, spuse Aguirre. Măcar dacă am fi şi noi, adulţii...

– Da...

Laura ţinu receptorul în îndoitura umărului în timp ce deschise frigiderul, dar îi era greu să se concentreze.

Uită ce căuta şi închise uşa, rezemîndu-se de

dulap.

– Şi tu? o întrebă el.

Urmă o pauză. Prezenţa acelei voci joase de la celălalt capăt al firului părea să o lase şi fără ultima fărîmă de curaj care o ajutase să supravieţuiască acelor ultime cîteva zile, făcînd-o să vrea să se prăbuşească în propria lui forţă, să îl lase să o sprijine aşa cum încercase să o facă în cel mai greu moment al vieţii ei, cu trei seri în urmă. Dar îşi aminti că acum era singură şi că acea coloană vertebrală subţire a ei era singurul lucru pe care se putea bizui.

– Sînt bine, spuse ea.

– Eh, zise el puţin stînjenit, de parcă i-ar fi simţit hotărîrea. Am vrut doar să ştiu de voi. Am...

– Mulţumesc, zise ea zîmbind uşor. A fost foarte drăguţ din partea ta.

Urmă un alt moment de linişte. Într-un fel nu o stînjeni, fiindcă o lega de el la fel de bine cum ar fi făcut-o cuvintele.

– Pot să te sun din cînd în cînd? o întrebă el. Ca să văd ce mai faceţi...

Zîmbetul zăbovi pe buzele ei.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea.

– Îţi mulţumesc, Laura. La revedere, atunci.

– La revedere, Dan.

Închise telefonul şi se duse în living-room deschizînd televizorul din obişnuinţă. Era ora ştirilor. Chipurile lui Hal şi al lui Bess erau pe ecran, căci ştirea legată de înmormîntare era cea mai importantă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Crezuse că repor-

tajul avea să o liniştească, într-un fel, dar imaginea lui Hal îi provocă o durere insuportabilă.

S-ar fi lăsat pradă ei dacă nu ar fi fost vocea aceea subţire care îi răsună în urechi, eclipsînd murmurul comentatorului TV.

– Eşti tristă, mamă?

Era Michael. Îi observase emoţia şi se speriase. Dar mai era ceva în ochii lui negri acum. Era hotărîrea unui bărbat de a o apăra şi a o alina.

– Da, scumpul meu, sînt tristă, zise ea strîngîndu-l lîngă ea, durerea schimonosindu-i zîmbetul de recunoştinţă pentru faptul că se afla alături de ea.

– Din cauza bărbatului care a murit? întrebă el. Şi a doamnei?

Ea încuviinţă, sărutîndu-l pe frunte.

Îl simţi bătînd-o uşor pe umăr, mînuţa lui făcînd tot posibilul să inverseze rolurile şi să facă pe părintele doar atît cît să-i alunge amărăciunea.

– O să te fac să te simţi mai bine, zise el. O să te înveselesc.

Ea îl ţinu la distanţă de un braţ şi în spatele feţei lui era imaginea lui Hal, proiectată pe micul ecran. Zîmbetul care captivase o ţară întreagă se reflecta în mod ciudat în ochişorii negri care erau aţintiţi asupra ei acum.

– Bine, spuse ea. Dar te pricepi să înveseleşti? Sînt nişte monştri în mine. Poţi să-i faci să plece?

El încuviinţă.

– Nu au de gînd să-ţi facă nici un rău, zise el. Vor doar să-i mîngîi pe creştet.

Laura încuviinţă cu lacrimi în ochi.

– Bine, spuse ea. O să avem grijă de ei amîndoi, tu şi cu mine. Şi o să le dăm o căsuţă veselă în care să locuiască, aşa încît să nu le mai fie frică.

Cu imaginea lui Hal încă proiectată pe ecran în spatele lui, Michael îşi acoperi deodată ochii cu mîinile, zîmbindu-i.

– Cine o fi în dosul măştii? întrebă ea. Nu te văd.

– Dar eu te văd, zise el.

Ea îşi lăsă mîinile pe şoldurile lui micuţe şi îi aruncă un zîmbet plin de durere şi de uşurare, în acelaşi timp. Da, cuvintele îi aduceau o mîngîiere ciudată. Nu era singură.

– Cucu bau, îi auzi ea glăsciorul în timp ce imaginea lui Hal dispărea de pe ecran. Te-am văzut.

Sfîrşit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)